Erle Stanley Gardner
A lusta szerető esete

Erle Stanley Gardner

A LUSTA SZERETŐ ESETE

Pallas Stúdió – Attraktor Kft.
Budapest, 1997

Erle Stanley Gardner: The Case of the Lazy Lover

Copyright © 1947 by Erle Stanley Gardner

Fordította: Kiss Edina

Borítóterv: Végh Endre

© Hungarian translation: Kiss Edina, 1997
© Hungarian edition: Attraktor Kft., 1997

I.

Hétfő reggelenként mindig sok levél várta. Della Street, Perry Mason személyi titkárnője jó félórával az iroda nyitása előtt érkezett, ügyesen felhasogatta papírvágó késével a borítékokat, átfutotta a leveleket és három kupacba rakta őket.

Az elsőbe kerültek azok, amelyeket Masonnek el kellett olvasnia és személyesen megválaszolnia. A másodikba azok, amelyek nem igényeltek ugyan azonnali választ, de mégis az ügyvédnek kellett elintéznie. A harmadikba pedig, amelyekről Della Street majd beszámol főnökének, de maga foglalkozik vele.

A legutolsó borítékban rejtőzött a meglepetés. A vékony lap akár hirdetés vagy számla is lehetett volna. Mikor Della Street előhúzta, csipkés szélű színes papírlapot tartott a kezében, amelyre géppel írták a szöveget. Az aláírás lendületes és hosszú volt.

Egy kétezerötszáz dolláros csekk a *Farmers, Merchants & Mechanics Bank*hoz, Perry Mason javára. Aláírás: *Lola Faxon Allred.*

Della megrázta a borítékot, nem maradt-e benne valami. Azután az ügyfelek nyilvántartásában leellenőrizte, hátha az emlékezete hagyta cserben.

De ott sem szerepelt Allred.

Mivel nagyobb összegről volt szó, Della megnézte a teljes körű nyilvántartást. Itt minden egyes személy név szerint szerepelt, aki valaha Mason irodájával kapcsolatba került: tanúk, esküdtek, akik az ügyvéd bármely perében részt vettek, ellenérdekű felek, védők, az ellenfél tanúi.

De nem. Itt sem volt Allred.

Della éppen bezárta az irattartót, amikor belépett Mason.

– Jó napot, Della! Mi újság? A szokásos vackok, amint látom. Hmmm… Imádok leveleket kapni. De utálok válaszolni rájuk.

– Ismer egy bizonyos Lola Faxon Allredet, főnök?

– Megfogott – felelte némi töprengés után Mason. – Őt kereste a dossziékban?

– Igen.

– És megtalálta?
– Nem.
– Miért érdekli?
– Csak mert küldött egy kétezerötszáz dolláros csekket.
– Mi okból?
– Az nem írta meg.
– Levelet sem mellékelt?
– Semmit.
– És az iratok közt? Nem szerepel?
– Nem bizony.
– Mutassa azt a csekket!

Mason tüzetesen szemügyre vette a papírlapot, még a fény felé is tartotta, hogy jobban megvizsgálhassa.

– Biztos benne, hogy nem volt kísérőlevél mellette, Della?
– Teljesen biztos. Itt a boríték is, főnök, ebben érkezett.
– Pedig volt egy lap a csekk mellett.
– Miből gondolja?
– Például abból, ahogy összehajtogatták. Másrészt pedig a csekk tetején egy gemkapocs nyoma látszik. Nézze csak meg! Nem, fordítsa ebbe az irányba! Ez az! Most már látja?
– Igaz – válaszolta Della. – De miből gondolja, hogy levél volt?
– Abból, ahogyan a csekket összehajtogatták. Ha borítékba tesz egy csekket, akkor kettőbe hajtja. Ha viszont egy kísérőlevél mellé teszi, akkor hozzátűzi, és a levelet hajtja négyrét. Nézze, ezen a csekken a hajtások erre utalnak.
– Akkor maga szerint hová tűnt a levél?
– Ez itt a kérdés, Della. Nézzen utána a telefonkönyvben!

Della Street felütötte a vaskos telefonkönyvet és végigfuttatta ujját az *„A”* betűn.

– Nem találok Lola Faxon Allredet – felelte. – De van itt egy Bertrand C. Allred.
– Bertrand C. Allred! – kiáltott fel Mason.
– Ő az. Ismeri?
– Hallottam már róla.
– Kiről van szó, főnök?
– Valami nagykutya a bányaiparban. Új vállalkozásokat indít, és érdekelt a kitermelésben is. Azt tartják róla, hogy rendkívül ügyes és ravasz. Nagy port

vert fel az eset, amikor körülbelül egy évvel ezelőtt beindított egy újabb bányát. Nem sokkal azután, hogy eladott egy nagyobb részvénycsomagot, rendkívül gazdag lelőhelyet fedeztek fel a bányában. Allred valami jogi trükkel visszaszerezte a részvényeit. Legalább egymilliót keresett rajta.

– Érdekelnek a jogi trükkök – jegyezte meg Della. – Hogyan sikerült neki?

– Megtámadtatta magát az egyik részvényessel, aki valójában a barátja volt, és ebben az ügyben a strómanja is, mondván, csalárd módon értéktelen részvényeket adott el. Ezen az alapon a szóban forgó barátja körlevelet intézett a bányatársaság összes többi részvényeséhez, hogy csalás miatt bíróság elé vitte az ügyet, és amennyiben a részvényesek társulni akarnak hozzá, úgy mindent el fog követni a pénzük visszaszerzése érdekében. Ellenkező esetben viszont Allred könnyen kiürítheti a céget, minimálisra csökkentve a társaság vagyonát. Két nappal később Allred írt személyesen minden egyes részvényesnek, kijelentve, hogy szerinte a bányatársaság rendkívül gazdag lelőhelyet tart a birtokában, és az újabb kutatások szerint a cég értéke folyamatosan növekszik. Azt állította, az eladott részvények nem is a társaság tulajdonában voltak, hanem a saját személyes portfóliójából származtak, és ő csak arra törekedett, hogy ajánljon egy rendkívül gyümölcsöző befektetést a részvényvásárlóknak. Azt tanácsolta nekik, tartsák csak meg a részvényeiket, és ne akarják visszavásároltatni vele. Végül pedig megírta, hogy szerinte a részvények értéke a megvásárlásuk óta is nőtt. Kitalálhatja, milyen hatást keltett a levél. A részvényesek, úgy vélték, visszajuthatnak a pénzükhöz, ha közösen lépnek fel. Adjon csak el egy bányarészvényt valakinek, Della, és utána próbálja meg visszaszerezni tőle! Legalább az eredeti vételár tízszeresét kéri. Ha az általa kifizetett összeget ajánlja, a szemébe nevet, De ha egy semlegesnek látszó harmadik fél szerint veszélybe került a befektetése, és az azt mondja, gyors cselekvéssel esetleg még visszajuthat a pénzéhez, az zene lesz a füleinek. És így az illető azonnal vissza akarja majd szerezni a pénzét. Szóval, az lett a vége, hogy Allred majdnem az összes részvényét visszavásárolta, pont ugyanazért az összegért, amennyiért röviddel azelőtt eladta. Később, mikor néhány részvényes reklamált, mondván, átvágták őket, Allred előhúzta a nekik küldött levelet, amiben feketén-fehéren leírta, hogy szerinte a lelőhely rendkívül gazdag, és az újabb kutatások szerint a bánya értéke növekszik. Más szóval, a levélben igazat írt, sőt hozzátette, reméli, hogy nem akarják visszavásároltatni vele a részvényeket. Az más kérdés, hogy a levél hatására mindegyikük

visszakövetelte az eredeti vételárat a részvényeiért cserébe, de jogilag Allred teljesen jóhiszeműen járt el, feltárt előttük mindent.

– Ügyes – mondta Della Street.

– Meglehetősen szemét húzás – kommentálta Mason. – Van más Allred is?

– Egy sincs, akitől a címe alapján várni lehetne egy kétezerötszáz dolláros csekket.

– Mindenesetre hívja fel otthon ezt az Allredet.

– És kit kérjek?

– Majd én beszélek vele – határozott Mason rövid tűnődés után. – Tárcsázzon és adja ide!

Della karcsú ujjai boszorkányos ügyességgel suhantak végig a telefon tárcsáján. Intett Masonnek, aki átvette a kagylót.

– Halló! Itt Mr. Allred lakása – válaszolt egy női hang.

– Mrs. Allred otthon van? – érdeklődött Mason.

– Kivel beszélek?

– Parry Mason vagyok, ügyvéd.

– Mrs. Allred várja a hívását?

– Az attól függ – Mason halkan kuncogott. – Ugye Lola Faxon Allrednek hívják?

– Igen, uram.

– Akkor biztos vagyok benne, hogy várja a hívásomat.

– Egy pillanat. Tartsa kérem a vonalat!

Eltelt tíz másodperc. Ezután egy férfihang jelentkezett.

– Mr. Mason?

– Igen.

– Itt Bertrand C. Allred. Maga akart beszélni a feleségemmel?

– Igen, uram.

– Jelenleg nincs idehaza.

– Hmmm.

– Elárulná, miért… Megmondaná, miért akart vele beszélni? Majd később átadom neki, hogy kereste.

– Semmi fontos. Csak említse meg neki, kérem, hogy hívtam!

– Nem felejtem el. De ha mégis elárulná…

– Csak ellenőrizni szerettem volna valamit, uram. Mondja meg neki, legyen szíves, hogy biztos akartam lenni valamiben, egy egészen lényegtelen dologban, és nagyon hálás lennék, ha visszahívna. Érti, ugye? Előre is

köszönöm!

– Ellenőrizni? De mit?

– Nem érdekes – mondta Mason. – És még egyszer köszönöm! Viszonthallásra, uram!

Mason letette a kagylót és Dellához fordult:

– Azt hiszem, telibe találtuk a dolgot. A férjével beszéltem. Furcsa alak. Szeretném tudni, mi állt abban a kísérőlevélben.

– Azt hiszem, kissé túl kíváncsi volt a férje – jegyezte meg Della.

– Igen. Most pedig nincs más hátra, mint várni a folytatást.

– És a csekk?

– Megtartjuk, és figyeljük, mi történik.

– A levelek, főnök?

– Hát… Lássunk hozzá! – sóhajtotta Mason beletörődően. – Gyerünk! Vegyen elő egy jegyzettömböt!

Kilenc óra negyven perckor Gertie, a recepciós, átvett egy expresszlevelet, majd odaadta Dellának. A vékony borítékban egyetlen színes papírlap volt.

Ez a csekk félbe volt hajtva, pont úgy, ahogy Mason szerint a kísérőlevél nélküli csekkeknek lenniük kell, és a Las Olitas-i *First National Bank*hoz volt címezve. Kettőezerötszáz dollárról lett kiállítva.

A levelet aznap korán reggel adták fel.

– A barátnője furcsa módon szólja a pénzét – mondta Della Street Masonnek. – Mit gondol, meddig tart még?

– Mindkét csekket szombaton írták alá?

– Igen.

– Van számlánk a *Farmers, Merchants & Mechanics Bank*nál? – kérdezte Mason ábrándozva.

– Természetesen.

– Vigye be hozzájuk a két csekket! És kösse a pénztáros lelkére, hogy mikor átküldi beszedésre Las Olitas-ba a *First National Bank*hoz, kérje meg őket, ellenőrizzék alaposan az aláírás valódiságát.

– Kötelezi az magát bármire, főnök, ha elfogadja a Mrs. Allred csekkjeit, anélkül hogy tudná, miért küldte?

– Még mindig visszaadhatom a pénzét, ha nem vállalom az ügyet. Személyesen mutassa be a csekkeket a bankban, Della! Valami nem tetszik itt nekem.

– Én viszont boldog vagyok – válaszolta Della. – Mint a pénzügyeinek

kezelője, csak remélni tudom, hogy Mrs. Allred folytatja a velünk való levelezést. Magát mi zavarja, főnök?

– Nem is tudom.… Nevezze intuíciónak, ha akarja, de biztos vagyok benne, hogy a csekkek beváltásával elindítunk valamit. Nem véletlenül küldte nekünk a pénzt. Lépjünk be a játékba! Azután majd meglátjuk…

II.

Tíz óra húszkor Della beszámolt a bankban tett látogatásáról.

– A *Farmers, Merchants & Mechanics* pénztárosa kissé megrendült.

– Hogyhogy?

– Nem értette, miért kérjük a kiállító aláírásának gondos ellenőrzését, ha egyszer mi nyújtjuk be a csekket.

– De azért megtette?

– Igen.

– És befogadta a csekket?

– Azt mondta, tökéletesen rendben van, az aláírás Mrs. Allredé, és a bankszámlája bőven fedezetet nyújt a kifizetésre. Még csak nem is ellenőrizte a számlaegyenleget. Csak az aláírással törődött. Mrs. Allred jókora összeget tarthat a bankban.

– Ez érdekes – jegyezte meg Mason. – Mrs. Allred biztosan kapcsolatba lép velünk, hacsak a csekkek nem voltak hamisak.

– Az első mellett lévő levélben minden valószínűség szerint leírta, mit vár magától, de talán hozzá akart fűzni egy utóiratot, ezért kivette a borítékból, és azután elfelejtette visszatenni. Így csak magát a csekket küldte el.

– Lehetséges – ismerte el Mason –, de mégis bosszant ez a história.

Della asztalán röviden megcsörrent a telefon, ami azt jelezte, hogy a recepciós Mason titkárnőjével szeretne beszélni. Della felvette a kagylót.

– Halló, Gertie? Mi történt?… Aha, jó… Igen, azt hiszem. Ültesse le addig!

Kezével befogta a kagylót és az ügyvédhez fordult:

– Mr. Bertrand C. Allred van itt. Azt állítja, rendkívül fontos, hogy beszélhessen magával, de nem akarja elárulni, miért.

– Nocsak! Kezdődik – mondta Mason egy apró mosoly kíséretében. –

Kérje meg Gertie-t, hogy vezesse be!

Bertrand C. Allred alacsony, köpcös, ötven körüli férfi volt. Remekbe szabott szürke kockás zakót viselt, ami nagyon „előnyösen” állt neki. Vörösesbarna haját elválasztva viselte. A feje tetején kopaszodott, látni engedve rózsaszín fejbőrét. Tömött vörös bajszát gondosan nyírta.

Láthatóan hozzá volt szokva, hogy gyorsan lehengerelje ellenfeleit. Bízva egyénisége átütő erejében, úgy tört célja felé, mint a rögbijátékos az ellenfél kapujára, mit sem törődve a védők ellenállásával.

Rövid, görbe lábain Allred odalépett Mason íróasztalához, szélesen elvigyorodott és kezet nyújtott az ügyvédnek.

– Perry Mason! A nagy Perry Mason személyesen! Micsoda megtiszteltetés! – mondta dörgő hangon. – Mr. Mason, már sokat hallottam magáról. Rendkívül örülök, hogy végre személyesen is megismerhetem!

– Köszönöm! – válaszolta az ügyvéd és megszorította a feléje nyújtott kezet.

Allred egy oldalpillantást vetett Della felé.

– Miss Street a titkárnőm – magyarázta Mason. – Benne tökéletesen megbízhat. Ő jegyzetel a megbeszéléseimen, ő tartja rendben a dossziékat, és ő siet a segítségemre, ha cserben hagy a memóriám.

– Ez nem fordulhat elő túl gyakran.

– Azért néha megfeledkezem egyes részletekről.

Allred leült az ügyfelek számára fenntartott kényelmes fotelbe és megköszörülte a torkát.

– Rágyújthatok?

– Kérem! Megkínálhatom?

Máson vendége felé nyújtotta a cigarettásdobozt.

– Nem, köszönöm! Inkább maradok a szivarnál. Nem bánja?

– Egyáltalán nem.

Allred keresztbe rakta kurta lábait. Ahogy előhúzott a zsebéből egy szivarosdobozt, megcsillantak frissen manikűrözött körmei.

– A feleségemről van szó, Mr. Mason.

– Mi van vele?

– Nem tudom, mit gondoljak egyes cselekedeteivel kapcsolatban.

– Tisztázzunk valamit, Mr. Allred! – szögezte le Mason. – Azért jött hozzám, mert beszélni akartam a feleségével?

– Csak részben.

– Ha egy ügyvéddel beszél, könnyen nehéz helyzetbe hozhatja, mivel

esetleg nem rendelkezik teljes cselekvési szabadsággal.

– Azt akarja mondani, hogy a feleségemet képviseli?

– Azt akarom mondani, hogy nem vállalhatom el az ön érdekeinek a képviseletét, ha ez volt a terve. Előbb el kellene árulnia, mik a pontos szándékai és kívánságai, mielőtt bármilyen bizalmas információt közölne velem.

– Igaza van. Tökéletesen igaza -– válaszolta Allred és végighúzta cipőtalpán a gyufát, majd gondosan meggyújtotta a szivarját. – Tehát a feleségemet képviseli?

– Jelen pillanatban nem áll módomban válaszolni erre a kérdésre.

– De ha így áll a dolog, ami valószínűnek tűnik, akkor hogyhogy hozzám telefonál, ha vele akar beszélni?

– Az asszonynak a férje mellett a helye, ha jól tudom.

Allred szivarjának kékes füstjén keresztül alaposan szemügyre vette az ügyvédet.

– Ön roppant ravasz – mormogta. – Hacsak nem…

– Hacsak? – ismételte Mason, mivel vendége nem folytatta a mondatot.

– Hacsak nincs valami oka rá, amiről én nem tudok… De tisztában kell, hogy legyen vele, ha Lolát képviseli.

Mason válasz helyett csak elmosolyodott.

– De miért is kerülgetjük a forró kását, Mr. Mason? Vágjunk a közepébe!

– Akkor kezdje!

– A feleségem – mondta Allred keserűen – lelépett a legjobb barátommal.

– Csak nem? – kérdezett-vissza óvatosan Mason. – Mikor történt ez?

– Mintha nem tudná!

– Mr. Allred, kérem, ne felejtse el, hogy maga akart velem találkozni!

– Szombat este – felelte Allred. – A pokolba, egyáltalán nem számítottam rá! Ez egyszerűen felháborító!

– Hogy hívják a férfit?

– Robert George Fleetwood. A társam. Az alkalmazottam, a könyvelőm, a titkárom… egyszóval a mindenesem.

– Szándékában áll válókeresetet benyújtani?

– Fogalmam sincs.

– Az újságírók még nem szimatolták meg, ugye?

– Valószínűleg nem. De előbb-utóbb kitör a botrány. Túlságosan ismertek vagyunk üzleti körökben.

Mason bólintott.

Amit képtelen vagyok felfogni, hogyan tehet ilyet egy nő az ő korában?

– Mennyi idős a felesége?

– Negyvenkét éves.

– A pszichológusok egyetértenek abban, hogy ez a legveszélyesebb életkor a nők számára.

– Általában, talán.

– De az önök esetében nem?

– Tudni akarja? Hát jó… Lola nagyon gazdag, Mr. Mason. Bármit megtehet, amihez kedve van. Már érett asszony. Ha elege van belőlem, miért nem megy el szép nyugodtan Renóba, hogy kimondassa a válást, és azután összeházasodhat Fleetwooddal? De nem! Inkább a botrányt választja, úgy, hogy mindkettőnk jó hírét tönkretegye!

– Mit tud erről a Fleetwoodról?

– Mindent.

– Tehát?

– Bob Fleetwood tizenöt évvel fiatalabb a feleségemnél. Szinte kamaszként vettem magam mellé, hogy embert faragjak belőle. Segítettem neki. Teljesen a bizalmamba avattam. Úgy élt velünk, mint egy családtag. Az ördög vigyen el, ha valaha is sejtettem, miben sántikál! Úgy tűnt, Bob Patriciának udvarol.

– Patricia?

– Patricia Faxon, Lola lánya az előző házasságából.

– Értem.

– És akkor, minden figyelmeztetés nélkül, megszökik a feleségemmel!

– Mit szólt hozzá Patricia?

– Csendesen búslakodik magában, nem akarja kimutatni a fájdalmát. Ebédre épp csak annyit eszik, hogy éhen ne haljon. Próbálja tartani magát, azt állítja, nem törődik vele, pedig majd megszakad a szíve.

– Szerelmes a férfiba?

– Inkább megaláztatást érez, azt hiszem. Képzelje el a helyzetét! Egy fiatal lányt otthagy a vőlegénye, és ki miatt? A saját anyja miatt!

– Tehát Fleetwood a… vőlegénye volt?

– Majdhogynem. Ő… Szóval, folyton Patricia körül sürgölődött, és semmi jelét nem adta, hogy Lola iránt érdeklődne. Roppant ravaszak voltak, hacsak nem egészen hirtelen történt. Patricia modem fiatal lány. Tucatjával akadtak udvarlói. Mindegyik bolondult érte. Végül Bob Fleetwood maradt a

pályán, és egy John Bagley nevű fickó. Véleményem szerint Bob volt a befutó, de a másik is versenyben volt még. Ezt tudnia kell, Mr. Mason!

Az ügyvéd apró biccentéssel nyugtázta a hallottakat.

– Azt hiszem, Pat kijátszotta egyiket a másik ellen. A szokásos női trükk, csak talán túl messzire ment. Lehet, hogy visszautasította Bobot, és elfogadta Bagley-t. Fogalmam sincs róla.

– Miért nem kérdezte meg?

– Nem hiszem, hogy ezt kellett volna tennem. Patricia azt hihetné, befolyásolni akarom, és ettől dühös lenne. Tudom, ostobaság, de így van. Mindenesetre, ha Johnt választotta, engem roppant nehéz helyzetbe hozott vele. Bob talán be akarta bizonyítani neki, nem ő az egyetlen csinos lány a világon. Meg akart alázni, és ezért lépett meg az anyjával. Számomra ez egyáltalán nem vicces, ugye érti? Őszintén szólva, még most is képtelen vagyok elhinni, hogy Lola ezt tette velem.

Mason ismét bólintott.

– A fene vigye el az egész társaságot! – fakadt ki dühösen Allred. – Még ha Lola fütyül is rám, ha meg akart bántani, vagy nevetségessé akart tenni, akkor sem hiszem el, hogy képes volt ilyen csúnya tréfára!

– Azt gondolja, ilyesféle szándék vezette? – kérdezte Mason.

– Úgy tűnik, vagy nem?

Az ügyvéd nem válaszolt.

– Csak egyetlen magyarázat lehetséges – folytatta Allred. – A feleségem titokban már régóta szerelmes volt Bobba. Rájött, hogy Pat nem szereti igazán a fiút. Nem mert elém állni azzal, hogy váljunk el, és megvárni a helyzet rendezését, mert félt, időközben Bob kicsúszhat a kezei közül. Egy nő akármilyen jól tartja is magát, ha egy nála tizenöt évvel fiatalabb férfibe szeret bele… Csak életkor kérdése az egész, Mr. Mason. Csupán csak életkor kérdése.

– Mit kíván tőlem tulajdonképpen? – kérdezte Mason. – Kíséreljem meg elrendezni a családi ügyeit, vagy információkra van szüksége?

– Egyetlen információra, Mr. Mason! Csak ennyit kérek.

– Sejtettem.

– Kezdetben. Később talán másban is szükségem lesz önre.

– Nem értem.

– Tudni szeretném, képviseli-e a feleségemet! Őszinte választ akarok!

– Nem válaszolhatok.

– Ha ön az ügyvédje, akkor magán keresztül szeretnék kapcsolatba lépni

vele.

– Mrs. Allred megtalálja önt, ha úgy látja jónak – felelte Mason.

– Nem arról van szó, ő mit lát jónak, hanem hogy én mit akarok.

– Valóban?

– Igen. Bob Fleetwoodot akarom!

– És Fleetwood, aki pontosan tisztában van vele, milyen veszélyekkel jár egy dühös férj útjába kerülni, mindent megtesz annak érdekében, hogy elkerülje ezt a találkozást.

– Pontosan így áll a helyzet – mondta Allred nagy komolyan. – Pedig semmi oka félni tőlem.

– Talán nem félelemről van szó. Esetleg óvatosság, semmi több.

– Akárhogy is, mindenképpen találkozni akarok vele.

– De lehetséges, hogy ő viszont kerülni akarja magát.

– Figyeljen ide! – mondta Allred. – Akkor kiterítek még néhány kártyát.

– Gyerünk!

– Tudja ön, Mr. Mason, hogy mivel foglalkozom?

– Bányaügyletekkel.

– Igen. A bányaiparban vannak érdekeltségeim. Ez tiszta szerencsejáték. Semmi más, mint spekuláció. Megszerez egy koncessziót. Úgy tűnik, érdemes invesztálni az ügyletbe. A saját zsebéből fedezi a kutatásokat, mert meg van győződve róla, hogy keres néhány milliót. Végső soron előbb-utóbb úgyis túlmegy, a saját lehetőségein. Persze, nagy a kísértés, hogy másokat is bevonjon, és így legalább részben visszakapja a befektetett összeget.

Mason egy bólintással tudomásul vette a hallottakat.

– Más alkalommal pedig, noha úgy véli, nem érdemes sokat befektetnie, mégis rábukkan egy gazdag lelőhelyre. Ismer egy George Jerome nevű férfit?

Az ügyvéd megrázta a fejét.

– Bizonyos ügyletekben társak vagyunk. Remek fickó, kiváló technikai érzékkel. George-ot elég nehéz átverni bármiben is.

– És mit keres ő ebben az ügyben?

– Miénk volt a *White Horse* bánya. Egy Dickson Keith nevű üzletember tulajdonában lévő bányatelepre cseréltük el, némi ráfizetéssel. Rendkívül előnyös üzlet volt.

Mason a karórájára pillantott.

– Nem lesz hosszú, csak még néhány perc. Mindez összefügg a feleségem ügyével – tette hozzá Allred. – Keith rendkívül ravasz. Azt hitte, a bányatelepe semmit nem ér, tehát át akart vágni miniket, de én ezzel végig

tisztában voltam. És végül mi nyertünk az ügyön, nagyrészt a társam mérnöki tudásának köszönhetően. Dickson Keith sokáig kutatott a területen. Amikor George átvette a bányát, máshol látott neki a feltárásnak. Három héttel a birtokbavétel után rábukkantunk egy rendkívül gazdag lelőhelyre. Minden erőfeszítésünk ellenére a dolog kitudódott. Természetesen Keith is értesült, róla, és roppant dühös lett. Egyetlen lehetősége volt, hogy érvénytelenítse a szerződést. Azt állította, csalással jutottunk hozzá, erre hivatkozva követelte a szerződés felbontását. Természetesen visszautasítottuk.

– Mit tett azután? – kérdezte Mason.

– Ügyvédet fogadott és a bírósághoz fordult, azon az alapon, hogy a jóhiszeműségünkre hagyatkozott, és ezért ő maga nem végzett feltárásokat a *White Horse* bányában, amit mi adtunk neki. Tipikus Dickson-féle hazugság. Ott volt a helyszínen, és mindent a saját szemével látott. Csak nem képzeli, hogy bármit bemesélhettünk volna neki? Egy szavunkat sem hitte volna el. Ha jól tudom, a jog azt mondja, csak csalás esetén lehet érvényteleníteni a szerződést. Másrészt, ha a vásárló saját maga ellenőrzi a feltárást, úgy teljesen mindegy, hogyan tájékoztatta őt az eladó, mindenképpen kötve van.

– Valóban, nagy vonalakban így szól a törvény – ismerte el Mason. – De azért vannak kivételek…

– Tudom, tudom, de most nem arról beszélek. Most csak a lényegről van szó, mivel az ügylet meglehetősen egyszerű. Keith rossz üzletet csinált, és most egyszerűen megpróbál kimászni belőle.

– Be tudja bizonyítani, hogy ott volt a helyszínen, és személyesen ellenőrizte a maguk bányáját?

– Éppen ez a bökkenő. Egyetlen személy van, aki ezt bizonyítani tudná.

– Kicsoda?

– Robert George Fleetwood – mondta keserűen Allred. – Pont az a fickó, aki megszökött a feleségemmel.

– Úgy tűnik, a helyzet bonyolódik – állapította meg Mason és képtelen volt elfojtani egy mosolyt.

– Igen. Bonyolódik, sőt bosszantóvá válik, majdhogynem kellemetlenné. Annak idején kihúztam Fleetwoodot egy csávából, sőt én faragtam belőle valakit. Tulajdonképpen lusta, semmirekellő alak. Megszökik a feleségemmel, és még a bíróság előtti helyzetemet is nehezíti, mivel képtelen vagyok ráakadni. Dickson Keith persze mindezzel tisztában van. Sietteti az ügyet, követeli, tegyünk vallomást, George Jerome és én. Nehéz helyzetben vagyunk, Mr. Mason. Nem állíthatjuk a bíróság előtt, hogy Keith pontosan ismerte a

helyzetet, hogy személyesen járt a bányában, ha nem tudjuk bizonyítani. Így viszont eleve elveszítjük a pert. Maga is pontosan tudja, milyenek az ügyvédek.

– De végül is, mit kíván tőlem? – kérdezte Mason. – Nem vállalhatom a képviseletét a bánya ügyében.

– Ezt tudom. Megvan a saját ügyvédünk.

– Akkor?

– Figyeljen ide, Mason! Maga a feleségem ügyvédje, akármit is állít. Tudom, hogy az! Lépjen vele kapcsolatba és…

– Miből gondolja, hogy megtehetem ezt?

– Meg vagyok győződve róla. Szeretném, ha megmondaná neki, viselkedjen felnőtt nő módjára, ne pedig úgy, mint egy gyerek! Mondja meg neki, menjen Renóba, váljon el, semmi kifogásom ellene! Csak annyit szeretnék, hogy elérjem Bob Fleetwoodot, és közölhessem vele, vissza kell jönnie, vállalnia kell férfi módjára a felelősséget. Ha Lola ragaszkodik hozzá, akkor rá tudja beszélni. Tisztességesen szeretnék játszani. Végső soron, nem hiszem, hogy a feleségem volt a hibás… A pert viszont meg akarom nyerni! Ragaszkodom hozzá, hogy Fleetwood visszajöjjön és tanúskodjon! Világos?

– Úgy tűnik.

– Csak ennyit akartam mondani – fejezte be Allred és feltápászkodott a fotelből.

– És ha, tételezzük fel, nem én vagyok a felesége ügyvédje?

– De hiszen az, a francba!

– De mégis, ha nem lennék az?

– Ez sem változtat a dolgon. Megmondtam mindent, amit akartam. Remélem, kapcsolatba léphetek a feleségemmel. Most már pontosan tudja, miért.

– Nem hiszem, hogy bármit is tehetek önért – mondta Mason.

– Adja át az üzenetemet az ügyfelének. Ő is csak nyerhet rajta. Biztos vagyok benne, hogy meg fogja tenni a szükséges lépéseket, Mr. Mason. Viszontlátásra!

Allred elindult az ajtó felé, majd kilépett a folyosóra, balra fordult, és egyenesen a kijárat felé indult, anélkül hogy egy pillantást is vetett volna hátra.

Mason összenézett Della Streettel.

– Azt hiszem, ez mindent megmagyaráz. Mrs. Allred azt szeretné, ha maga képviselné. Nyilvánvalóan írt egy levelet, amelyben részletezte a

szándékait, de azután…

Della félbehagyta a mondatot.

– Nos? – kérdezte Mason:

– Talán úgy döntött, vár még egy kicsit, és majd később telefonál – fejezte be Della, de hangjából hiányzott a meggyőződés.

– Attól tartok, Della, más magyarázatot kell keresnünk.

III.

Allred mintegy tíz perce ment el, mikor Gertie, szemmel láthatólag meglehetősen zaklatottan beosont az ügyvéd irodájába.

– Kérem, Mr. Mason! A bank elnöke szeretne beszélni magával.

– Kicsoda?

– Mr. Merwyn Canby, a *Farmers, Merchans & Meckanics Bank* elnöke. Azt állítja, bizalmas ügyről van szó.

– Vezesse be!

– Csak így, most azonnal?

– Hát persze!

– Jól van, Mr. Mason. Úgy… úgy gondoltam, jobb lesz, ha előtte szólok. Amennyiben esetleg telefonálni akar…

– Rendben van, Gertie. Küldje csak be!

Mikor Gertie kiment, Mason és Della Street jelentőségteljesen egymásra néztek.

Merwyn Canby őszülő hajú, bajuszos, szürke szemű, visszafogott férfi volt, aki barátságos mosollyal üdvözölte Masont és a titkárnőjét. Egész viselkedése arra utalt, hogy komoly dolgokról szeretne szót ejteni.

– Foglaljon helyet! – mondta neki az ügyvéd.

– Rögtön a tárgyra térnék, Mr. Mason – kezdte a bankár, miután leült. – Nagyon elfoglalt vagyok, és biztos önnek is sok a dolga. Ma reggel benyújtottak hozzánk két csekket. Az egyik a mi bankunknak szólt, és ön a kedvezményezettje. A csekket Lola Faxon Allred írta alá.

Mason hallgatott, várta a folytatást.

– A másik csekk a *First National Bank* Las Olitas-i fiókjára volt kiállítva. Úgyszintén maga a kedvezményezettje. Mindkettő kétezerötszáz dollárról szólt. Amikor benyújtották hozzánk a két csekket, azt kérték a

pénztárosunktól, vizsgálja meg a lehető leggondosabban az aláírásokat. Miért?

– Biztos akartam lenni, hogy rendben vannak.

– De ez nem szokásos eljárás.

– Lehet.

– Volt valami oka, hogy szabálytalanságra gyanakodjon?

– Nehezen tudnék erre válaszolni. Mondja el inkább, miért jött hozzám?

– A titkárnője távozása után – folytatta Canby –, a pénztáros jelentette nekem az esetet. Személyesen vizsgáltam meg a csekkeket, majd átküldtem az írásszakértőnkhöz.

– Ez sem a szokásos eljárás.

– Az egyik csekkjén észrevettem valamit, és szerettem volna megismerni a szakértő véleményét. Úgy értem, az egyikkel kapcsolatban. Ami a másik csekket illeti, azzal más a helyzet.

– Hogyhogy?

– A hozzánk szóló csekk rendben van. Valóban a számlatulajdonos írta alá. De az, *amit a First National Bank*hoz címeztek, valószínűleg hamis.

– Az ördögbe! – kiáltott fel Mason.

– Igen. Be lehet bizonyítani az aláírás hamisítását.

– Hogyan?

– Mikroszkóp segítségével. Ugyanis indigóval írták. Ez az egyik legrégibb trükk a hamisításra, amikor egy kifogyott, tollal írnak. A hamisítónak rendelkezésére áll egy eredeti aláírás. A hamisítandó okmány és az eredeti aláírású papír közé indigót helyez, majd pontosan átírja egy kifogyott tollal az eredeti aláírást. Csak annyira nyomja rá, hogy az alsó papíron halvány indigónyom látszódjon. Ezután, rendszerint egy vastag, sötét fekete tollal átírja az indigós aláírást. Egészen kiváló eredményeket érnek el ezzel a módszerrel, Mr. Mason. Ha gyakorlott hamisító készítette, akkor csak szakértő tudja megállapítani, hogy az aláírás nem eredeti. A hamisítvány minősége persze függ a hamisító életkorától, hangulatától és lelki alkatától. Valamint kénytelen meglehetősen lassan írni. Néha, ha ideges, akkor mikroszkóppal meg lehet állapítani apró remegéseket a tollvonáson, amelyek az akaratlan kézmozdulatoktól származnak. De ha az illetőnek biztos a keze és nyugodtan dolgozik, a hamisítvány szinte tökéletes is lehet.

Mason egy fejbólintással tudomásul vette a hallottakat.

– A mi esetünkben – folytatta a bankár –, a hamisító vagy középkorú volt, vagy pedig komoly érzelmi megrázkódtatás alatt állt. Mikroszkóppal ki lehet

venni néhány apró remegést az íráson.

– Miért nem lépett azonnal kapcsolatba Mrs. Allreddel?

– Megpróbáltuk, de nem sikerült.

– Tudja, hol tartózkodik most?

– Állítólag elment a barátaival. A férje meglehetősen közömbösen veszi a távozását, azt állítja, fogalma sincs, hol lehet és mikor kerül elő. A barátai ugyanis fényképészettel foglalkoznak, és gyakran vannak távol a várostól huzamosabb ideig.

– Tehát a férjét egyáltalán nem aggasztotta a távolléte?

– Miért aggasztotta volna? – kérdezte Canby és kíváncsi tekintetet vetett Masonra.

– Ne próbálkozzon ezekkel a trükkökkel az én esetemben – vetette oda szárazon az ügyvéd. – Csak a maga érdekében tettem fel a kérdést. Ha így folytatja, én már mosom is a kezeimet.

– De önt is érinti az ügy – jegyezte meg Canby.

– Nyilvánvaló, hiszen én nyújtottam be a csekket magukhoz, és azt is elárulom, honnan vettem. Postán kaptam, egy borítékban. Ez minden, amit mondani akarok ezzel kapcsolatban.

– A bank most rendkívül kényes helyzetben van. Ki tudja, a miránk kiállított másik csekk nem hamisítvány-e?

– Azt hittem, a szakértője megállapította a valódiságát.

– Első pillantásra igen. Vagy pontosabb lenne úgy fogalmazni, hogy semmilyen, hamisításra utaló nyomot nem fedezett fel rajta.

– Akkor most mihez kezd? Azért jött, hogy közölje, nem hajlandó kifizetni a csekket?

– Egyáltalán nem, Mr. Mason.

– Hanem?

– Arra gondoltam, hogy „figyelembe véve a körülményeket, ön hajlandó lesz visszavenni a csekket, amíg meg nem bizonyosodik az eredetiségéről.

– Minden okom megvan rá, hogy eredetinek tartsam. Ismerem a maguk pénztárosának és szakértőjének a véleményét.

– De a másik csekk mégiscsak egy ügyes hamisítvány.

– Na és?

– Ez arra kényszerít bennünket, hogy rendkívül gondosan leellenőrizzük annak is az aláírását, amit a mi bankunkra állítottak ki.

– Ellenőrizzék! Ellenőrizzék, amilyen gondosan csak akarják! Egyáltalán nem érdekel. Eredetileg is ezt kérte önöktől a titkárnőm, és most én is

megismétlem.

– Örülnék, ha mondana néhány részletet, miként jutott a csekkekhez, Mr. Mason. Talán egyetért velem, ha azt mondom, legjobb lenne várni, amíg beszélni tudunk Mrs. Allreddel.

– Eredeti a csekk?

– Nem tudom.

– Értesítse a rendőrséget!

– Az komoly problémákat okozhatna nekünk – mondta a bankár és kínosan fészkelődött a fotelben. – Rendkívül jómódú, befolyásos családról van szó, Mr. Mason.

– Nos, akkor beszéljen egy ügyvéddel! – ajánlotta Mason. – Kérjen tőle jogi tanácsot! A birtokában van egy csekk, amiről kiderülhet, hogy hamis. Ebben az esetben bizonyára rá akarja termi a kezét a csalóra.

– Természetesen – mormogta Canby. – A szakértőnknek még nem volt annyi ideje, hogy teljesen biztos választ adjon. Több napi munkára lesz szüksége. Előfordulhatnak bonyodalmak is. Általában, Mr. Mason, a bank felelős egy hamisított csekk kifizetéséért, amennyiben gondatlanul járt el.

– Képtelen vagyok magát követni – jegyezte meg Mason ironikusan: – Ez a maguk problémája.

– De hiszen az öné a csekk. Mármint a hamisított.

– Így van.

– Viszont nem adhatjuk át beszedésre.

– Ez is a maguk a dolga, Mr. Canby.

Gertie jelent meg a küszöbön, kezében egy táviratot lobogtatva.

– Nézze meg, mi az, Della! – kérte Mason.

A nő feltépte a táviratot, majd különös pillantást vetett, először Masonre, azután a bankárra.

– Olvassa fel nekünk, Della! – mondta az ügyvéd.

Válasz helyett a titkárnője átadta neki a táviratot. Mason belepillantott, majd megköszörülte a torkát, mielőtt hangosan olvasni kezdett volna.

Küldtem magának egy csekket 2500 dollárról Stop Lássa el Patricia lányom védelmét ha szükséges de ne kérdezzen tőle semmit.

Lola Faxon Allred

– A táviratot Springfieldben adták fel – tette még hozzá Mason és átnyújtotta a papírlapot a bankárnak.

Canby gondosan megvizsgálta.

– Ma reggel kilenckor adták postára – mondta végül –, és azt írja, küld magának kétezerötszáz dollárt. De ön két csekket kapott ugyanerről az összegről.

– Valóban, és úgy tűnik, az egyik hamisítvány.

– Ez biztos.

– A másik viszont nem. Mrs. Allred azt kéri, lássam el a lánya védelmét. Amennyiben nem fizeti ki a csekket, úgy az a maguk felelőssége lesz.

– Ez a távirat tökéletesen elegendő – jelentette ki Canby. – A nekünk címzett csekk összegét azonnal átutaljuk az ön bankszámlájára, Mr. Mason.

– Remélem, van elegendő fedezet Mrs. Allred számláján.

– Az adott számlán igen jelentős összeg szerepel – válaszolta Canby enyhe mosollyal.

– Lekötetlen pénz?

– Mrs. Allred szereti, ha folyamatosan nagyobb összeg áll rendelkezésére.

– Tud valamit a *First National Bank*nál vezetett számlája állásáról?

– Semmit.

– Nos – fejezte be ekkor Mason a beszélgetést –, köszönöm a látogatását.

Canby nem tűnt túlságosan elégedettnek, amikor távozott.

– Íme, egy régi vágású bankár – jegyezte meg Mason Della Street felé fordulva, miután becsukódott a látogató mögött az ajtó. – A szakértője habozás nélkül elfogadja egy csekk valódiságát, de az óvatos igazgatóság megtagadja a kifizetést. Majd érkezik egy távirat, egy egyszerű, gépelt, sárga papír, és a bank habozás nélkül fizet. Bárki küldhette azt a táviratot, és olyan nevet írhatott alá, amilyet csak akart. A bankárok azonnal elhisznek mindent, ami beleillik a hétköznapi gyakorlatba, de minden szokatlan elől meghátrálnak. Ha egy bankárt akarunk megközelíteni, legjobb, ha egy tucatnyi bélyegzőt viszünk magunkkal…

Majd kis idő múlva Mason hozzátette:

– Menjen át, Della, Paul Drake-hez és kérje meg, hogy jöjjön ide! Szeretném tudni, ki küldte ezt a táviratot.

IV.

Paul Drake kényelmesen elhelyezkedett a széles fotelben. Addig fészkelődött, míg végül a lábait feltette a bőr karfára és elégedetten végignyújtózott.

Paul Drake gondosan kialakított magáról egy általa a munkájához illőnek vélt képet, és ennek megfelelően rendszerint komor arccal nézett a világba. Semmi romantikusat nem talált a magándetektív mesterségben. Szakmáját némi rezignáltsággal és pesszimizmussal kezelte, viszont sok-sok hozzáértéssel és lendülettel művelte.

– Ismersz egy bizonyos Bertrand C. Allredet, Paul? – vágott a közepébe Mason.

– Csak hallomásból. Valami nagyfejű a bányaiparban. Várj csak… Nemrég hallottam róla. Valami csalási perbe keveredett.

– A felesége faképnél hagyta.

– Na és akkor? Mi közünk nekünk mindehhez?

Mason átnyújtotta neki a táviratot.

– Szeretnék beszélni Mrs. Allreddel. Ezt a sürgönyt ma reggel adták fel Springfieldben. Találd meg nekem a nőt!

– Személyleírás? – kérdezte Drake lakonikus rövidséggel.

– Boldogulj valahogy anélkül, öregem! – válaszolta az ügyvéd, miután megcsóválta a fejét. – Éspedig gyorsan. Van egy lánya, Patricia Faxon, akit a táviratban is említ. Mrs. Allred állítólag egy Robert Fleetwood nevű pacákkal lépett meg. De mindez szigorúan bizalmas. Egy szót se senkinek! A család ragaszkodik hozzá, hogy ne szivárogjon ki a hír.

– Mikor ment el a nő?

– Szombat este, állítólag. Küldött nekem egy csekket, ami a helyi bankjára szólt. Kettőezerötszáz dollár. Úgy tűnik, azt sajátkezűleg írta alá. Szombat este adták postára. Ma reggel kaptam egy ugyanilyen összegű másik csekket a *First National Bank* Las Olitas-i fiókjának címezve, ugyancsak az ő aláírásával.

– A táviratban csak egy csekkről van szó – vetette közbe Drake.

Igen. Egy darab kétezerötszázas csekk. A bank szerint valódi.

– És a másik?

– A szakértőjük szerint a másiknak az aláírása hamis. Indigóval lemásolták, majd tollal átírták.

– Mondj még valamit ezekről a csekkekről!

– Mind a kettőt írógéppel töltötték ki – felelte Mason. – És ami a legérdekesebb, valószínűleg ugyanazt az írógépét használták. Itt vannak a borítékok.

– Hadd nézzem!

A detektív megvizsgálta, majd azt kérdezte:

– Hol vannak a csekkek?

– Az egyiket kifizették – válaszolta Mason egy apró fintor kíséretében. – A másik a banknál van, és valószínűleg átadják a rendőrségnek.

– És a borítékokat még nem kérték?

– Még nem, de ez is el fog következni. Fényképezd le és nagyíttasd ki, hogy össze tudjuk hasonlítani a betűket! Deríttesd ki egy hozzáértővel az írógép márkáját!

– Ez minden?

– Jelenleg igen. De ha jól belegondolok, bizonyára találsz még érdekes részleteket.

Drake nagy nehezen feltápászkodott a fotelből.

– És a lány, Patricia? Szólhatok-e neki a táviratról?

– Nem tudom, miért ne szólhatnál?

– És arról tudhat, hogy neked dolgozom?

Mason töprengett egy darabig.

– Először mondd inkább azt, hogy újságíró vagy! Próbáld meg kiszedni belőle, mi történt! Azután elárulhatod neki, hogy az én csapatomhoz tartozol. Kíváncsi vagyok, változtat-e ennek hatására az elbeszélésén.

– Más valami?

– Nem hiszem, hogy bármi újat mondhatnék neked, Paul. A rendőrségi akták tele vannak eltűnt gazdag özvegyekkel, és üzleti manipulációkat végző férjekkel. Az összes ilyen ügy egyforma.

– Arra célzol, hogy a félj kitekerte a felesége nyakát, lecipelte a pincébe és gondosan bebetonozta, azután pedig elballagott az ismerőseihez és bemesélte nekik, hogy a felesége a távoli nagynénikéjéhez utazott?

– Valami ilyesmire.

– A mi esetünkben van egy harmadik szereplő is, Fleetwood.

– Talán ő is a hűvösön van, a pince mélyén.

– Akkor jobb, ha egyelőre diszkréten kezeljük az ügyet.

– Igen.

– Elmondhatom Patriciának, hogy a mamáját keresed?

– Nem. Hagyd beszélni és cselekedni!

– Rendben – mondta Drake. – Mikorra kell mindez?

– A lehető leghamarabb.

– Sürgős, mint mindig – dörmögte a detektív és kiment a szobából.

– Ami magát illeti, Della – fordult Mason a titkárnőjéhez –, őrizni fogja az ostromlott várat. Én pedig rohanok Las Olitas-ba. Talán szerencsém lesz és még ebéd előtt elcsípem a bankfiók igazgatóját.

V.

Las Olitas békésen terült el a bozótokkal borított hegyoldal lábánál és csendesen élvezte a perzselő nyári napot. A domboldalon a földeket művelő farmerek házai váltakoztak a nyugalomra vágyó városlakók hétvégi villáival, akik néhány napra szívesen cserélték fel a nagyvárosi zsúfoltságot egy kis vidéki luxusra.

Las Olitas körülbelül háromszáz méter magasan feküdt a tenger szintje felett, és a háttérben magasodó hegyek bizonyos méltóságot kölcsönöztek a tájnak.

A lakónegyedek elég távol voltak a várostól ahhoz, hogy a háztulajdonosok friss levegőt szívhassanak a megszokott benzingőz helyett.

Mason irodájától negyven percnyi autóút volt Las Olitas központja, és mielőtt megérkezett volna, az ügyvéd még megállt néhány percre az országút mellett, hogy megcsodálja a háttérben húzódó hegyvonulat harmóniáját. A központba érve letette a kocsiját és gyalog sétált át a *First National Bank* épületéhez.

A bankfiók tökéletesen illett a kisvárosi környezetbe: széles, tágas, ügyesen tervezett épület volt, amely sugározta magából a méltóságot és a biztonságérzetet.

Mason végigfuttatta tekintetét a márványfalra erősített táblákon, amíg csak meg nem találta a keresett felírást. *„C. E. Pawling igazgató”.* Az irodájában érdeklődött felőle, és elégedetten hallotta, hogy Mr. Pawling éppen szabad.

Az ügyvéd gondosan szemügyre vette a bankárt. Hatvan év felé közeledő, elegáns szürke öltönyt viselő férfi volt. Szemei, amelyek látszólag gondtalanul mosolyogtak a világ felé, valójában egy üzletember hideg és számító tekintetével néztek rá.

Mason láttán a bankigazgató felállt a fotelből és odalépett hozzá.

– A nevem Mason – mutatkozott be a vendég és kezet fogott Pawlinggal. – Ügyvéd vagyok.

– Csak nem Perry Mason?

– De igen, személyesen.

– Örülök, hogy megismerhetem. Már sokszor hallottam önről, ügyvéd úr. Számlát szándékozik nyitni nálunk?

– Nem. Egy meglehetősen különös probléma miatt kerestem fel, ami közvetlenül érinti egyik ügyfelének az érdekeit.

– Valóban, Mr. Mason? Foglaljon helyet, kérem!

– Kaptam ma reggel egy kétezerötszáz dolláros csekket, amit az ön bankjához címeztek.

– Aha – dörmögte a bankár, olyan hangsúllyal, mint aki hozzá van szokva a dúsgazdag ügyfelekhez, és a hallott összeg egyáltalán nem rendíti meg.

– Benyújtottam beszedésre a saját bankomhoz, a *Farmers, Merchants & Mechanics*hoz.

Pawling egy biccentéssel nyugtázta.

– Talán már tud is róla? – folytatta Mason.

– Azért némi pontosításra lenne szükségem – válaszolta óvatosan a bankigazgató.

– A csekk aláírója Mrs. Lola Faxon Allred. Az én bankom is vezet neki számlát. Mikor megvizsgálták az aláírást, a bank alkalmazottai gyanút fogtak és szakértőhöz fordultak, aki hamisnak ítélte az aláírást.

– Valóban?

– Nem értesült még a dologról?

– Pontosan mit kíván tőlem, Mr. Mason?

– Kaptam egy másik csekket is, Mrs. Lola Faxon Allred aláírással.

Pawling kissé kihúzta magát a foteljében, fejét oldalra hajtotta, mint aki szeretné minél jobban hallani a vele szemben ülő szavait, továbbá minél alaposabban mérlegelni azokat.

– Az a másik csekk – folytatta az ügyvéd – tökéletesen rendben van. Mrs. Allred előleg címén küldte, hogy bizonyos ügyben álljak a rendelkezésére. Tehát én vagyok a két csekk kedvezményezettje, amelyek közül az egyik valódi, a másik hamisítvány. És ugyanakkor én képviselem Mrs. Allred érdekeit.

– Igazán?

– De jelen pillanatban képtelen vagyok utolérni az ügyfelemet.

– Ez furcsa!

– Arra gondoltam, a nekem küldött csekk esetleg nem az egyetlen hamisítvány. Talán más visszaélések is történtek. Ha jól tudom, Mrs. Allred

rendszeresen írógéppel állítja ki a csekkjeit.

– Azt hiszem, igen.

– És tollat csak az aláíráshoz használ?

Pawling bólintott.

– Bizonyos információk alapján úgy értesültem, meglehetősen ritkán veszi igénybe az önök szolgálatait. De biztos vagyok benne, hogy az ügyfelem, amennyiben sikerül értesítenem őt, haladéktalanul intézkedik az újabb hamisítások megakadályozása érdekében.

Válasz helyett a bankár megnyomott egy gombot az íróasztalán. Azonnal megjelent a titkárnője és várakozásteljesen megállt a küszöbön.

– Behozná nekem Mrs. Lola Faxon Allred mai számlaegyenlegét, kérem? És az általa kiállított, ma benyújtott csekkeket is!

A titkárnő távozott.

– Ha jól tudom, Mrs. Allred számláján nem különösebben nagy a forgalom? – kockáztatta meg az ügyvéd.

– Mrs. Allred számláján jócskán van fedezet – tért ki a válasz elől Pawling. – Szereti, ha folyamatosan a rendelkezésére áll nagyobb összegű készpénz. Úgy vélem, Mrs. Allred ügyvédjeként nem kíván megtudni olyan információkat, amelyeket esetleg ő maga nem óhajtott a tudomására hozni.

– Efelől legyen egészen nyugodt!

Pawling bólintott. A titkárnő visszatért, kezében egy számlakivonattal, egy levéllel, és egy érvénytelenített csekkel.

– A pénztáros szerette volna kikérni a véleményét ez ügyben a holnapi igazgatótanácsi ülés során. Bár semmi szabálytalanság nem történt, úgy vélte, jobb, ha ön is értesül róla. Szeretné felhívni a figyelmét, hogy a levelet személyesen neki címezték.

A bankár átvette a titkárnő kezéből a papírokat, néhány percig tanulmányozta, gondosan ügyelve arra, hogy vendége ne láthasson bele a tartalmukba. Majd pedig idegesen dobolni kezdett ujjaival az íróasztal lapján.

– Köszönöm! – szólt végül a titkárnőjéhez.

Pawling már nem mosolygott. Szemei hidegen csillogtak.

– Volt valami oka, amiért ezt az ajánlatot tette nekem, Mr. Mason?

– Igen – válaszolta az ügyvéd. – Mrs. Allred megkért, védelmezzem az érdekeit bizonyos ügyekben. Majd pedig eltűnt, mégpedig olyan körülmények között, amelyek nem tekinthetőek megszokottaknak. Attól tartottam, esetleg egy harmadik személy, aki tisztában van a távozásával, kihasználhatta ezt arra, hogy bizonyos összegeket leemeljen a számlájáról.

– Ügyes hamisítvány volt az a csekk?

– Meglehetősen. Indigóval készítették. A bankom mindenesetre felfedezte, miután alapos ellenőrzést kértem tőlük.

– Más szóval volt valami oka arra, hogy hamisításra gyanakodjon?

– Arra volt okom, hogy úgy gondoljam, ügyfelem érdekét szolgálná egy részletes ellenőrzés.

– De úgy vettem ki a szavaiból, azt a csekket magának küldték, hogy a Mrs. Allred képviseletéért járó honoráriumot kiegyenlítsék?

– Nem. A másik csekket küldték azért.

– De hát akkor miért küldött valaki egy hamisított csekket önnek?

– Azt én is szeretném tudni!

Pawling ismét belemélyedt az előtte heverő csekk és a levél tanulmányozásába, majd hirtelen úgy döntött, átadja azokat a vendégének.

A levelet a *First National Bank* Las Olitas-i fiókjának címezték. Teljes egészében géppel íródott, kivéve az aláírást.

Jelen levelemet Miss Maurine Milford továbbítja, akinek az aláírása az én aláírásom alatt látható.

A mai napon átadtam Miss Maurine Milfordnak egy ötezer dolláros csekket. Legyenek szívesek, fizessék ki neki, anélkül hogy bármi más okiratot kérnének tőle ezen a levélen kívül!

Mint látni fogják, a csekk az ő nevére szól, és üres forgatmánnyal látta el, amit én az aláírásommal tudomásul vettem.

Ezt a levelet megtarthatják, nehogy bármiképpen is kétségesnek tűnjön a Miss Maurine Milford részére történő kifizetés szabályossága. Nagyon hálás lennék, ha ügyelne rá, hogy a kifizetés haladéktalanul megtörténjen!

Tisztelettel

Lola Faxon Allred

A levél alján két aláírás látszott, Lola Faxon Allredé és Miss Maurine Milfordé.

A csekket Lola Faxon Allred írta alá, a forgatmányon Maurine Milford és Lola Faxon Allred neve szerepelt.

– Mi a véleménye? – kérdezte Pawling.

Mason még egyszer átfutotta a levelet és összeráncolta a szemöldökét.

– Van egy nagyítója?

– Igen, méghozzá egy rendkívül erős nagyítóm – válaszolta Pawling és

kinyitotta a fiókot.

Az ügyvéd megvizsgálta az aláírásokat.

– Anélkül, hogy szakértő lennék – mondta végül –, meg tudom állapítani, hogy ezeket az aláírásokat nem indigóval készítették, mint azét a csekkét, amiről az imént beszéltem. Mivel Mrs. Allred a csekkje kedvezményezettjének személyazonosságát ily módon hitelesítette, ez azt jelentheti, hogy Maurine Milford nem tudta volna másképpen igazolni magát. Szóval, az illető hölgy valószínűleg ismeretlen az önök számára.

A bankár válasz helyett csak biccentett.

– Továbbá, úgy tűnik, sürgős volt számára az ügy – tette hozzá Mason. – A levelet és a csekket egyaránt szombaton keltezték. És ma reggel adták át önöknek…

Megfordította a levelet és leellenőrizte a bank érkeztető bélyegzőjét.

– Néhány perccel tíz óra után. Talán nem ártana megkérdezni a pénztárosától, ismeri-e Maurine Milford kisasszonyt?

A bankár már nyújtotta a kezét a csengő gombja után, de hirtelen meggondolta magát, felvette a levelet meg a csekket, és felállt.

– Bocsásson meg néhány percre, Mr. Mason! – mondta és elindult kifelé.

Mikor visszatért, egy papírlapot tartott a kezében, melyre a pénztárostól nyert információkat jegyezte fel.

– Maurine Milford – fordult Mason felé –, egy rendkívül csinos, alig húszéves hölgy. Határozott fellépés, barna haj, sötét szem, hosszú szempillák, diszkrétnek nem nevezhető smink. Kék kosztümöt és finom fehér bőrkesztyűt viselt. Meglehetősen excentrikus, piros szegélyű női kalap volt a fején. Levette a kesztyűjét, mikor átnyújtotta a csekket. A pénztáros elővigyázatosságból még kért tőle egy aláírást, azután kifizette az összeget, százdolláros címletekben. Emlékszik rá, hogy a hölgynek arányos, karcsú alakja volt. Teljesen magabiztosan viselkedett. Az egyetlen gyanús momentum a pénztárosunk szerint, hogy rendkívül erősen ki volt festve. A rikító piros ajakrúzs megvastagította az ajkait. Mosolyogva válaszolt az alkalmazottunk kérdésére, mikor az azt firtatta, mihez kezd az összeggel. Ez nem tartozik ránk, természetesen, tehát csak diszkréten érdeklődött. Annyit kérdezett, az országon belül óhajtja-e befektetni, vagy számlát nyit, illetve, a végén pedig, hogy milyen címletekben kéri a pénzt. A hölgy a táskájába tette a bankjegyeket és távozott. Nagyjából ez minden, amit tudunk az ügyről, Mr. Mason. Természetesen azonnal átadom a levelet és a csekket egy írásszakértőnek. Bár nekem első látásra eredetieknek tűnnek.

A bankár elhallgatott, szemmel láthatóan arra várt, hogy Mason elárulja, mi a szándéka.

Az ügyvéd felállt.

– Megtenné, hogy felhív és közli velem, mit állapított meg az írásszakértő?

– A bankunkkal szembeni eljárása joggal támasztja alá ezt a kérését. Természetesen tájékoztatni fogjuk önt, Mr. Mason.

– Jól emlékszem, hogy maga szerint semmiféle gyanús pénzmozgás nem volt Mrs. Allred számláján az utóbbi időben?

– Jó ideje ez az első kifizetés.

Mason hirtelen kézbe vette a levelet, a fény felé tartotta és végighúzta ujjait az aláíráson.

– Észrevett valamit? – kérdezte izgatottan a bankár.

– Úgy tűnik – mondta Mason. – Nézze meg, ezt az aláírást írták át egy kifogyott golyóstollal. Valószínűleg ez volt az, amit arra használtak, hogy az önök bankjára kiállított csekkre ráhamisítsák az aláírást:

– Ez rendkívül kellemetlen – állapította meg Pawling olyan arckifejezéssel, mintha egy minden következmény nélküli eseményt nyugtázott volna, például ha kitörik írás közben a ceruza hegye.

– Azért mégis kétezerötszáz dollárról van szó – jegyezte meg Mason, és némiképp csodálkozó pillantást vetett az igazgatóra.

– Amelyet a bank nem fizetett ki – válaszolta Pawling, szemmel látható elégedettséggel.

– Ez a tény nem befolyásolja a bűncselekmény súlyosságát.

– Valóban nem.

– Sem pedig azt a kívánságomat, hogy tegyenek meg minden szükséges lépést.

– Mire gondol, ügyvéd úr?

– Ügyeljenek arra, hogy egyetlen hamis csekk se kerülhessen kifizetésre!

– Így lesz, ez magától értetődik. De… nem szokatlan az, ha egy neki küldött hamisított csekk arra késztet egy ügyvédet, hogy felhívja a figyelmet az ügyfele számlájára történő fokozott figyelemre? Valóban, úgy tűnik, mintha…

A bankár nem folytatta.

– Mondja csak ki! – szólt Mason.

– Mintha mindez egy összehangolt terv része lenne.

– Nem így van! – válaszolta Mason rendkívül hidegen.

– Nem, nem, természetesen. Csak egyszerű feltevés volt…

– Köszönöm, hogy azonnal elvetette ezt a feltételezést! – szólt vissza Mason, aki már az ajtóban állt.

Néhány perc múlva átadta parkolójegyét az őrnek.

– Maga volt szolgálatban ma reggel tíz óra felé? – érdeklődött tőle.

– Miért? Történt valami? – óvatoskodott a parkolóőr.

– Egyáltalán nem. Csak tudni szerettem volna valamit egy illetőről, aki itt parkolt ma délelőtt.

– Hát, tudja, ez nem lesz könnyű – felelte nevetve a parkolóőr. – Egész nap jönnek-mennek a kocsik…

– Ezt a nőt könnyen megjegyezhette magának – vágott közbe Mason. – Csinos fiatal lány, kék kosztümben, vicces kis piros szélű kalapban, hosszú szempillákkal…

– Bárcsak láttam volna! – kiáltotta a másik. – Ahogy hallgatom magát, máris felpezsdül a vérem. Mit követett el a fruska?

– Nem érdekes, hiszen úgysem látta.

– Valószínűleg nem itt parkolt. Azt mondja, ma reggel járt erre?

– Pont tízkor.

– Nem, nem emlékszem rá. Pedig olyankor nincs túl sok munka. Az utcák később kezdenek megélénkülni.

– Szolgálatban volt reggel tízkor?

A férfi habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Kereshet vele öt dollárt – tette hozzá az ügyvéd.

– Az más. Mit kell tennem?

– Egy fiatal lányt keresek, húsz-huszonkét éves, jó alakú, barna haja van, kék ruhát viselt, piros szegélyű kalappal…

– Mit akar tudni róla?

– Mindent. Emlékszik rá?

– Azt hiszem. És az öt dolcsi miért jár?

– Azért, hogy elárulja nekem, milyen márkájú kocsival volt.

A parkolóőr elvigyorodott.

– Előbb a dohányt, főnök!

Az ügyvéd átadta a bankjegyet.

– Egy Chrysler, az egyik helyi autókölcsönzőtől. Nem tudom a cég nevét, de azért biztos vagyok benne. Emlékszem rá, mert kedves teremtés volt, és jó helyet adtam neki. Néha kifizetődik.

– Most mit kapott tőle?

– Egy mosolyt.

– Ez minden?
– Bőven elég volt.
– Nem próbálta megtudni, ki lehetett?
– Nem. Nem az én esetem.
– Többet nem is tud róla?
– Nem.
– Tegye fel az öt dolcsit egy befutó lóra – ajánlotta Mason. – Hátha szerencséje lesz!
– Előfordulhat. És kösz!
Egy telefonfülkéből Mason felhívta Drake-et.
– Paul – kezdte minden bevezető nélkül –, nézz utána az autókölcsönzőknek! Tudj meg nekem mindent egy húsz-huszonkét éves lányról, aki ma délelőtt ezt a bérelt kocsit vezette!
Röviden elmondta, amit az autóról megtudott.
– Lehet, hogy az autókölcsönzőnek is a Milford nevet adta meg. Szóval találd meg azt a Chryslert, és lehetőleg gyorsan.
– Értem – felelte Drake. – Semmi más?
– Most semmi. És te, találtál már valamit?
– Nem sokat – vallotta be a detektív. – Még nem sikerült fényképet szerezni Mrs. Allredről. Patricia Faxon ma reggel, nem sokkal kilenc után elment hazulról és még nem érkezett vissza. Senki nem tudja, merre járhat. Viszont kiderítettem, hol töltötte a menekülő párocska Springfieldben az éjszakát. Legalábbis, ha valóban ők voltak azok, és nem egy másik pár, aki minket akar megtéveszteni.
– Hogyhogy? – csodálkozott Mason.
– Ez a bizonyos pár – magyarázta Drake –, szombaton, nem sokkal éjfél után érkezett meg egy springfieldi motelbe. Kétszobás lakrészt kértek. A tulaj a folyosó végén lévő utolsó apartmanban helyezte el őket. A nő vezette a kocsit, ő tárgyalt a tulajjal is. A fickó végig a kocsiban ült, keresztbe tett karokkal, és szemmel láthatóan túl lusta volt ahhoz, hogy egyetlen mozdulatot is tegyen. A nő R. G. Fleetwood és nővéreként regisztráltatta magát. A tulajjal azt közölte, hogy két éjszakát maradnak. Vasárnap reggel az asszony tányérokat és evőeszközöket kért a személyzettől, továbbá megkérdezte, merre találja a legközelebbi fűszerest.
– Tehát volt konyhájuk is?
Igen. A tulaj adott nekik poharakat, tányérokat és evőeszközöket, valamint elmagyarázta, hol lehet bevásárolni a közelben. A nő nem sokkal

később egy szatyornyi élelmiszerrel tért vissza.

– A férfi is elkísérte?

– Nem, a nő szerint aludt. Állítólag vasárnaponként későn szokott felkelni, és addig a nővére elkészíti neki a reggelit. Az asszony kilenc óra körül visszavitte a gondosan elmosott tányérokat, meg az összes többi kölcsönkapott konyhai felszerelést, bejelentette, hogy távoznak, és rendezte a számlát. Ezek után elmentek, de senki nem tudja, hová.

– Azt mondod, szombaton éjfél után érkeztek meg?

– Igen, legkésőbb fél egykor. Mivel Springfield legalább két órányi autóút, valószínűleg tíz óra körül indulhattak, legkésőbb fél tizenegykor.

– És a nő kétszobás apartmant kér?

– Igen, de ragaszkodott hozzá, hogy három ágy legyen benne.

– Három ágy két személynek?

– Pontosan. Azt mondta, két szobát kér, lehetőleg egy franciaággyal és egy különálló ággyal. Ezen a késő éjszakai órán természetesen senki nem kérdezte, hányan is vannak. A tulaj azt gondolta, három vendég érkezett, és az árat is ennek megfelelően állapította meg.

– Személyleírást adott róluk? – kérdezte Mason.

– Igen, és az nagyjából megegyezik azzal, amit eddig is tudtunk, ez pedig nem sok. Lehet, hogy az egész csak valami trükk volt, amivel minket akartak megtéveszteni. Továbbá sikerült megtudnom valamit a táviratról is. Telefonon adták fel, egy nyilvános fülkéből, méghozzá egy női hang. A központos kiszámította a távirat árát, ami negyven cent volt, és a nő azt bedobálta a fülkében levő készülékbe. A *Westen Union* távközlési társaság ennyit tudott a dologról.

Mason felkacagott.

– Ha arra gondolok – mondta –, hogy a bank szó nélkül kifizette a csekket egy olyan távirat láttán, aminek az eredetiségét semmi nem bizonyítja! Ez tényleg nevetséges.

– Az bizony – helyeselt Drake. – Ami pedig a pasast illeti, semmit nem tudnak róla. Csak akkor látták, amikor megérkezett a kocsival.

– Különös viselkedés egy olyan férfi részéről, aki éppen aznap szöktetett meg egy férjes asszonyt – jegyezte meg Mason. – Nem is törődött a szobafoglalással?

– Semmivel sem törődött. Csak ült a kocsiban, kényelmesen elterpeszkedve a széken.

– Jól van. Akkor láss neki a gépkocsikölcsönzőknek! Meg kell találnod

azt a lányt! Szerintem ma reggel bérelték az autót, valószínűleg kilenc óra körül, és van rá esély, hogy még nem ment vissza a garázsba. Keríts elég embert ahhoz, hogy követni tudjátok, miután visszavitte a járművet!

– Értem, Perry. Kiküldőm a fiúkat.

– És járják végig a hoteleket, meg a vendégfogadókat, és az összes többi lehetséges szálláshelyet! Találjátok meg nekem azt a párocskát!

– Mégis, szerinted most mit csinálunk, Perry? – kérdezte Drake kicsit sértődött hangnemben.

– Szerintem csak az ügyfélnek küldendő számlátokat hizlaljátok – vágott vissza Mason és letette a telefont.

VI.

Fél négy volt, amikor Mason ügyvédi irodájában megcsörrent a telefon. Azon a vonalon keresték, amelynek a számát csak Della Street és Paul Drake ismerte. Az ügyvéd türelmetlen mozdulattal kapta fel a kagylót.

– Te vagy az, Paul? Mi történt?

– Megtaláltuk a lányt, aki az autót bérelte.

– Szép munka volt. No és?

– Ma reggel járt az autókölcsönzőnél, kilenc óra körül, és Jane Smith-ként mutatkozott be, valamint egy hamis denveri címet adott meg – hadarta Drake. – Magas letéti összeget fizetett, és azt mondta, délután kettő felé visszaviszi a kocsit. Egy órás keresés után találtunk rá a nyomra. Azért nem szóltam hamarabb, mert én sem tudtam a részleteket. De a lelkükre kötöttem a fiúknak, hogy kövessék a nőt.

– Folytasd! – szólt türelmetlenül Mason.

– Nem sokkal ezelőtt a lány visszament az ügynökséghez és egész hétre kibérelte a kocsit. Azt állította, hogy egy külvárosi motelben szállt meg, és csak kisebb távokra akarja használni a járművet, amíg bejön a központba, és visszamegy a szállására. Megállapodott a kölcsönzővel, és mikor távozott, az embereim követték.

– Észrevette őket a lány?

– Nem hinném.

– Hová ment?

– Azt még nem tudom, Perry. Az embereim a nyomában vannak,

mégpedig rendkívül talpraesett fickók, akik elől nem tud meglépni. Most csak azért kerestelek, hogy tudjam, a helyeden vagy-e.

– Biztos, hogy arról a lányról van szó, aki a bankban járt?

– Kétségkívül. Tökéletesen illik rá a leírás. Különben is, ez volt az egyetlen olyan Chrysler, amit hasonló lány bérelt ma reggel. Szóval minden passzol.

– Valóban úgy tűnik – ismerte el Mason.

– Majd tájékoztatlak a fejleményekről.

Mason éppen letette a telefont, amikor Della Street szólt be hozzá.

– Gertie most mondta, hogy George Jerome szeretne önnel beszélni.

– Jerome? – ismételte Mason és kíváncsian összeráncolta a szemöldökét.

– Mr. Allred üzlettársa. Nem hajlandó elárulni, milyen ügyben akar magával értekezni. Állítólag bizalmas.

– Jól van. Álljon készen, ha Drake telefonálna! Szeretnék beszélni azzal a lánnyal, amint megtaláltuk. Küldje be Mr. Jerome-ot!

A látogató türelmetlennek látszott, mint aki nem szokott hozzá, hogy megvárakoztassák. Magas, csontos arcú, kiugró ádámcsutkájú férfi volt, feltűnően hideg szürke szemekkel.

Bár hatvan éves is elmúlt, még mindig valami nyers erő tükröződött a lényéből. Súlyos léptekkel végigment az irodán és kezet fogott Masonnel.

– Foglaljon helyet! – mondta az ügyvéd. – Már én is nagyon szerettem volna beszélni önnel.

– Milyen ügyben?

– Ugyanabban az ügyben, amiért ön is felkeresett – dobta vissza a labdát Mason mosolyogva.

– Amennyiben gondolatolvasással foglalkozik – válaszolta Jerome ugyancsak mosolyogva –, akkor teljesen felesleges, hogy bármit is mondjak.

Ezzel leült és kényelmesen elhelyezkedett a fotelben, amely már nem is tűnt olyan impozánsnak, ahogy a hatalmas termetű látogató helyet foglalt benne.

– Miben töri a fejét Allred?

– Ezt nem tudnám megmondani – vallotta be Mason.

– Maga az ügyvédje?

– Nem.

– Akkor kit képvisel?

– Ahogy most állnak a dolgok, semmi értelme sem lenne eltitkolni. Mrs. Allred érdekében járok el.

– Találkozott vele az utóbbi napokban?
– Miért kérdi?
– Kíváncsi vagyok rá, ennyi az egész.
– És maga? Beszélt Allreddel?
– Meghallgattam a mondanivalóját.
– Ön a társa?
– Bizonyos értelemben igen. Most számoljuk fel közös vállalkozásunkat. Szombaton kellett volna befejeznünk az eljárást. Allred állítólag határozott üzleti ajánlatot akart tenni. Én viszont nem akartam addig dönteni, amíg Fleetwooddal nem beszéltem.
– Megtudhatom ennek az okát?
– Fleetwood jó fiú. Sokáig Allred mindenese volt, de ha én jobb ajánlatot teszek neki, biztos vagyok benne, hogy hozzám szegődik. Erről akartam vele beszélni.
– És ez megérné magának?
– Ő az egyetlen, aki részletesen ismer bizonyos ügyeket.
– Szándékában áll megvásárolni Allred üzleti részesedését?
– Ezt nem mondtam!
– De igen. Legalábbis célzott rá.
– Sok mindent lehet célzásnak venni. Beszélt személyesen Lola Allreddel?
– Miért kérdezi ezt megint?
– Mert még nem válaszolt rá.
Mason felnevetett.
– Nagyon keményen játszik, Mr. Mason.
– Hízelgéssel nálam semmire sem megy – közölte az ügyvéd és megcsóválta a fejét.
– Akkor mit akar hallani?
– Az igazságot, egész egyszerűen.
– Rendben van, megpróbálom. Találja meg nekem Fleetwoodot! Titokban akarok vele találkozni. Tudni akarom, hajlandó-e átállni az én oldalamra. Üzleti ügyekben mindig a maximumra törekedtem. De a szavamban mindenki megbízhat, amit ígértem, azt minden körülmények között tartom is. Nem vagyok olyan, mint Allred, aki folyton csak kerülgeti a lényeget és mellébeszél. Ha köt vele egy megállapodást, és azt hiszi, ezek után nyugodtan alhat, akkor nagyon téved. Húzza-halasztja a dolgot, vitatkozik, és utána nem hajlandó aláírni a szerződést. Általában semmit sem hajlandó aláírni. Szerinte

ez az ügyvédje dolga, az ügyvéd pedig természetesen kibújik alóla a maga módján. Bob Fleetwood, ő egész rendes fiú. Allred azt állítja, megszökött a feleségével. Szerintem itt valami manipuláció van. Lehet, hogy megtetszett Mrs. Allrednek, és a srác hagyta magát behálózni. Nem állítok semmit, de ez is egy lehetséges magyarázat.

– És tud más magyarázatot is?

– Igen. Feltételezhetjük azt is, hogy Mrs. Allred már nincs az élők sorában, és Bert csak magyarázatot keres az eltűnésére. Maga ügyvéd, szükségtelen túlbeszélni a dolgokat. Csak meg akartam magával osztani az ötleteimet.

– Ebben az esetben, maga szerint hol lehet Fleetwood?

– Nos, most már úgy beszél, ahogy azt vártam magától.

– Tehát?

– Van egy ajánlatom Mr. Mason. Ha sikerül összehoznia egy találkozót Fleetwooddal, mielőtt Allred beszélne vele, adok magának ezer dollárt. És ha meggyőznöm is sikerül Fleetwoodot, amiben biztos vagyok, akkor kétezret kap. Alkalmazzon detektíveket, ezer dollárig fizetem a költségeket.

– Mindez nagyon szép – válaszolta Mason –, de meg kell értenie, hogy nem állapodhatok meg magával olyasvalamiről, ami árthatna az ügyfelem érdekeinek.

– Ezzel tisztában vagyok, és ismerem a szakmai hírnevét is, Mr. Mason, ami teljesen makulátlan. Tudom, nincs senki, aki rábeszélhetné bármilyen szabálytalanságra. Éppen ezért is kerestem fel magát. Felejtse el az ajánlatomat, ha az bármiben is keresztezi az ügyfele érdekeit! Maga mindenekelőtt Mrs. Allredet képviseli, de ha úgy gondolja, hogy segítségemre lehet az ügyben, akkor tegye meg, és legyen nyugodt, állom a szavam. Amennyiben ön Mrs. Allred ügyvédje, akkor előbb vagy utóbb kapcsolatba lép magával. Ha Bob Fleetwood tényleg vele együtt szökött el, akkor majd közvetít maguk között. És ha Lola halott, akkor járjon a végére az ügynek, és találja meg Fleetwoodot. Az ajánlatom még mindig áll.

– Miből gondolja, hogy Mrs. Allred esetleg már nem él?

Válasz helyett Jerome sokatmondó pillantást vetett az ügyvédre, és kacsintott egyet.

– Ugye teljesen érthető az ajánlatom? – zárta le a beszélgetést és felállt, majd Della Street felé fordult. – Mindent nagyon pontosan lejegyzetelt, nemde, kisasszony? Akkor jó. Hol itt a kijárat?

Mason ujjával a folyosóra vezető ajtóra mutatott.

– Itt a névjegyem, Mr. Mason – tette még hozzá Jerome. – Ezen a számon bármikor felhívhat, akár nappal, akár éjszaka. Ott leszek a vonal végén, még éjfélkor is. Ha tud beszélni Fleetwooddal, adja át neki az üzenetemet. Ismer engem, és Allredet is ismeri. Köszönöm, Mr. Mason. Viszontlátásra!

Jerome, anélkül hogy kezet fogott volna vendéglátójával, távozott.

Mason mondani akart valamit Della Streetnek, de abban a pillanatban megszólalt a telefon.

Della vette fel.

– Halló! Igen, egy pillanat, Paul!

Mason már nyúlt is a kagyló felé.

– Most kaptam meg a lány autóját követő munkatársaim jelentését, Perry.

– Mondd gyorsan!

– Egyenesen Las Olitas-ba hajtott, megállt a Nyolcadik utcában, a *Central Garage & Machine Works*nél, körülbelül öt percet maradt, majd a *Westwick*hez ment. Ez egy luxusszálló.

– Meglátogatott valakit?

– Nem. Ott lakik.

– Nohát…

– Pedig így van.

– És milyen néven, mint Jane Smith?

– Nem, mint Maurine Milford. A 802-es lakosztályt bérli és állítólag a nagynénjét várja, aki a keleti partról érkezik. Egészen valószínű történetet mesélt a szállóban. A hotel garázsában hagyta az autót és öt dollár borravalót adott a parkolóőrnek. Hozzátette még, hogy nemsokára megérkezik a nagynénje, és akkor hosszabb útra mennek a kocsival. Megkérte, mossák le jó alaposan.

– Mennyi ideig szándékozik a hotelben maradni?

– A recepciónál azt mondta, körülbelül egy hónapot.

– És miért állt meg a Nyolcadik utcában annál a garázsnál?

– Fogalmam sincs. Talán gyorsan meg kellett bütykölni valamit, ki kellett cserélni egy gyertyát, vagy valami ilyesmi. Az emberem nem járt utána, csak megvárta a kijáratnál, és követte a *Westwick*ig,

– Ez nagyszerű – nyugtázta Mason. – Van más híred is?

– Nem nagyon. Még mindig keressük a szerelmespárt. De azért van itt valami érdekes. Nemcsak mi futunk utánuk, konkurenseink is vannak.

– Biztos vagy benne?

– Kétséget kizáróan. Egy másik detektíviroda.

– Kinek a megbízásából?

– Azt nem tudom, de aprólékosan átfésülik a terepet. Az az érzésem, sokkal inkább a férfi érdekli őket, mint a nő.

– Fleetwoodra gondolsz?

– Igen.

– És miért? Van valami ötleted?

– Semmi. Valaki bizonyára fizetett nekik, hogy tudakozódjanak utánuk. De mindenhol előbb Fleetwood felől érdeklődnek, és csak azután említik a nőt.

– Hogy néz ki ez a Fleetwood?

– Hozzávetőlegesen százhetvenöt centi magas, hetven kilós, arányos testalkatú, sötét szemű, hullámos hajú, jóképű férfi.

– Tehát nem meglepő, hogy Mrs. Allred rávetette magát.

– Nem bizony, de azért ő is megéri a pénzét. Rendkívül szemrevaló nő. Negyvenkét éves, de általános vélemény szerint nem látszik többnek harmincnál.

– Még mindig nincs fényképed róla?

– De igen, már szereztem egyet. Méghozzá egy fürdőruhás képet… Az arca lehetne szebb is, de a többi igazán elsőrendű, elhiheted.

– És Patriciát megtaláltátok már?

– Nem. Senki nem látta reggel óta.

– Jól van, folytassátok! – rendelkezett Mason. – Meglátogatom Miss Milfordot. Mondd meg az emberednek, ne veszítse szem elől amíg oda nem érek!

VII.

Mason megkerülte a *Westwick Hotel* impozáns, tizenkét emeletes, modern vonalvezetésű épülettömbjét, melyben a szemmel láthatóan minden kényelemmel ellátott szálloda üzemelt.

Az összes lakosztályhoz különálló terasz tartozott, és az épület sugározta magából a Las Olitasban pihenő arisztokraták által megkövetelt nyugalmat.

Vezetés közben Mason homlokát ráncolva töprengett, majd befordult a Nyolcadik utcába, leparkolt a *Central Garage & Machine Works* előtt és benyitott. Jól menő szervíz volt, legalább egy tucatnyi szerelő sürgött bent. Az

egyik munkás egy kocsi lökhárítóját csiszolta, a gép csak úgy köpte magából a szikrákat. Nem messze tőle a kollégája festékszóróval permetezte egy másik autó karosszériáját. A háttérből egy kalapács monoton, fülsüketítő zaja hallatszott.

Mason egyenesen a főnökhöz ment.

– Jó napot! Egy tanút keresek.

– Esetleg meg lehet oldani, ha nekem is lesz belőle valami hasznom.

– Minden bizonnyal.

– És mi a neve az illetőnek?

– Az, hogy Jane Smith, mond magának valamit?

– Így első pillanatra semmit, de utána kell nézni a könyvekben.

– Dolgoznak neki most valamit?

Nem hinném.

– Itt járt ma délelőtt.

– Még mindig nem ugrik be.

– És egy bizonyos Maurine Milford?

– Az már mindjárt más.

– Állítólag van itt egy kocsija.

– A kisasszony az egyik ügyfelünk. De nem hinném, hogy bármit is tudnék róla mondani.

– Még a címét sem?

– Még azt sem.

– Megnézhetném a kocsiját? – kérdezte Mason.

– És ha igen, mit kapok?

– Egy csinos metszetet.

– Kiről?

– Egy régebbi elnökünkről.

– Szeretem a szép metszeteket. Mondhatni gyűjtöm is.

Mason elővarázsolt egy bankjegyet a zsebéből. A garázsmester helyeslő tekintettel követte a mozdulatot. Az ügyvéd előhúzott egy második bankjegyet is és az első mellé tette, majd mindkettőt átnyújtotta beszélgetőpartnerének.

– Szép a rajzolata, ugye? – tette hozzá.

– Csak nem maga csinálta?

– Van otthon egy kis nyomdám – válaszolta Mason mosolyogva. – Nagy csodálója vagyok a művészeteknek, különösen az elnökökről készült rajzoknak.

– Csinos kis munka – nyugtázta a garázsfőnök. – Akar egy pillantást vetni

a kocsira?

A férfi átkísérte Masont a szomszédos műhelybe, és kezével egy vadonatúj Lincolnra mutatott.

– Ez az? – kérdezte Mason.

– Igen.

– Mi baja van?

– Nem komoly. Az egyik fényszóró üvege tört össze, az eleje behorpadt, és van rajta néhány karcolás is.

– Belecsúszott valakibe?

– Nem. Állítólag a kisgyereke vezetett vigyázatlanul. A babát a fogorvoshoz akarta vinni, de az megpróbált meglépni az autóval és nekiment az előtte állónak.

– Ne viccelődjön, arra vagyok kíváncsi, ez tényleg Maurine Milford kocsija?

– Azt nem mondtam.

– Pedig úgy értettem.

– A tragacs az egyik barátnőjéé – folytatta a garázsmester. – Összetörte egy kicsit, és persze azt szeretné, hogy helyrehozzuk, és a barátnője ne is sejtse, hogy karambolozott vele. Tehát sürgős a munka. A kocsi estére kész lesz, és jobban fog kinézni, mint újkorában.

– Ki a tulajdonosa?

– Fogalmam sincs. Ezt már magának kell kiderítenie. Úgy rémlik, mintha lenne ebben az államban valami előírás, miszerint a tulajdonos nevének szerepelnie kell a kocsi papírjaiban. De ez már nem rám tartozik. És most bocsásson meg, dolgom van! Mit mondott, hogy is hívják magát?

– Nem mondtam nevet – tért ki a válasz elől Mason. – Maradjunk annyiban, hogy metszetekkel foglalkozom.

– Kedvelem a magához hasonló művészembereket. És ha túl sok felesleges darabja lesz, hozza csak el nekem nyugodtan.

Mason tekintetével követte a távozó férfit, majd mikor az kilépett az ajtón, bekukkantott a kocsiba. Belenézett a kesztyűtartóba, ahol megtalálta a kocsi papírjait. Tulajdonosként *Patricia Faxon, 209 West Mayward Avenue* volt feltüntetve.

Az ügyvéd töprengett egy darabig, majd nyugodtan kiballagott a garázsból és visszament a saját kocsijához. Néhány pillanat múlva befordult a *Westwick Apartments* parkolójába.

Anélkül, hogy bejelentkezett volna a recepciónál, egyenesen a lifthez

ment és felvitette magát a nyolcadikra, ahol megkereste a 802-est szobát.

A kopogtatásra egy csinos, jól szabott kosztümöt viselő fiatal lány nyitott ajtót, és nevetős szemekkel nézett rá. Ajkain alig volt rúzs, úgyhogy a csinos arcon egyből a szemek vonzották magukra a tekintetet.

– Miss Milford?

– Igen, uram.

– Tudna rám szánni néhány percet?

– Már mindenféle biztosításom van – mondta vidáman a lány. – A lakosztály tökéletesen be van rendezve, rengeteg könyvem van, és különben sem akarok semmit vásárolni. Nem maradok olyan sokáig, hogy rádiót vagy porszívót vegyek. Egyébként is, elsőrendű a takarítószemélyzet.

– A nevem John Smith – vágott közbe Mason.

– Valóban?

– Igen. Jane Smith bátyja vagyok.

– Oh! – suttogta a lány, és arckifejezése egyszerre kifejezéstelenné vált. Kíváncsi tekintetet vetett látogatójára.

– Jane Smith? Nem ismerek ilyen nevű nőt.

– Az illető ma reggel bérelt egy kocsit – folytatta Mason. – Azután Las Olitas irányába hajtott el vele.

– Jöjjön be!

Mason belépett a kis nappaliba.

– Ha jól tudom, a nagynénjét várja.

– Igen.

– Akkor miért használta a Jane Smith nevet a gépkocsibérlésnél?

– Bizonyos okok miatt, amiket nem kívánok önnek elárulni, nem akartam a valódi nevemmel és címemmel bejelentkezni az ügynökségnél. Amennyiben ezzel megszegtem valamilyen előírásukat, akkor mondja meg, mennyi a büntetés, és azonnal kifizetem.

– Ez nem pénz kérdése – válaszolta Mason. – Szeretjük felmérni, mennyi egy-egy ügyletben a kockázat, amikor hosszabb távra adunk autót bérletbe.

– Értem. Mérjék csak fel a kockázatukat, ahogy jólesik. Bár a letéti összeg, amit tőlem követeltek, már így is meglehetősen magas. Ennek ellenére hajlandó vagyok megduplázni, vagy akár meg is triplázni, amennyiben ezt kérik.

– Ismétlem – hangsúlyozta Mason –, a pénz nem nyújt fedezetet az erkölcsi kockázatokra.

– Ne vicceljen! – hitetlenkedett a lány és felnevetett. – A pénz mindig

mindenre fedezetet nyújt. Mit akar tőlem tulajdonképpen?

– Néhány felvilágosítást.

– Na jó, kezdjük! Mire kíváncsi?

– Először is arra, miért bérelt kocsit?

– Már mondtam az irodájukban. A nagynénám látogatását várom. Most jön először Kaliforniába, és meg akarom neki mutatni a környéket. Azonkívül szeretem, ha van velem gépkocsi.

– Maga a keleti partról származik?

– Ezt nem állítottam.

– Elárulná, hol élt, mielőtt ebbe az államba jött?

– Erre nem kívánok válaszolni.

– De azért gyakorlott autóvezető?

– Természetesen.

– És jogosítványa van?

– Természetesen.

– Láthatnám?

– Nem.

– A biztosítási feltételeink szerint, a cég csak úgy adhat bérbe gépkocsit, ha a bérlőnek van jogosítványa.

– Nekem van.

– Megmutatná?

– Semmi okom rá, hogy megtegyem.

– Volt esetleg valami problémája az utóbbi időben, netán autóbaleset?

– Nem.

– Akkor miként lehetséges, hogy a *Central Garage & Machine Works*nél maga javíttatja Miss Patricia Faxon autóját?

A lány elsápadt és nem válaszolt.

– Nos? – erősködött Mason.

– Kicsoda maga? – kérdezte végül.

– Fordítsuk meg a kérdést: maga kicsoda?

– Maurine Milford, már mondtam.

– Véleményem szerint ön Patricia Faxon, és az a bizonyos nagynéni, akinek a látogatását várja, az édesanyja, Lola Faxon Allred. Én pedig Perry Mason vagyok, és előfordulhat, hogy a segítségére lehetek, ha végre abbahagyja a kisded játékait.

A fiatal lány szemében most végtelen elkeseredés tükröződött.

– Ön a… ön? Perry Mason!

– Személyesen.
– Hogy talált rám?
– Követtem.
– De hát ez lehetetlen! A lehető leggondosabban összezavartam a nyomokat. Ahányszor csak kiléptem hazulról, mindig megbizonyosodtam, nem követnek-e. Képtelen vagyok felfogni…
– Szándékai ellenére, nagyon is világos nyomokat hagyott maga után. Az én nyomozóim is tudták követni, és a rendőrség is akkor ér ide, amikor csak akar.
– Nem magának kellett volna kapcsolatba lépnie velem. Hanem én…
– Ha tudtam volna, hogy maga Patricia Faxon – vágott közbe Mason –, akkor természetesen másként járok el. Sajnos elfelejtett értesíteni arról a szándékáról, hogy hamis személyazonosságot kíván használni. Most már csak azt kell tisztáznunk, mi oka volt erre?
– És ha nem válaszolok?
– Ahogy akarja – mondta Mason és vállat vont.
– Nem tudom, miért kellene válaszolnom a kérdéseire – folytatta a lány. – Ha bizonyos dolgok bekövetkeznek, akkor magához fogok fordulni, ezt most őszintén megmondom. Ha nem, akkor hallgatok. Így döntöttem.
– Kaptam egy kétezerötszáz dolláros csekket, amit Lola Faxon Allred írt alá.
– Tudok róla.
– Maga pedig egy Las Olitas-i banknál felvett ötezer dollárt egy ugyancsak Lola Faxon Allred által aláírt csekkel.
– No és?
– A csekk, amit kaptam, hamis volt.
– Hamis, Mr. Mason? – kérdezte a lány és megdöbbent tekintettel bámult az ügyvédre.
– Kétséget kizáróan.
– Ez lehetetlen! Láttam, amikor anya aláírta.
– És a *First National Bank* Las Olitas-i fiókjára szólt, ugye?
– Nem. A *Farmers, Merchants & Mechanics Bank* városi fiókjára.
– Az egy másik csekk.
– Akkor tehát kettőt kapott?
– Pontosan.
– Két darab kettőezerötszáz dolláros csekket?
– Igen.

– De hát ez lehetetlen.
– És, ismétlem, az egyik hamis.
– Kérem, foglaljon helyet, Mr. Mason!
Mason leült a kényelmes, süppedős fotelbe.
– Kellemes hely ez itt – jegyezte meg, ahogy körülpillantott.
– Igen, szerencsém volt ezzel a lakosztállyal. De beszéljünk inkább a hamis csekkről!
– Csak annyit tudok mondani róla, hogy az édesanyja által a *First National Bank*hoz intézett levél aláírásáról hamisították indigóval.
– Arról a levélről, amit én kézbesítettem?
– Igen. Mégpedig Maurine Milford néven.
– Képtelen vagyok elhinni.
– És mivel az édesanyja a maga udvarlójával távozott – folytatta Mason –, arra gondoltam…
– Bocsásson meg! Kiről beszél?
– Az édesanyjáról és a maga udvarlójáról, aki vele együtt szökött meg.
– Ön teljesen megőrült, vagy valami csapdát akar nekem állítani?
– Dehát az édesanyja nem Robert Fleetwooddal ment el?
– Mit ért az alatt, hogy „elment”?
– Elhagyta a férjét. Nem szöktek meg…
– Persze hogy nem. Mi a célja, Mr. Mason? Át akar vágni engem?
– Én az édesanyját képviselem, Patricia – mondta komolyan Mason. – Megbízott azzal, járjak el a maga érdekében, ha valami ronda ügybe keveredik. Amennyiben az édesanyja nem szökött meg Fleetwooddal, akkor mondja el, mi történt, mégpedig gyorsan!
– De a csekk, Mr. Mason! Képtelen vagyok bárkiről is feltételezni…
– Felejtsük el ezt egy pillanatra! – vágott a szavába Mason. – Mesélje el részletesen, mi történt Fleetwooddal!
– Mi történt vele? Hogy érti ezt?
Mason kíváncsi pillantást vetett a lányra.
– Ön volt az, Patricia, aki elütötte a kocsijával?
A lány néhány pillanatig állta az ügyvéd tekintetét, majd lesütötte a szemét.
– Nos, Patricia?
– Igen – suttogta a lány alig hallhatóan.
– Ezért akarja megjavíttatni a kocsiját? Ezért szerepel Maurine Milford néven? El akarja tüntetni a baleset nyomait, nehogy valaki rájöjjön, a

lökhárítóval elütött egy embert?

A lány nagyot sóhajtott.

– Ez egy hosszú történet, Mr. Mason.

– Akkor minél hamarabb fog bele, annál hamarabb ér a végére. És annál könnyebben megértjük egymást.

– Látta már a házunkat, Mr. Mason?

Mikor az ügyvéd nemet intett, a lány folytatta:

– Az épület tulajdonképpen egy ikerház, hatalmas verandával. Mr. Allred, a mostohaapám rendezte be az irodáját a bal oldali szárnyban, mi pedig a jobb oldalit lakjuk. A kettő között van a garázs és a személyzeti szobák. Pont olyan az egész, mintha két különálló házunk lenne, amelyet egyik oldalról a garázs és a kiszolgáló helyiségek, valamint egy zárt udvar határol.

– Ezek szerint a negyedik oldalról nyitott az épület.

– Pontosan. Amikor megvette a házat, a mostohaapám sövényt ültetett, amely idővel olyannyira megnőtt, hogy teljesen eltakarja a kilátást, kivéve azon a részen, ahol a kocsibehajtó van.

– És mi köze mindennek Robert Fleetwoodhoz?

– Mindjárt rátérek. A sövény végigmegy az épület teljes hosszában. Ma már olyan sűrű, hogy a gyakori vágás ellenére mindent eltakar, és a kocsibejárón is épp csak elfér egymás mellett két jármű.

– De hiszen éppen ezért ültették.

– Igen, bizonyos szempontból, de… Talán emlékszik rá, szombat este zuhogott az eső. Az édesanyám és én koktélpartin voltunk. Ne gondolja, hogy túl sokat ittunk, legfeljebb három-négy pohárral.

– Ki vezette az autót?

– Én.

– És elütötte Fleetwoodot?

– Nem egészen… nem, nem ez történt.

– Nem értem.

– Amikor hazafelé indultunk, már nagyon késő volt, ezért gyorsan hajtottam. Ömlött az eső, alig lehetett látni, az út csillogott és visszatükröződtek a fények. Mikor megérkeztem a ház elé, befordultam a kocsibejáróhoz. Ott láttam a mostohaapám autóját, ami pont. a kanyarban állt, és a hátsó fele elzárta a bejáró nagy részét. A sövény kissé szélesebb volt, mint gondoltam. Valaminek nekiütköztem menet közben.

– Fleetwoodnak? – kérdezte Mason.

– Abban a pillanatban azt hittem, csak egy nagyobb ág volt.

– Fleetwood meghalt?

– Nem, nem! Csak megsebesült a fején és amnéziába esett. Semmire sem emlékszik.

– Más baja nem történt?

– Nem, ezt leszámítva teljesen jól van.

– Mikor tudta meg, hogy Fleetwoodot ütötte el?

– Csak később, és ebből származott a bonyodalom.

– Magyarázza meg, kérem!

– Éreztem, hogy valami kemény csapódott a kocsihoz, erre mondtam az édesanyámnak, le kell nyírni a sövényt, mert felsértette a kocsi lökhárítóját. Ezen mindketten nevettünk. Roppant vidám hangulatban voltunk aznap este.

– És?

– Beálltam a kocsival az egyik garázsba, siettem fel a szobámba, majd lezuhanyoztam és átöltöztem a vacsorához. A mostohaapám elmesélte, hogy késő estig dolgozott Fleetwooddal, és utána meghívta, vacsorázzon velünk. Fleetwood hazaugrott, átöltözik, és nemsokára jön.

– Közel lakik magukhoz?

– Egészen közel, mindössze két utcányira. Állandóan a mostohaapámmal dolgozik, ezért is bérelt a közelünkben lakást.

– Szoros kapcsolatban áll vele?

– Egyáltalán nem.

– Meg sem kísérelt közeledni magához?

– De igen. A maga meglehetősen erőszakos módján.

– És nem ért el vele semmit?

– Semmit.

– Akkor nem is keserítette el magát, hogy megsebesítette?

– De igen, nagyon bántott, hogy fájdalmat okoztam neki.

– Akkor történt a baleset, amikor befordult a gépkocsibehajtóra?

– Igen.

– És mikor tudta meg?

– Csak vacsora után. Legalább fél órát vártunk Bobra, azután anya kijelentette, ideje asztalhoz ülni. Később elmeséltük a mostohaapámnak, mi történt a megérkezésünkkor, és mondtuk neki, meg kell nyírni a sövényt. Elnézést kért, amiért pont a kanyarban hagyta a kocsiját. Azt mondta, nem vette észre, hogy elállja az utat. Ezután felállt és visszavonult. Még akkor is esett az eső és koromsötét volt az éjszaka. A mostohaapám kiment, hogy elálljon a kocsival… és akkor meglátta… ahogy rávilágított a fényszóró…

– Fleetwoodot?

– Igen.

– De azt állítja, nem halt meg.

– Csak elájult. A mostohaapám pánikba esett, de én régebben elvégeztem egy elsősegélynyújtó tanfolyamot, így ki tudtam tapintani Bob pulzusát.

– No és?

– Bevittük a házba. Orvosért akartam telefonálni, de a mostohaapám azt mondta, jobb lenne azonnal kórházba vinni, anélkül hogy meg kelljen várni a mentőket. Közben Bob magához tért. Kinyitotta a szemét, néhány érthetetlen szót motyogott, majd újra elvesztette az eszméletét. Mikor ismét magához tért, megkérdezte, hol van. Akkor csak azt hittük, hogy sokkos állapotba került. Lehet, hogy beütötte a fejét egy kőbe, amikor elesett…

– Ki van kövezve a behajtó az ösvények mellett? – kérdezte Mason.

– Igen.

– Jól van. Folytassa!

– Nemsokára megértettük, hogy Bob amnéziába esett. Senkit nem ismert fel, még a saját nevére sem emlékezett.

– Mi történt később?

– Nem ismerem az összes részletet. Az anyám és a mostohaapám sugdolózni kezdett, majd átmentek a szomszéd szobába megbeszélni valamit. Tudja, Bob Fleetwood az apám legfontosabb munkatársa. Ismeri az összes üzleti titkot, még a legbizalmasabb, folyamatban lévő ügyekről is tud.

– Például?

– Mostanában Mr. Jerome és Mr. Allred meglehetősen kevéssé értenek egyet, és attól tartok, külön akarnak válni. Komoly üzleti érdekekről van szó, és Fleetwood mindennel tisztában van. Másrészt ott van a Dickson Keith elleni per. Fleetwood lenne a koronatanú, de képzelje el, mit tennének az ellenfél ügyvédjei, ha értesülnének róla, hogy elvesztette az emlékezetét, még ha csak időlegesen is. Beidéznék tanúskodni, keresztkérdéseket tennének fel neki, és bizonyára kétségbe vonnák a szavahihetőségét.

– Értem – mondta Mason.

– Végül a mostohaapám úgy döntött, hogy anya kiadja magát Fleetwood nővérének, ő pedig úgy fog szerepelni, mint a mostohatestvére, én meg mint az unokahúga. Így is tettünk, Mr. Mason. Anya és a mostohaapám elvitték Bobot…

– Egy pillanat – vágott közbe Mason. – Azt mondja, a mostohaapja az édesanyjával együtt ment el?

– Természetesen.

– És hová?

– A külvárosban akarták elhelyezni valahol Bobot, ahol senki sem keresi. Ugyanolyan jól tudták, mint akármelyik orvos, mit kell tenni Bobbal, hogy megnyugtassák, és tompítsák a megrázkódtatás okozta sokkot.

– Van fogalma róla, most hol vannak?

– Nincs.

– És biztos benne, hogy a mostohaapja velük együtt ment el?

– Teljesen biztos.

Mason felállt és zsebre dugott kézzel, leszegett fejjel fel-alá kezdett járkálni.

– Mi történt, Mr. Mason? – kérdezte a lány.

– Az édesanyjának tehát semmiféle romantikus kapcsolata sincs Fleetwooddal?

– Persze, hogy nincs!

– Csupán valami nyugodt helyre szállította? És a mostohaapja mindezzel tisztában van?

– Ő találta ki az egészet. Velük együtt ment el.

– Ez teljesen értelmetlen – jelentette ki Mason és megcsóválta a fejét. – Várjon… De, mégis van értelme!

– Mit akar mondani ezzel?

– Hol van most az édesanyja? – kérdezte az ügyvéd és az órájára pillantott.

– Sejtelmem sincs.

– Utána tudna nézni?

– Jelentkeznie kellett volna nálam.

– De akkor minek ez az egész színjáték? – Mason körbehordozta tekintetét a lakosztályon.

– Bevallom, kissé szégyellem is magam. Anya akarta így. Azt gondolta, ha valami bonyodalom támad… én… mi…

– Beszéljen világosan!

– Azt gondolta, ha valami történik, jobb lesz, ha azt mondjuk, kölcsönadtam a kocsimat valamelyik barátnőmnek. Ezért találtuk ki Maurine Milfordot. Ezért jöttem Las Olitas-ba, ezért csináltattam itt meg Patricia Faxon kocsiját, az állítólagos barátnő nevében, aki el akarta volna titkolni, hogy karambolozott…

– És a legelső nyomozó azonosította volna magát, mint Patricia Faxont,

továbbá minden gond nélkül kitalálhatta volna az egészet!

– Nem lett volna ennyire egyszerű, Mr. Mason. Kitűnő álruhám volt. Ki ismerhetett volna fel, ha nincs meg a részletes személyleírásom? Maurine Milfordként mindig erősen kifestettem magam, olyan vastagon kentem fel a rúzst, hogy az egészen elváltoztatta a számat. És különben is, a fiatal lányok mind hasonlítanak egymáshoz…

– Egy bizonyos pontig.

– Belátom, nem kellett volna ezt tennem.

– Ostobaság volt – mondta Mason őszintén.

– De nem tudhattuk, Bob nem sérült-e meg súlyosabban. Ha kiderült volna, hogy igen, akkor anya azonnal orvost hívott volna a betegágyához. De ahogy álltak a dolgok, úgy tűnt, elég lesz, ha egy kis nyugalmat biztosítunk neki.

– És hol volt eközben a mostohaapja?

– A fogadóban, Fleetwooddal és anyával.

– Biztos benne?

– Természetesen.

– Allred az első éjszakát velük töltötte?

– Azt hiszem.

– És a múlt éjszakát is?

A lány igenlően bólintott.

– Hol van most?

– Visszament az irodájába. Nem akarja, hogy azt higgyék, Fleetwood beteg…

– Pat – szólt Mason –, azonnal meg kell találnunk az édesanyját!

– Miért?

– A mostohaapja maga mondta nekem, hogy Fleetwood megszökött az édesanyjával.

A mondatnak megvolt a hatása, a lány jó ideig gondolkodott, majd a kabátjáért indult.

– Akarja, hogy magával menjek? – kérdezte, miközben gyorsan belebújt a kabátba.

– Ne kapkodjunk! – nyugtatta meg Mason. – A detektívjeim már munkához láttak, átfésülik a környék összes fogadóját és szállodáját.

– Gondolja, hogy anya veszélyben lehet?

– Ítélje meg maga! Véleményem szerint nem az ön kocsija ütötte el Fleetwoodot. Úgy rendezték, hogy kénytelen legyen kikerülni a másik kocsit

és beleütközzön a sövénybe. Szerintem, aki elgázolta Fleetwoodot, halottnak hitte és otthagyta az úttest mellett, hogy magát belekeverje. Tegye ehhez hozzá, hogy a mostohaapja azt állította, Bob Fleetwood megszökött a feleségével. Érti már?

A lány rémülettel telt szemekkel nézett Masonre.

– Azt akaija mondani… Úgy gondolja…

Mason lehajtotta a fejét.

– Láttam, hogy a mostohaapám pisztolyt tett a zsebébe, mielőtt elindult – emlékezett vissza Patricia. – Mr. Mason, tennünk kell valamit!

– Üljön le, Patricia! Mások már dolgoznak az ügyön.

– Akkor várnunk kell?

– Igen. Az embereim végigjárják a környéket.

– Mégsem hiszem, hogy a mostohaapám képes lenne rá, hogy… ilyet csináljon – rázta a fejét a lány és visszaült a székre.

– Ez csak egy feltevés volt a részemről – jegyezte meg az ügyvéd.

– Nem, nem! Ez az igazság. Minden ezt bizonyítja! Most már értem!

– Itt a telefonszámom – mondta Mason. – Keresse meg a kocsiját és menjen haza! Figyelje a mostohaapját! Hagyja égve a bejárat felett a lámpát. Ha a mostohaapja elmegy otthonról, oltsa le! Az embereim fogják tudni, mit jelent ez.

VIII.

Este hét óra volt, amikor megcsörrent Mason asztalán a telefon.

Az ügyvéd letette a dossziét, amit épp tanulmányozott, és felvette a kagylót.

Patricia Faxon hangját hallotta, amelyen tisztán érzékelhető volt a pánikszerű idegesség.

– Elszúrtam, Mr. Mason!

– Mit?

– A mostohaapám kicsúszott a kezeink közül.

– Nem magyarázná meg kissé világosabban?

– Elment. Teljesen egyedül vagyok a házban. De nem kocsival ment. Azt sem tudom, hogyan távozhatott.

– Volt maguknál valaki ma este?

– Igen. Legalábbis a másik szárnyban, az irodában. A mostohaapám ott töltötte az este nagy részét, és volt nála egy látogató is.

– Kicsoda?

– Azt nem tudnám megmondani. Egy férfi, aki rövid ideig maradt, majd nemsokára távozott. Az irodákban még égtek a villanyok, és azzal az ürüggyel, hogy kérdezek tőle valamit, átmentem megnézni, ott van-e még. De már elment.

– És a villanyok égtek?

– Igen.

– Ez talán azt jelenti, nemsokára hazajön.

– Lehetséges, de…

– Igen, az is lehet, égve hagyta a villanyokat, hogy maga azt higgye, még mindig ott van. Nem tetszik ez nekem.

– Nekem sem, ezért is hívtam. Olyan, mintha alibit akarna magának biztosítani, csak azt nem tudom miért.

– Azért ne veszítse, el a fejét! – csitította a lányt Mason. – Ha bármire szüksége van, hívja fel a Drake nyomozóirodát. Benne van a száma a telefonkönyvben. Ott mindig van valaki, akivel tud beszélni. Ha bármi történne, hívja őket, és mondja meg nekik, hol van!

– Nem akarok tovább itt maradni, Mr. Mason. Ha valamit terveznek… én zavaró tanú lehetek. Tudom, hogyan és miért ment el anya. Nem akarok a mostohaapámmal kettesben maradni. Azt hiszem… félek tőle.

– Allred ismeri a Las Olitas-i címet?

– Nem. Csak anya…

– Nos, rendben, menjen oda, és jó éjszakát! Zárja be gondosan az ajtót!

Ezután Mason azonnal Paul Drake számát tárcsázta.

– Paul, valami történik. Nem tudom pontosan, micsoda, de aggódom.

– Mégis miről van szó, Perry?

Az ügyvéd néhány szóban elmondta, mi történt.

– Allred nem hagyhatta el a várost, mert akkor kocsival ment volna.

– Hacsak nincs valahol egy másik kocsija. Mrs. Allredről nincs semmi hír?

– Még semmi.

– Figyeltetitek a moteleket?

– Az összesei az adott körzetben. De gondold el, reggel tíz óra óta mekkora utat tehettek meg. Akár háromszáz mérföldet is. Most próbáljuk megtalálni azt a helyet, ahol a múlt éjszakát töltötték.

– És a közeli autós motelek?

– Mit értesz az alatt, hogy „közeli”?

– Ami a környéken van.

– Az ég áldjon meg, Perry! Túl sok ilyen van. Száz mérföldes körzetben mindent…

– Túllőttünk a célon! – vágott közbe Mason.

– Hogyhogy?

– Allred a szombat éjjelt egy motelben töltötte Springfieldben. A tegnapi éjszakát ugyancsak. Azt hiszem, Mrs. Allred nem akart távol maradni a férjétől éjszakára, kettesben Fleetwooddal, és ha így van, az beszűkíti az átkutatandó területet. Itt kell lenniük két-három órányi autóútra. Ellenőrizd még egyszer Springfieldben!

– Nem megy, Perry, rengeteg út van, és rengeteg motel azok mentén…

– Jó, akkor állítsd rá a springfieldi emberedet! Keressétek Springfieldben és a környékén! – utasította Mason.

– Rendben – adta meg magát végül Drake. – Megtesszük, ami tőlünk telik, Perry.

Mason majdnem egy órán keresztül járkált fel-alá az irodájában gondolataiba merülve, míg végül erőt vett rajta a fáradtság és lerogyott a lámpa melletti fotelbe. Ideges volt, ingerlékeny. Végül mégis sikerült elbóbiskolnia.

A telefon csörgésére ébredt. Felvette a kagylót.

– Igen, tessék.

– Én egy hatalmas barom vagyok, Perry – szólt bele Drake.

– És miért, öregem?

– Mert nem jöttem rá sokkal hamarabb.

– Megtaláltad őket?

– Igen. Springfieldtől harmincöt mérföldnyire a hegyekben, a sivatagi út mellett. Egy átutazóknak szánt kis motelben. Úgy hívják, *Snug-Rest Auto Court.* Ugyanazon a néven jelentkeztek be, mint Springfieldben: R. G. Fleetwood és nővére.

– És a szállásuk?

– Egy kétszobás kis épület, három ággyal.

– Mrs. Allred autója is ott van?

– Van velük egy kocsi, de nem vagyok biztos benne, hogy az övé. De mindenesetre a rendszám stimmel. Kétségkívül ő az, akit keresünk.

– Miként lehet, hogy nem tudtátok azonosítani a kocsit, Paul?

– Mert nem az én emberem van a helyszínen. Nem mozdult Springfieldből, csak telefonon hívta végig az összes autósmotelt, ami a listán szerepelt, és érdeklődött a napközben érkezett vendégekről.

– Mennyi ideig tart az út oda?

– Úgy három óra.

– Akkor gyerünk! – döntött azonnal Mason. – Az én kocsimmal megyünk. Hozzál magaddal fegyvert!

– És Della?

– Nem! Lehet, hogy meleg lesz a helyzet.

– Akarod, hogy az emberem máris elinduljon és figyelje a helyszínt?

– Felesleges. Esetleg gyanút fognának. Mondd meg neki, maradjon az őrhelyén Springfieldben! Ha szükség lesz rá, majd hívjuk.

– Mikor találkozunk a kocsinál?

– Amint leérünk a garázsba. És siess! – búcsúzott Mason, és máris rohant a kalapjáért és a felöltőjéért.

A kocsija tele tankkal állt a garázsban. Mason az ajtó előtt felvette Drake-et, aki vastag kabátjába burkolózott. A detektív épphogy beszállt, máris siránkozni kezdett:

– Az ég áldjon meg, Perry, légy könyörületes! Ne vezess úgy, mint egy őrült! És vigyázz a kanyarokra, a hegyi út Springfield után elég veszélyes. Jártál már arra?

– Kétszer vagy háromszor.

– Ramaty egy út, nem gondolod? Először meredeken felfelé megy a sziklafalon, azután erősen kanyarogva lefelé a szakadék mentén. Átkozottul vacak hely…

– Ne izgasd már magad! Bízzál benne, hogy egy darabban odaérünk.

– De miért ez a nagy sietség?

– Biztos vagyok benne, hogy van valami rejtett oka ezeknek a dolgoknak. Kíváncsi vagyok, Allred miben töri a fejét.

– A feleségével való szakításra gondolsz?

– Attól félek, előfordulhat, hogy inkább özvegy szeretne lenni. Tartok tőle, a felesége vagyonának nagy részét a saját spekulációs ügyleteibe fektette.

– De elég jól sikerült neki – kockáztatta meg Drake. – A fickó tele van dohánnyal.

– Bármiben hajlandó vagyok veled fogadni, hogy ő hamisította azt a kétezerötszáz dolláros csekket.

– De miért tette volna ezt?

– Azt én is szeretném tudni – válaszolta Mason elgondolkodva.

– Szerinted ott találjuk a *Snug-Rest* motelben?

– Lehet – zárta le a beszélgetést az ügyvéd, és ettől kezdve teljes figyelmével az útra koncentrált.

IX.

– Tudod, melyik házban vannak, Paul? – kérdezte Mason a motel felé közeledve.

– Igen, a négyes és az ötös ajtó. Két apartman, mindegyik külön bejárattal. Fékezz, itt vagyunk!

A szemerkélő esőben megcsillant a fényszóró előtt a „*Snug-Rest Auto Court egy mérföld”* feliratú tábla. Mason csökkentette a sebességet és gyorsabbra kapcsolta az ablaktörlőt. Drake felegyenesedett a székében, miközben megkönnyebbülten sóhajtott. Vetett egy pillantást a sebességmérőre.

– Lassabban, Perry! – intette óvatosságra. – Már majdnem egy mérföldnyire elhagytuk a táblát. Itt is van a motel. Valószínűleg a legtöbb bungalóban van szállóvendég, és már mindnyájan alszanak. Hé, vigyázz!

Mason kicsit durván fékezett, az autó megcsúszott és csak az utolsó pillanatban tudta bevenni a kanyart, ami a motel udvarára vezetett.

– Zárd le a motort, amint megtaláltuk a bungalót! – mondta Drake. – Nézd, Perry! Itt is van, ez a baloldali, vagy a mellette lévő. Hála istennek, ezek kicsit távolabb állnak a többitől. Így talán nem lesz közönségünk.

A kocsi megállt a két frissen festett bungaló előtt. Az ügyvéd levette a gyújtást és lekapcsolta a fényszórót. Drake kiszállt a kocsiból, és egy másodperc múlva már Mason is ott állt mellette.

Még mindig szitált az eső és enyhe köd is kezdett leereszkedni. Valahol távolabb egy madár rikácsolt, de ettől eltekintve teljesen néma volt a táj.

– Már lefeküdtek – súgta oda Drake.

– Remélem idejében érkeztünk – válaszolta Mason ugyanolyan halkan. – Szép kis ügy!

Felment a lépcsőn az ajtóig és bekopogott. Semmi válasz.

Paul Drake, aki eközben megkerülte a bungalót, odalépett mellé.

– Átvertek minket – morogta.

– Miért? '

– Nincsenek itt.

– Valaki más szállt meg talán a szobákban?

– Nem, a bungaló lakatlan. A parkírozóban sincs kocsi.

Mason lenyomta a kilincset és belépett a sötét helyiségbe.

– Óvatosan, Perry! – szólt rá Drake. – Valaki mégis van bent. Friss dohányfüstöt érezni. És az összes függöny el van húzva.

– Van itt valaki? – kérdezte hangosan Mason.

Néma csend volt. A sötét szobában csak a nyitott ajtó mögött derengett némi fény.

– Valóban volt bent valaki, ez biztos – jegyezte meg az ügyvéd, akinek meleg levegő csapta meg az arcát. – Nemrég bekapcsolták a fűtést, és dohányfüstöt is érezni.

– Tűnjünk el! – suttogta Drake. – Nézzük meg a recepción. Ott ellenőrizhetjük a vendégek bejelentkezését.

– Van itt valaki? – kérdezte még egyszer hangosan Mason.

Csend volt, és az éjszaka vigasztalanul sötét. Mason rátalált a villanykapcsolóra és felkattintotta. A helyiség hirtelen kivilágosodott. Teljesen üres volt.

– Menjünk be! – döntött Mason.

Drake kelletlenül követte, majd behúzta maga mögött az ajtót. Tipikus középkategóriájú bungaló volt. Mason körbenézett, majd pedig kezdte elsorolni a detektívnek az észrevételeit:

– Az ágy szélén ült valaki, de egyébként nem használták. A cigarettafüst még egészen friss, és ott vannak a csikkek is, melyeken rúzsnyomok találhatók. Nézd csak, Paul, itt van valami!

– Micsoda?

Mason ujjával két pohárra mutatott, majd föléjük hajolt és beleszimatolt.

– Nem sokkal ezelőtt ittak belőlük. Az egyiknek az alján még el sem olvadt teljesen a jégkocka.

Drake már nyúlt is a pohár felé, de Mason elkapta a csuklóját.

– Hozzá ne érj, öregem! Csak emlékezz jól erre az olvadó jégkockára. Egyébként whiskynek tűnik.

– Van egy másik helyiség is – súgta a detektív. – Az az érzésem, találunk még valamit.

Mason kinyitotta az ajtót, ami mögött egy meglehetősen kopottas főzőfülke volt, gáztűzhellyel, néhány edénnyel, kenyérpirítóval és

kávéfőzővel, négy tányérral, négy teáscsészével meg a hozzájuk tartozó csészealjakkal. Egy másik félig nyitott ajtó a fürdőszobába vezetett, amelynek a túloldalán egy újabb ajtó volt, de ezt már csukva találták.

– Ez már a másik apartmanba nyílik – mondta Drake. – Perry, jobb lenne, ha nyugton maradnánk, mielőtt…

Az ügyvéd halkan kopogott az ajtón. Miután semmi választ nem kapott, lenyomta a kilincset és belépett az ajtó mögötti sötét helyiségbe, ahol felkattintotta a villanyt.

– Itt nem jártak. Egészen hideg van.

– Elég már ennyi? – kérdezte Drake és aggódó pillantást vetett körbe a szobába.

A két férfi visszament a bejárathoz és gondosan eloltották maguk mögött a lámpákat.

– Ketten voltak – összegezte Mason. – Egy darabig üldögéltek, ittak és cigarettáztak, meggyújtották a gázrezsót… Igen, elég sokáig lehettek itt, Paul. Nézd csak a csikkeket!

– Talán értesítették őket arról, hogy jövünk – kockáztatta meg Drake.

Mason vállat vont.

– Vagy pedig csak kisétáltak néhány percre és nemsokára visszajönnek – találgatta Drake.

De az ügyvéd erőteljesen megcsóválta a fejét.

– Nem, Egyetlen csomag sincs itt. Kukkantsunk csak be a hűtőszekrénybe.

Visszament a főzőfülkébe, kinyitotta a hűtőszekrényt és előhúzta a mélyhűtő részből a jégkockatartót.

– Az összes jégkockát kiszedték, Paul – mondta csodálkozva.

– Na és?

– Ez azt jelenti, hogy meglehetősen sokat ittak. Fejenként legalább három vagy négy pohárral – magyarázta Mason.

– Utálok itt lófrálni ebben a bungalóban, Perry! – Drake hangja ideges volt. – Ha elkapnak minket…

Mason becsapta a hűtőszekrény ajtaját és leoltotta lámpát.

– Én sem akarok sokáig időzni. Gyerünk!

– És most hová?

– Hazamegyünk. Bújj csak ágyba, öregem, és aludd ki magad! Kiteszlek téged Las Olitas-ban, onnan taxival hazamehetsz. Nekem beszélnem kell néhány szót Patriciával. Az az érzésem, egy kevéssé hálás szerepet kívántak

rám osztani.

X.

A *Westwick Hotel Apartments* éjjeli garázsmestere elégedett arckifejezéssel szemlélte a tízdolláros bankjegyet, amit Mason a markába nyomott.

– Mit vár ezért, főnök? Ki kellene nyírni valakit?

– Ismer egy bizonyos Maurine Milfordot?

A férfi apró fintort vágott.

– Az attól függ. Túl sokat nem tudok róla.

– Azért csak hallott valamit, ami segíthet.

– Hát, tudja – töprengett a garázsmester –, utálok olyan pénzt elfogadni, amiért nem dolgoztam meg, de amit erről a nőről tudok, nem ér meg tíz dolcsit.

De azért zsebre vágta a bankjegyet.

– Mondja csak – kérte Mason –, mégis miről van szó?

– Nos, a nappali műszakos srác mesélte, kapott a lánytól egy ötöst, hogy mossa le a kocsiját. De a melót én végeztem el. A haver azt mondta, osztozzunk, de én nem mentem bele. Csak kapok öt dolcsit a lánytól, reméltem, és úgy is lett. Amikor este visszajött a járgányért, szóltam neki, hogy nem tudtam még elintézni, de amikor majd visszahozza, akkor szépen kiglancolom. Értésére adtam, hogy az éjszakai műszak alatt majd lesz időm rendesen elvégezni a melót.

– Na és?

– Adott egy ötöst. A magáéval együtt az már tizenöt. Ez így elég jó üzlet.

– Mikor jött vissza a lány?

– Még nem jött. Lehet, hogy valami hajnalig tartó buliba ment.

– És maga mégis mivel tölti az idejét – érdeklődött Mason.

– Hogy mit csinálok? Hát, az attól függ. Rendet kell tartani, lemosni a szélvédőket, meg még…

– És ha mindezzel végzett? Úgy reggel felé.

A férfi töprengett egy kicsit, majd elvigyorodott.

– Nem tudom, miért ne árulhatnám el? Elvégre semmi rossz nincs benne, és tíz dolcsi, az mégiscsak tíz dolcsi. Magával könnyen szót lehet érteni, főnök. Szóval reggelenként keresek egy szép kocsit, amiben van egy klassz

rádió, leparkolom valami jó helyen, ahonnan látni a bejáratot, utána végignyújtózom a párnákon és hallgatom a zenét. Azért ez sem fenékig tejföl. Van amikor vacak a műsor, de még mindig jobb, mintha letörném a körmeimet az aszfaltsikálással. Ha megjelenik valaki, akkor kiugrom a kocsiból, lekapcsolom a rádiót és suvickolni kezdem valamelyik járművet. Most is ez történt, amikor maga jött.

– Hát akkor hallgassuk együtt a rádiót.

– Ön mivel foglalkozik? – kérdezte kíváncsian a garázsmester.

– A kis Milford lány után futok.

– Nohát! Illetve, elnézést, nem tudhattam. Nem gondoltam komolyan, amit a hajnalig tartó buliról mondtam. Egyáltalán nem is ismerem őt, csak úgy járt a szám…

– Rendben van – nyugtatta meg Mason. – Melyik adót hallgatja?

– Az egyiken zenés műsor megy. És másfél óra múlva, reggeli torna is lesz, az sem rossz.

Mason beült a kocsiba a garázsmester mellé, aki felhangosította a rádiót. Ömleni kezdett a country zene…

– Ezt már szeretem – magyarázta a garázsmester. – Szívesebben lettem volna cowboy, mint autómosó… Rohadt egy élet!

– Bizony így van – ismerte el Mason. – Kér egy cigarettát?

– Sajnálom főnök, de ezt nem lehet. Képzelje el, ha megjelenik a kocsi tulajdonosa…

– Igen, igaza van. Nem gondoltam rá.

– Füstöljön el egyet kint, ha akarja, utána jöjjön vissza… A francba!

Már zárta is el a rádiót.

– Szálljon ki – morogta a fogai között –, gyorsan!

Mason kinyitotta az ajtót és villámgyorsan kilépett. A garázsmester addigra már egy szarvasbőrrel a kezében tisztogatta a szomszédos kocsi sárhányóját. Egy beforduló autó fényszórói megvilágították a garázsbejáratot, majd a jármű megállt a garázsmester mellett.

– Jó estét! – köszönt Patricia Faxon kecsesen és kiszállt. – Jó későn értem vissza, ugye?

A férfi rámosolygott.

– Vegye kezelésbe a kocsimat, meglehetősen koszos már. Mikor tudja lemosni?

– Csak holnap reggel.

– Az rendben is van, de ne felejtse el! És majd…

Ebben a pillanatban meglátta Perry Masont.

– Jó estét! – köszönt az ügyvéd.

– Maga meg mit keres itt?

– Magával szerettem volna beszélni.

– Mióta vár?

Mason halványan elmosolyodott és azt mondta.

– Ezt beszéljük inkább meg a lakosztályában, Patricia!

– Ebben az órában?

Mason bólintott. A lány tétován nézett rá egy darabig, majd elhatározta magát, megindult a lift felé és megnyomta a hívógombot.

A lift éjjeli automatára volt állítva és azonnal megérkezett. Mason kinyitotta a lánynak az ajtót, előreengedte, majd belépett. Patricia megnyomta a nyolcadik emelet gombját.

– Azt hittem, egy ijedt kislányt találok itt, akinek más vágya sincs, mint mielőbb elbújni…

– Megváltoztattam az elhatározásomat.

– Minek köszönhetően?

A lány úgy tett, mint aki nem hallotta a kérdést. A lift megérkezett, és mindketten végigmentek a kihalt folyosón.

– Azt hiszem, egy ilyen késői látogatás után oda a jó hírem – jegyezte meg Patricia, miközben kinyitotta az ajtót.

Most Mason eresztette el a füle mellett a megjegyzést. A lány felkapcsolta a villanyt, Mason pedig becsukta maga mögött az ajtót.

– Szomjas vagyok – jelentette ki Patricia. – Mit kér inni?

– Mije van?

– Whisky és szóda.

– Az tökéletes. Honnan jön, Pat?

– Kintről.

– Előbbre jutnánk, ha kicsit közlékenyebb lenne.

– Ezt már hallottam – válaszolta a lány és kesernyésen felnevetett. – Otthonról jövök, egészen egyszerűen. Ha akarja, elhiszi, ha akarja, nem.

Mason kikísérte a konyharészbe. A lány kivett a szekrényből egy whiskysüveget, két poharat, és jó adag italt töltött mindkettőjüknek.

– A hegyek közt zuhog az eső – jegyezte meg Mason. – Rohadt egy idő!

– Hmmm.

– A kocsija tiszta sár – tette hozzá az ügyvéd. – Ott is esett, ahol maga járt.

A lány makacsul hallgatott.

– Találkozott az édesanyjával?

– A szóda a frizsiderben van.

– Találkozott az édesanyjával? – ismételte meg a kérdést az ügyvéd, miközben elővette a szódásszifont.

– Mielőtt válaszolnék, szeretném meginni a whiskymet – suttogta a lány.

– Miért? Valami nagyobbfajta hazugságra készül?

Patricia mohón belekortyolt a poharába.

– Kényszervallatást akar alkalmazni? – dacoskodott a lány, miután lenyelte az erős italt.

– Nem, hacsak nem feltétlenül szükséges. Tudni akarom, találkozott-e az édesanyjával, igen, vagy nem?

– Én…

Halk kopogás hallatszott az ajtó felől, mire a lány szemében pánik villant át, de nem mozdult. A szobában valahol egy óra ütése jelezte az időt.

– Kinyitja az ajtót, Patricia, vagy menjek én?

A lány szó nélkül letette a poharát és az ajtó felé indult.

– Hála istennek, még ébren vagy! – mondta egy női hang. – Most majd…

Mason láttán a beszélő elhallgatott.

Hosszú pillanatokon keresztül a két nő némán bámult egymásra.

– Bocsássanak meg! – mondta ezután az ismeretlen – Eltévesztettem az ajtót…

– Jöjjön csak be, Mrs. Allred! – szólt közbe Mason. – Az ember nem is gondolná, hogy maga Patricia édesanyja. Úgy tűnik, mintha a nővére lenne.

– Jó bevezetés – mosolyodott el a nő –, csak nem túl eredeti. Azt hiszem, meglehetősen késői időpontban tartja fel Patriciát.

– Ez nem bók volt – válaszolta Mason. – Inkább őszinte vélemény egy ügyfélről, akit nemsokára az esküdtszék előtt kell majd védenem.

– Az úr Perry Mason, anya – mutatta be a vendégét Patricia, miközben becsukta az ajtót.

– Ó! – Ez inkább kiáltás volt, mint egyszerű meglepett sóhaj.

– Éppen egy italt töltöttünk magunknak – folytatta a lány. – Elég hűvös az idő.

– Én is teljesen átfagytam – tette hozzá az anyja.

– Adok neked is egy pohárral.

Mrs. Allred sokatmondó pillantást küldött Mason felé, mielőtt követte volna lányát a konyhába.

– Minden nehézség nélkül beengedtek a hotelbe így éjszaka?

– A portás kissé gyanakodva nézett rám, de egy barátságos mosoly meglágyította a szívét. Egyenesen a lifthez mentem, így végül azt hitte, ide tartozom.

– Van jég is, anya. Whisky szódával jó lesz?

– Igen, köszönöm!

Mason hallotta a konyhából az ital csorgását, majd a jégkockák koccanását, amit halk suttogás követett. Leült a fotelbe, hátradőlt és rágyújtott egy cigarettára. Mikor a két nő visszajött a szobába, udvariasan felállt.

– Nos, minden rendben?

– Mi? A whisky?

– Nem. A történetük.

Patricia szemrehányó pillantást vetett az ügyvédre. A két nő helyet foglalt.

– Persze, még jó ideig kerülgethetik a forró kását. Csak sajnos, nem vagyok biztos benne, hogy van elég időnk.

– Mr. Masonnek mindent elmondtam Bob Fleetwoodról, anya.

– Elvégre semmi titkolnivalóm sincs. Találtam magunknak szállást egy kis hegyi motelben. Nemrég telefonáltam a férjemnek, aki azt közölte, hogy értünk jön.

– És így történt?

Az asszony habozott.

– Nos – erősködött Mason. – Mesélje el az egészet!

– Bobbal ittunk két pohár italt, hogy gyorsabban múljon az idő. Utána Bob elnézést kért és kiment a fürdőszobába. Sokáig maradt. Mikor meguntam, kiszóltam érte. Semmi válasz. Az ajtó belülről volt bezárva. Megijedtem, attól féltem, bevett valamit… mérget, esetleg.

– És?

– Nálam volt a szomszédos bungaló kulcsa. Kirohantam megnézni, és az ajtó tárva-nyitva állt. A fürdőszoba ajtaja is nyitva. Átment a másik szárnyba, onnan ki, és az én kocsimon továbbállt.

– Nem hallotta, amikor begyújtotta a motort? – kérdezte Mason.

– De igen, csak azt hittem, valamelyik szomszéd megy éppen el. Egy másodpercre sem fordult meg a fejemben, hogy az én kocsim lehet az, amit otthagytam a ház mellett.

– Hova ment Fleetwood?

– Fogalmam sincs.

– És utána mit csinált?

– Kigyalogoltam az útig és stoppoltam. Semmi pénzért nem kezdeném újból.

– És a csomagjai?

– Csak egy táskám volt, amiben a whiskys üveget tartottam. Bertrandot vártuk.

– Fleetwood tudott róla, hogy jön?

– Igen.

– Ezek szerint visszanyerte az emlékezőtehetségét?

– Nem. Tökéletesen jól érezte magát, de nem emlékezett semmire.

– És a férje? Vele mi van?

– Nem tudom, Mr. Mason. Nem láttuk.

– Miért nem várta meg őt?

– Már nagyon késő volt, amikor elvitte a kocsimat. Én… én nem is tudom, mi történhetett.

– Nem próbálta meg telefonon felhívni otthon?

– Dehogynem. Csak éppen senki nem válaszolt.

– És a személyzet?

– A garázs felett vannak a szobáik. Éjszaka soha nem veszik fel a telefont.

– Tehát kiment az úthoz és stoppolt?

– Igen.

– Tudja, ki volt az az autós, aki felvette?

– Autósok – mondta és hangsúlyozta a többesszámot. – Három is volt. Az utolsó egy öregúr volt.

– Aki elhozta egészen idáig?

– Nem, letett egy taxiállomásnál.

– És a táskája? Igazat mondott, amikor azt állította, hogy magával hozta?

– Betettem egy csomagmegőrzőbe, mert attól féltem, nem engednek fel ilyen késői órán a táskámmal együtt. Semmi kedvem nem volt magyarázkodni.

– Miért nem?

– Egyszerűen nem akartam.

– És miért nem ment haza?

– Hát, mert… féltem. Ok nélküli, de valós félelem volt bennem. Pattel akartam találkozni.

– Tehát felhívta este a férjét, hogy közölje vele, hol vannak?

– Igen.

– És ő azt mondta, azonnal indul?
– Amint el tud menni hazulról. Állítása szerint este tízig dolga volt.
– És Pat, neki is telefonált?
Egy percig csend volt.
– A rendőrség természetesen ellenőrzi majd a telefonhívásokat – tette hozzá Mason.
– Mi köze mindehhez a rendőrségnek?
– Nem tudom – válaszolta Mason, majd hozzátette: – Még nem.
– Fogalmam sincs, miért keveri ebbe bele a rendőrséget.
– Mennyit ivott Fleetwood?
– Két pohárral. Csak vacsora után nyitottuk ki a whiskysüveget, este kilenc óra körül.
– Tele pohár italt?
– Bob meglehetősen szomjasnak tűnt – ismerte be Mrs. Allred. – Elég sokat ivott, de megpróbáltam visszafogni.
– Mekkora volt a whiskysüveg?
– A szokásos méret.
– És hagytak benne valamennyit?
– Nem, az egész elfogyott.
– Telefonált a lányának?
– Igen.
– Hogy megkérje, menjen oda.
– Igen.
– Miért?
– Nem voltam biztos magamban, tanácsot akartam tőle kérni.
– És beszélt erről a férjével?
– Nem. Patet csak kilenckor hívtam fel, néhány perccel a *Snug-Rest* motel zárása előtt. Bob nem sokkal ezután vitte el a kocsimat.
– Miről beszélt a lányával?
– Megadtam neki a motel címét, ez minden.
– És kérte, hogy menjen oda?
– Nem közvetlenül.
Mason Patricia felé fordult.

– Kerestem magát telefonon – mentegetőzött a lány. – De senki sem vette fel.

– Miért nem hívta a Drake-detektívirodát?

– Előbb anyával akartam beszélni.

– És megtette?

– Mikor megérkeztem, a bungaló már üres volt.

– Bement a szobába?

– Igen.

– Mennyi időbe telt, amíg ideért? – kérdezte Mason Mrs. Allred felé fordulva.

– Nem tudom pontosan. Órákba. Sok autó elment mellettem, anélkül hogy megálltak volna. Amelyik felvett, az meg úgy tűnt, mintha csupa dűlőúton hajtott volna. Olyan kaland volt, amit nem szívesen ismételnék meg. Elvesztettem közben az időérzékem.

– Igen, azt látom – válaszolta mogorván az ügyvéd. – És a lánya is.

Kinyújtotta kezét a telefonkészülék felé, amikor durván bezörgettek az ajtón.

– Nagy isten! – sóhajtott Mrs. Allred. – Mi ez már megint?

A kopogtatás egyre dühösebb lett.

– Figyeljen ide! – mondta gyorsan Mason. – Ne válaszoljon egyetlen kérdésre sem! Hagyja, hogy én beszéljek!

– Nem lenne jobb, ha mindent őszintén elmondanánk?

– Egy szót se! – adta ki az utasítást az ügyvéd. – Csak én beszélek.

Kint már vadul dörömböltek. Mason felállt és ment ajtót nyitni.

Tragg hadnagy a gyilkossági csoporttól, és Frank Inman a sheriff hivatalából még meglepettebbeknek tűntek, mint maga Mason.

– Jöjjenek be! – üdvözölte őket az ügyvéd.

– Nohát, már csak maga hiányzott! – kiáltott fel Tragg.

– Mrs. Allred, engedje meg, hogy bemutassam Frank Inmant, a sheriff hivatalából, valamint Tragg hadnagyot, a gyilkossági csoporttól. Uraim, a hölgy Mrs. Bertrand C. Allred, ő pedig a leánya, Patricia Faxon. Miss Faxon Maurine Milford néven bérli ezt a lakosztályt. Nyugalomra és magányra vágyott, hogy minden idejét irodalmi munkásságának szentelhesse. Miss Faxon ugyanis írói babérokra pályázik.

– Mrs. Allred? – kérdezte gúnyosan Tragg hadnagy. – Nocsak, nocsak! És itt van a ceremóniamester is. Maga, Mason, szépen elhúzza innen a csíkot, és hagyja, hogy nyugodtan beszéljek a két hölggyel!

– Mrs. Allred influenzás – mondta az ügyvéd. – Ami a lányát illeti, ő rendkívül kimerült, így nem áll módjában válaszolni a kérdéseire. Talán mondja el ön, mit szeretne tudni!

– Biztos benne, hogy ez a nő Mrs. Allred? – kérdezte Tragg.

– A leánya felismerte.

– Maga Bob Fleetwooddal együtt szökött meg, Mrs. Allred? – faggatta a hadnagy.

Mason máris felemelte a kezét.

– No de uraim, több tapintatot kérek önöktől! Egy kis diplomáciai érzéket, ha lehetne!

– Mindenekelőtt mi a francot keres maga itt? – szólt közbe Inman.

– Ő a szóvivőjük, nem látja? – vetette oda dühösen Tragg. – A jelenléte a bűnösség legfőbb bizonyítéka a szememben.

– Valójában – felelte nevetve Mason –, egészen más ügyből kifolyólag vagyok itt. Teljes mértékben polgári jogi ügy.

– Honnan tudja, hogy nem ugyanarról az ügyről van szó? – kérdezte Inman.

– Maguk nem a rendőrséghez tartoznak? Nos, árulják el inkább, mi járatban vannak!

– Előbb néhány kérdést szeretnénk feltenni.

– Nem válaszolunk, amíg nem tudjuk, mire megy ki a játék.

– Pusztuljak el, ha nem viszem be azon nyomban ezt a két nőt az őrszobára, minden mellébeszélés nélkül! – kelt ki dühösen Inman. – Jogom van hozzá, ezt ön is tudja!

– Nekem meg jogom van hozzá, hogy *habeas corpus*t követeljek! – vágta rá Mason.

– Így nem megyünk semmire! – szólt közbe Tragg. – Ragaszkodik a keményebb módszerekhez? Na jó, akkor most az jön! Mikor látta utoljára Bob Fleetwoodot, Mrs. Allred?

– Én… én…

– Próbálja megtudni, miért teszi fel magának ezt a kérdést, mielőtt válaszolna! – ajánlotta Mason a nőnek.

Tragg elvörösödött.

– Szeretné tudni? Hát legyen, elmondom. Mrs. Allred gépkocsiját egy szakadék mélyén találták meg, a hegyi út mellett. Bob Fleetwood volt benne, holtan. És most, azt hiszem, magyarázattal tartozik, Mrs. Allred.

– Bob Fleetwood meghalt? – kiáltott fel a nő.

– Pontosan.

– Vigyázzon! – szólt rá Mason. – Legyen óvatos!

– Részeg volt – mondta Mrs. Allred. – Akkor…

– Először is, mit keresett a maga kocsijában?

– Nem tudom. Beült az autómba és elhajtott.

– Az ön hozzájárulása nélkül?

Mason, aki Tragg hadnagy mögé lépett, a szája elé tette az ujját, jelezve, hogy hallgasson.

– Minden világos – folytatta a nő, mit sem törődve ügyvédje figyelmeztetésével. – Fleetwood el akart szökni. Azt hittem, emlékezetkiesése van, de biztosan csak megjátszotta magát. Megpróbáltam vele elhitetni, én vagyok a nővére, és ő úgy tett, mintha el is hinné.

– Ez a magyarázat meglehetősen különösen hangzik – mondta Inman gúnyosan.

Tragg intett neki, hogy hallgasson, majd Perry Masonre pillantott.

– Mindegy. Ez is információ – mormogta.

– Mr. Mason – szólt Mrs. Allred kihívó hangon –, a jelenlegi helyzetben nem látom be, miért kockáztatnánk, hogy a hatóság félreértsen bennünket. Az uraknak joguk van megtudni, mi is történt. Mr. Fleetwood amnéziában szenvedett. Megpróbáltam eloszlatni a bizalmatlanságát, azzal, hogy a nővérének mondom magam, a férjemet pedig a sógorának. Azt hittük, ez megnyugtatja, és ezzel elő tudjuk segíteni a felépülését. Egy autós motelben vártunk a férjemre. Bob Fleetwood meglehetősen sok whiskyt fogyasztott. Megpróbáltam megakadályozni, de ragaszkodott hozzá, hogy megigya az egész üveggel.

– Maga is ivott? – kérdezte Tragg.

– Amennyit csak bírtam. Hogy lehetőség szerint megakadályozzam Bobot a teljes lerészegedésben. Nem…

– Hány pohárral?

– Kettővel, ő legalább három pohár whiskyt felhajtott.

– És?

– Lelépett a kocsimmal.

– A maga tudta nélkül?

– A tudtom nélkül.

– Azután?

– Csak annyit mondhatok, ha baleset történt, az az elfogyasztott alkohol miatt volt. Ezt maguk is megállapíthatják, ha vérmintát vesznek…

– Minden bizonnyal – szakította félbe Tragg –, csak előtte még néhány információra volna szükségünk.

– Mint például?

– Először is, kissé a sötétben tapogatózva jöttünk ide. A rendőrjárőr, amelyik a helyszírire sietett, egy kulcsot talált a halott zsebében, amely egy autós motel szobájához tartozott. Elmentünk megnézni, de üres volt. Felkeltettük a tulajt, aki közölte, Fleetwood és a nővére megszállt nála. Maga kilenc körül, mielőtt az iroda bezárt volna, telefonált a motelből. Feljegyezték a hívott számokat. Az egyik Allred lakása volt, a másik ez a szálloda. Allrednél senkit sem találtunk otthon. Tehát idejöttünk, bár nem reméltük, hogy bárkivel is találkozhatunk.

– Már megmagyaráztam – válaszolta Mrs. Allred. – Pontosan így történt minden.

– A gyilkossági osztály szokott mostanában az autóbalesetekkel foglalkozni? – érdeklődött csípősen Mason.

– Fogja be a száját! Maga túl ravasznak akar látszani – vágta rá Inman.

Tragg szúrós tekintetét le sem vette Mrs. Allredről, aki, úgy tűnt, nem fogta fel Mason szavainak rejtett értelmét.

– És azt állítja, Fleetwood az ön engedélye nélkül elhajtott a kocsijával?

– Így volt.

– És maga szerint részeg volt?

– Mindenesetre sokat ivott. Hogy részeg lett volna, az talán túlzás. Bár, ha képtelen volt az úton tartani a kocsit, akkor esetleg valóban az volt.

– Talán világosabban is kifejezhetné magát, kedves asszonyom! – mondta Tragg. – Árulja el, miért volt egyesben a kocsi sebességváltója, mikor lezuhant a szakadékba?

– Nem gondolja, Mrs. Allred – szólt közbe Mason –, hogy jobb lenne megvárni, pontosan mit akar a hadnagy úr tudni!

– Mintha eddig még nem derült volna ki? – vágta rá Tragg.

– Csak azt akartam… – próbálta folytatni Mason.

– És azt is elmagyarázhatná – tette hozzá a nyomozó –, hogyan kerültek vérnyomok a kocsi csomagtartójának kárpitjára!

– Vérnyomok? A csomagtartóba? – ismételte megdöbbenve Mrs. Allred, mint aki nem hisz a fülének.

– Pontosan.

– De… Fogalmam sincs… Biztos ebben?

– Persze, hogy biztos.

Ebben a pillanatban kopogtak. Frank Inman nyitott ajtót. A küszöbön egyenruhás rendőr állt.

– Beszélhetnék önnel? – kérdezte az újonnan érkezett Tragg felé fordulva. – Valami történt.

Tragg kiment a folyosóra.

– Ami engem illet – fordult Inman Mason felé –, szerintem a maga jelenléte teljesen felesleges itt.

Az ügyvéd válasz helyett rámosolygott. Tragg visszajött és megállt Mrs. Allred előtt.

– Elnézését kell kérnem, asszonyom. Tévedtem.

Közben félig lehunyt szemhéja alól figyelte a nőt.

– Miért? Nem is volt baleset? Nem az én kocsimat…

– Nem erről van szó. Valóban az ön kocsija volt, amit egyes sebességben a szakadékba löktek. A személyazonossággal van baj. A rendőrség azért tévedett, mert a halottnál Fleetwood papírjai voltak. De megtalálták az illető másik levéltárcáját. És a személyleírás nem illik Fleetwoodra.

– Akkor ki az? – kérdezte Mrs. Allred.

– A férje, Bertrand C. Allred – mondta a hadnagy, külön hangsúlyozva minden egyes szótagot. – Most pedig, árulja el nekünk, hogyan került a maga kocsijába, és hogyan ölték meg!

– De… én…

– És azt is, hogyan került vér a kocsi csomagtartójába?

Az asszony zavartan állt. A szemével Mason tekintetét kereste. Frank Inman észrevette a pillantását.

– Tehát ez magyarázza a maga jelenlétét – állapította meg szárazon. – És ez magyarázza azt is, miért megy el most azonnal.

Tragg hozzátette:

– Magyarázatot követelek, mégpedig azonnal!

Inman Masonhoz lépett, megfogta a karját a kijárat felé tolta.

– Egy pillanat! Nem akadályozhatja meg, hogy tanácsot adjak az ügyfelemnek!

– Nem, a fenét nem! Kitehetem innen, és ha békésen nem megy, akkor keményebb eljárást alkalmazok!

Mason visszaszólt a válla felett:

– Mrs. Allred, megsértik az ön jogait. Mint az ügyvédje, azt tanácsolom, ne szóljon egyetlen szót sem, amíg az urak ilyen módszereket alkalmaznak. A hallgatása nem beismerés, hanem a hatósági személyek brutális és jogtalan

eljárása elleni tiltakozás lesz.

– Nos, jól megcsinálta! – mondta Tragg dühösen Inmannek. – Alkalmat adott neki egy kis szónoklatra, ugyanakkor pedig ürügyet szolgáltatott a nőnek a hallgatásra. Nagyon ravasz húzás volt!

– Fütyülök rá! – kiabálta a másik. – A nő vagy beszél, vagy azonnal letartóztatjuk.

– Az irodámban mindig elér, Mrs. Allred – tette hozzá Mason –, vagy ha mégsem, hívja fel a Drake-detektívügynökséget.

– Gyerünk! – szólt Tragg. – Dolgunk van. A hölgyek velünk jönnek a kapitányságra.

Inman kituszkolta Masont a folyosóra és dühösen bevágta mögötte az ajtót.

Az ügyvéd lement a szálloda halljába és felrázta a bóbiskoló recepcióst.

– Hol a telefon?

Az alkalmazott kíváncsi tekintettel nézett rá.

– Ön itt lakik a szállodában?

– Nem – vetette oda Mason. – Pénzügyi befektető vagyok és azon töröm a fejem, megvegyem-e ezt a szállodát. Maga szerint mennyivel kellene megemelni a fizetéseket, hogy udvarias választ kapjak a kérdésemre?

– A telefonfülke ott van a sarokban – morogta a recepciós.

Mason odament és felhívta Drake irodáját.

– Hol van Paul? – kérdezte a telefonos kisasszonytól.

– Otthon. Valószínűleg alszik. Azt mondta, ne zavarjuk, csak ha gyilkosság történik.

– Akkor gyerünk! – morogta Mason. – Hívja fel és mondja meg neki, hogy betű szerint követte az utasításait.

– Hogy érti ezt?

– Úgy, hogy Bertrand C. Allredet meggyilkolták a Springfield felé vezető úton, majd betették a felesége kocsijába. Az autót lelökték egy szakadékba. Drake egyik embere Springfieldben van. Küldje azonnal a gyilkosság helyszínére! Tudjon meg mindent és szerezzen fényképeket is! És kerítse elő Fleetwoodot! Megértett mindent?

– Igen, Mr. Mason. Akar személyesen beszélni Mr. Drake-kel?

– Most nem. Megvan a saját dolgom, és nem akarom azzal vesztegetni az időmet, hogy a telefonon lógok.

Letette a kagylót, visszament a hallba és kinézett az ablakon.

Lassan világosodni kezdett. A nap még nem kelt fel, az utca szürke és

barátságtalan volt.

A sarkon egy rendőrautó állt. Az egyenruhás rendőr, aki Tragg részére az üzenetet hozta, ott ült a volán mellett. Járt a motor és a kipufogóból időről időre kis szürkés füstgomolyag pöffent elő.

Mason legalább öt percen keresztül állt az ablaknál. Egyre világosabb lett, a tárgyak határozott körvonalat öltöttek.

Mason a karórájára nézett, nyújtózkodott egyet, ásított, majd az automata lift kijelzőjére pillantott. A lift még mindig a nyolcadikon állt.

Az ügyvéd megnyomta a gombot és a lift lejött a földszintre. Kissé kinyitotta az ajtót, éppen hogy csak foglaltat jelezzen, és a tollát a résbe illesztve kitámasztotta. Ezután leült a lift közelében az egyik fotelbe.

Tíz perc telt el, mikor Mason meghallotta az apró kattanást, ami azt jelezte, hogy valaki hívja a felvonót.

Odasétált a liftajtóhoz, kivette a tollat és belépett a fülkébe, aminek az ajtaja azonnal bezáródott.

A motor felberregett és a lift elindult felfelé.

Mason félreállt a kabin sarkába, hogy kívülről ne vegye őt észre, aki ki akarja nyitni az ajtót.

A felvonó felért a nyolcadik emeletre és megállt.

Kinyílt a liftajtó. Inman előreengedte Mrs. Allredet és Patriciát, majd maga is elindult. Őt követte Tragg.

– És ha az a semmirekellő ügyvédje lent várja, akkor ne szóljon egy szót sem hozzá, érti! – mondta Inman.

Mrs. Allred meglátta Masont és meglepetésében felkiáltott. A rendőr erre felkapta a fejét. Ösztönösen a revolvere felé kapott, de még idejében leállította a mozdulatot.

– Földszint? – ajánlotta barátságosan az ügyvéd és megnyomta a gombot.

A lift megindult lefelé.

– Figyelmeztettem magát, Inman! – mondta Tragg. – Roppant ravasz a fickó.

– Mit mondott nekik? – fordult Mason Mrs. Allred felé.

– Semmit! Megfogadtam a tanácsát.

– Tökéletes. Ne is nyissa ki a száját! – folytatta az ügyvéd. – Mindent meg fognak próbálni, hogy szóra bírják. Közölje velük, hogy hallgatása tiltakozás az önkényes eljárással szemben, és mielőtt bármit is mondana, konzultálni akar az ügyvédjével. Ne feledkezzen meg arról, minden kérdésükre őszintén válaszolt, mielőtt még megpróbálták volna

megfélemlíteni és terrorizálni.

– Kedvem lenne behúzni egyet magának – sziszegte Inman.

– Ne izgassa magát! – tanácsolta Mason. – Árt a vérnyomásának, és nagyon ronda lesz a pofája, ha dühösködik.

– Ne nevettesse ki magát, Inman! – szólt rá Tragg. – Provokálja magát, ez teljesen világos. Ha bedől neki, akkor megnézheti magát az esküdtszék előtt.

Inman ellenséges hallgatásba burkolódzott. A lift leért a földszintre. Mason kitárta az ajtót.

– Földszint, hölgyeim és uraim! Most következnek a hamis tanúvallomások, a kicsikart beismerések, az elkülönítő cellák, a befolyásolt tanúk, a beépített cellatársak, és az összes többi hasonló trükk.

Inman kitoszogatta a két nőt a liftből, és összeszorított ököllel, némán bámult Masonre.

Tragg hadnagy karon fogta a kollégáját és elvezette. A kis csoport kisétált a szállodaajtón.

Mason sóhajtott egyet, majd átballagott az úttesten a kocsija felé.

XI.

Mason belépett a dolgozószobája ajtaján, egy biccentéssel üdvözölte Della Streetet és leült.

– Le sem feküdt, főnök?

– Nem – ismerte be az ügyvéd. – Van valami hír Drake-től?

– Igen. Az egyik emberének sikerült fényképeket készítenie a kocsiról, és különböző információkat is szerzett.

– Hogyan találtak rá az autóra?

– Kitörte az út menti korlátot.

– Furcsa helyet választottak, hogy a szakadékba lökjék a kocsit – jegyezte meg Mason. – Súlyosan megsérült a jármű?

– Apró darabokra tört.

– Hívja át Drake-et!

– Dixon Keith vár magára már jó ideje – mondta Della. – Már nyitáskor itt ténfergett a folyosón.

– Dixon Keith?

– Az Allred ellen csalás miatt beadott kereset kezdeményezője.

– Aha. Előbb Drake! – döntött Mason. – Kérje meg Dixon Keith-t, legyen még egy kis türelemmel! Mondja meg neki, hogy betelefonáltam, és nemsokára megérkezem. Próbálja meg itt tartani!

Mason hátradőlt a fotelben és kézfejével végigtörölte a homlokát. Della feltárcsázta Drake számát, beszélt vele, majd közölte:

– Azonnal itt lesz, főnök. Reggelizett már?

– Reggeli és forró zuhany – sóhajtotta Mason ábrándos szemekkel. – Meg tiszta ruha borotválkozás után… Nem talált véletlenül Allred holttteste mellett egy revolvert a rendőrség?

– Nem tudom. Én… De itt is van már Paul Drake.

Három rövid kopogás hallatszott, a szokásos jelzés.

Mason biccentett Dellának, aki ajtót nyitott. Drake borostás volt, fáradtnak, kimerültnek, de elszántnak tűnt, ahogy belépett.

– Úgy látom, dolgoztál az éjjel, Paul – jegyezte meg Mason.

– Így is van.

– Állítólag van az irodádban egy villanyborotva, hogy két telefon között valami emberi külsőt kölcsönözhess magadnak.

– Igen, van – felelte Drake –, de mire jó, amikor a telefon megállás nélkül csörög? Volt meló, ahogy ígérted.

– Akkor gyerünk, mesélj!

– Nos! A baleset színhelye ötven mérföldnyire van a *Snug-Rest Auto Court*tól. A legveszélyesebb útszakasz, ismered te is, valóban rohadt egy rész. Vaskorlát volt az út szélén, amit az autó kidöntött. Nem is csoda, egyesbe rakták és tövig nyomták a gázpedált. A rendőrség minden további nélkül meg tudta állapítani ezt a részletet, bár a kocsit darabokban szedték össze, legalábbis, ami megmaradt belőle.

– Tényleg azt hitték először, hogy a holttest Fleetwoodé?

– Igen, az elején.

– Allrednél voltak Fleetwood iratai?

– Aha, mindene. Irattartó, cigarettatárca, töltőtoll.

– Van rá magyarázat?

– Nincs.

– És egy kulcs a *Snug-Rest Auto Court* egyik szobájához?

– Úgy van.

– Hogyan kerülhetett ez Allredhez?

– Fogalmuk sincs. A kulcs a kocsi padlóján hevert.

– És a csomagtartóban vérnyomokat találtak?

– Pontosan.
– Volt fegyver Allrednél?
– Nem.
Mason a homlokát ráncolva töprengett.
– Paul, elő kell keríteni Fleetwoodot!
– Könnyű azt mondani! Nem csak te keresed.
– De én mindenkinél jobban akarom.
– Meg is fogod kapni, de csak holtan.
– Ne felejtsd el, előnyben is vagyunk a többiekkel szemben, Paul.
– Miért?
– Mert csak mi tudjuk, hogy Fleetwood amnéziában szenvedett, vagy legalábbis azt állította magáról. Ha ez igaz, akkor valószínűleg a környéken kóborol, minden különösebb úticél nélkül. És ha pedig csak szimulál, akkor tovább fogja folytatni.
– Ha ugyan még életben van – jegyezte meg makacsul Drake.
– A kocsit úgy lökték le a szakadékba. De mikor?
– A műszerfal órája tizenegy tízet mutatott. És Allred karórája is.
– Ezt be is állíthatták. Előre is tekerhették mind a két órát.
– Vagy vissza. De térjünk vissza Fleetwood amnéziájára! Ez mennyiben segít?
– Vannak embereid a helyszínen? – érdeklődött Mason.
– Mi az, hogy vannak? – mondta fintorogva Drake. – Legalább egy tucatnyi, és mind a telefonon csüng, várja az utasításokat.
– Próbáljátok meg a mellékutakat, az ösvényeket, Paul! – ajánlotta Mason mély meggyőződéssel. – Fésüljétek át az egész környéket, kezdve a bűntett helyszínével! Gondolod, hogy Fleetwood ismeri a vidéket?
– Lehetséges. Azon a környéken fekszik a bánya, amit Allred visszavásárolt, és amivel legalább egy milliót keresett a régi részvényesek kárára…
– Tudom, ismerem a történetet – vágott közbe Mason. – Tehát azon a környéken van? És Fleetwood Allred jobbkeze volt?
– Igen.
– Akkor semmi kétség. Ismeri a vidéket. Keressétek mindenfelé!
– A rendőrség azon a véleményen van, hogy Fleetwood a lehető leggyorsabban lelépett, és most legalább ötszáz mérföldre jár a bűncselekmény helyszínétől. Ha ugyan még életben van. Több detektív is úgy gondolja, a holttestére nemsokára ráakadnak a *Snug-Rest Auto Court*tól nem

messze.

– És nem lehetett baleset?

– Mi? Allred halála?

– Igen.

– Ki van zárva. Olyan, mintha odatették volna mellé a beismerő vallomást. A gyilkos végzetes hibát követett el. Ahelyett, hogy hármasba tette volna a sebváltót, egyesben hagyta, ezzel pedig kizárta a baleset lehetőségét. Szinte látni, ahogy a szakadék felé tolja a kocsit, sebességbe teszi, majd kiugrik. A járgány jó nagyot repült.

– És a holttesten nincs golyónyom?

– Nincs. Valószínűleg a fejére mért ütéstől halt meg.

– Vagy esés közben összezúzta magát.

– Inkább a zuhanás előtt. Legalábbis a halottkém szerint, aki a boncolást végezte. Az a gyanúja, hogy Allred a baleset előtt egy vagy két órával halhatott meg, de nem teljesen biztos benne.

– Mikor találtak rá?

– Hajnali három óra körül. A rendőrök azonnal a *Snug-Rest*be mentek, ahol értesültek a telefonhívásokról, és az egyik nyomán jutottak el Las Olitas-ba.

– Ha Mrs. Allred előre megfontolt szándékkal követte volna el a gyilkosságot, akkor nem hagy maga után ilyen feltűnő nyomot!

– Ez nem biztos – vetette ellen Drake. – Szerintem a rendőrség most az egyszer ráhibázott. Fleetwood halott, vagy lelépett. Repülőre ült, esetleg valahol rejtőzködik.

– Szerintem viszont vagy még mindig amnéziás, vagy úgy csinál. Legalábbis a helyében én így tennék. Gyerünk, Paul! Fésültesd át jó alaposan Springfield környékét! Nézzetek meg minden tanyát, minden házat a körzetben!

– Ha ragaszkodsz hozzá…

– És ha megtaláljátok, hozzá ne nyúljatok! Csak értesítsetek a lehető leggyorsabban! A másik ügynökség még mindig szimatol?

– Igen, de ugyanabban az irányban kutatnak, mint a rendőrség.

– Annál jobb! Hajrá, Paul, munkára!

Drake távozott, Mason pedig intett Dellának.

– Most pedig lássuk Dixon Keith-t!

A látogató fiatal ember volt, nem több negyvennél. Élénk, sötét szemek, barna haja a halántékánál már kezdett őszülni, járása olyan, mint egy atlétáé.

Lába kissé rövid volt, de felső teste izmos és kidolgozott.

Egyenesen a tárgyra tért.

– Valószínűleg hallott már rólam, Mr. Mason.

Az ügyvéd bólintott.

– Bepereltem Bertrand Allredet és George Jerome-ot. Mindkettő szélhámos, meggyőződtem róla.

– Van ügyvédje?

– Igen.

– Nem gondolja, hogy jobb lett volna őt küldenie, mint személyesen eljönnie hozzám?

Dixon Keith megcsóválta a fejét.

– Nem a jogi kérdésekről van szó, Mr. Mason. A probléma, ami miatt felkerestem, teljesen személyes. Nagyon egyszerű és tiszta ügy.

– Hallgatom.

– Mindketten felnőtt férfiak vagyunk, Mr. Mason. Még fiatalok, de a tapasztalat már sok mindenre megtanított minket. Tudjuk, semmit nem kaphatunk, ha nem adunk érte cserében valamit. Azért jöttem, hogy ajánlatot tegyek.

– Nekem mindenek előtt az ügyfelem érdekét kell képviselnem – jegyezte meg óvatosan Mason.

– Pontosan így van. Ön Mrs. Allredet képviseli, aki, ha nem tévedek, csúnya kutyaszorítóban van.

– Valóban? – kérdezte Mason összevont szemöldökkel.

– Miért kerülgetjük a lényeget, Mr. Mason? – folytatta Keith. – Maga is ráállította a detektívjeit az ügyre, én is az enyéimet. És azok legalább olyan jók a maguk szakterületén. Fogalmam sincs, önök mit tudtak meg, és maga sem tudja, mi mire jutottunk. De biztos vagyok benne, hogy akárcsak én, maga sem szeretné hiába fizetni a nyomozóit. Igazam van?

– Tökéletesen – ismerte el Mason mosolyogva.

– Bertrand Allred holttestét a felesége kocsijában találták meg. Lelökték a járművet az útról, és az a szakadékba zuhant. De a sebességváltó egyesben volt, ami kétségbevonhatatlanul bűncselekményre utal. Semmibe nem került volna hármasba tenni, csak egy kis ügyesség kellett volna hozzá.

– Úgy beszél, mintha maga tette volna, vagy legalábbis már próbált volna hasonlót.

– Igen, tettem egy kísérletet – ismerte be Keith.

– Elindul egyesben, kinyitja az ajtót, rááll a kocsi küszöbére, és

könnyedén le tud ugrani. De hogyha hármasba rakja, akkor kissé bonyolultabbá válik a dolog. Ha meredek a lejtő, akkor a kocsi esetleg túlságosan begyorsul, mielőtt ki tudna ugrani. A legjobb, ha hármasba rakja, felkapcsolja a reflektorokat és behúzza a kéziféket, majd kiszáll, kiengedi a kéziféket és hagyja, hogy a kocsi gurulni kezdjen. A lendülettől a motor bekapcsol. És ha a motor beindul, akkor a kocsi azonnal megugrik.

– Kár, hogy nem mondta el mindezt a gyilkosnak!

– Igen, neki ez nagy kár – válaszolta Keith. – Egyesben hagyni a sebességváltót komoly technikai hiba volt. És ez az ön dolgát is lényegesen megnehezíti.

– Feltéve, ha valóban az ügyfelem volt a bűnös.

– Őt fogják a gyilkossággal vádolni, ezt maga is jól tudja.

– Úgy tűnik, részletesen tanulmányozta a kérdést.

– Érdekelnek a fejlemények. Ugyanis meg akarom találni Robert Fleetwoodot.

– Nem maga az egyetlen, aki keresi.

– Ne kerülgessük a dolgot, Mr. Mason! Térjünk inkább a tárgyra! Ön találkozni akar Fleetwooddal, hogy az ügyfele számára kedvező vallomást csikarjon ki belőle. Nekem azért kell beszélnem vele, hogy megnyerjem a pert, és más kérdéseket is el akarok vele intézni. Fleetwood sokáig Allred jobb keze volt, terveinek a végrehajtója. Csodálta Allredet és vakon engedelmeskedett neki. Fleetwood, tudja, határozott fickó. Sikert akar aratni az életben. És hite szerint nem emberbaráti cselekedetekkel érheti ezt el. Szerinte, ha valamit megkíván, azt mindenáron meg kell kaparintani. Enélkül keresztet vethet rá. Allredtől tanulta az elveit… Ha hajlandó beszélni, akkor tud is mit mondani. Olyasmiket, amiket én akarok elsőnek hallani. Tehát teszek önnek egy ajánlatot. Maga el akarja kapni Fleetwoodot, hogy kiszedje belőle azt, amire kíváncsi. Utána pedig átadja a rendőrségnek. És itt lépek én a képbe. Ha végzett vele, adja át nekem. Megfizetem.

Mason elmosolyodott.

– Vannak detektívjei, akik meglehetősen sokat dolgoztak az ügyön. Tegyük fel, maga találja meg elsőnek Fleetwoodot. Akkor maga is a rendelkezésemre bocsátja, miután mindent megtudott tőle, amit akart?

Keith megcsóválta a fejét.

– Nem.

– Miért?

– Mert nem akarok összeakaszkodni a rendőrséggel. És mert biztos

akarok lenni abban, hogy Fleetwood később nem fogja megváltoztatni a nekem tett vallomását. És a rendőrség segíteni fog nekem ebben.

– Tehát röviden, ami jó magának, az nem jó nekem.

– Így van – állapította meg Keith habozás nélkül.

Mason még mindig mosolygott.

– De fel tudok ajánlani valamit önnek, kártérítésképpen.

– Pénzt?

– Igen.

– Mennyit?

– Jó sokat. Egy bizonyos összeget azért, hogy összehoz Fleetwooddal, és egy másik összeget akkor, ha a fickó hajlandó lesz válaszolni a kérdéseimre.

– Milyen kérdésekre?

– Adok róluk egy listát, azokkal a válaszokkal együtt, amiket Fleetwoodtól várok.

Az ügyvéd felnevetett és megcsóválta a fejét.

– Mi nem tetszik az ajánlatomban? – kérdezte Keith.

– Semmi – jelentette ki Mason. – Maga eszköznek akar engem használni ahhoz, hogy megtalálja Fleetwoodot.

– Na és? Nem értem, mit akar ezzel mondani.

– Viccel? Felajánl nekem valami csekély összeget azért, hogy Fleetwood nyomára vezetem, és egy másik nagyobb összeget, ha Fleetwood válaszol a kérdéseire. A kérdésekről és a remélt válaszokról készít egy listát. Nagyon szánalmas ügyvéd lennék, ha nem érteném, hogy elemi érdekem a maga által ajánlott válaszok irányában befolyásolnom őt.

– És mi rossz van ebben? Ez gyakran előfordul. Minden ügyvéd, aki elvállal egy ügyet, tudni akarja, mit kell a tanúknak mondaniuk, ha meg akarja nyerni a pert. Én…

– Ezt a beszélgetést teljesen felesleges folytatni! – vágott a szavába Mason. – Ha megtalálom Fleetwoodot, azonnal átadom a rendőrségnek, amennyiben szükségük lesz rá.

– Adok magának ezer dollárt, ha elfogadja az ajánlatomat és lehetővé teszi, hogy beszéljek vele.

– Ehhez még egy-két nullát hozzá kellene írnia – mondta Mason vigyorogva.

Keith szemei elkerekedtek. Néhány másodpercig kíváncsian szemlélte Masont, majd azt felelte:

– Gondolhattam volna. De nem fogok megfeledkezni a tanácsáról, ha úgy

adódik. Rálicitálok minden más ajánlatra.

Ezzel Keith elköszönt és távozott.

Mason felállt és lehajtott fejjel fel-alá kezdett járkálni a dolgozószobájában, ujjait a mellénye kivágásába támasztva.

Della Street tekintetével követte a főnökét. Mikor megcsörrent a telefon, felvette.

– Halló! Ön az, Paul?… Tartsa a vonalat, megmondom neki.

Della befogta a kagylót.

– Drake azt mondja, detektívek figyelik az épületet. Dixon Keith emberei, akik valószínűleg követni fogják, mivel meg vannak győződve arról, hogy találkozik Fleetwooddal.

– Sejtettem – felelte vidáman Mason. – Adja ide a telefont, beszélek Paullal!

Átvette a készüléket, amit Della feléje nyújtott.

– Paul! Lerázom őket és elvonulok valahová, ahol békén hagynak. Te maradj az irodádban és várd meg, amíg jelentkezem! Úgy tűnik, Fleetwood a kulcsfigura a játékban.

– Mit csinálsz, ha ráakadunk? – kérdezte a nyomozó. – Gondolod, hogy szóra tudod bírni?

– Mindenesetre megpróbálom, öregem. De előbb meg kell találnunk.

– És ha nem hajlandó veled menni?

– Efelől ne aggódj! Megvannak a módszereim.

– Légy óvatos! Nehogy kockáztass, Perry! Az emberrablást szigorúan büntetik.

– Tudom. Valamikor régen volt alkalmam elolvasni a büntetőtörvénykönyvet.

A vonal túloldalán Drake felnevetett.

– Mindegy. Azért csak vigyázz!

Mason letette a kagylót és a titkárnőjéhez fordult:

– Lerázom őket, anélkül hogy észrevennék. Megtenné, hogy felhívja Gertie-t? Mondja meg neki, zárja be az ajtót! Becsukunk és hazamegyünk.

Della néhány másodperc múlva visszajött a csinos, bár kissé elhízott recepcióssal.

– Egy szívességet szeretnék kérni magától, Gertie – mondta Mason.

– Amit csak akar, Mr. Mason.

– Arról van szó, hogy el kellene játszania egy férjes asszony szerepét.

– Ez házassági ajánlat, vagy csupán valami trükk?

– Csak trükk, Gertie.

– Aha, szóval maga is pont olyan, mint a többi! – sóhajtott a lány. – Mit kell tennem?

– Keresek egy bizonyos Fleetwoodot. Emlékezetkiesésben szenved, vagy legalábbis azt állítja magáról. Szeretném tudni, mi az igazság, valóban beteg, vagy csak szimulál.

Gertie bólintott.

– A rendőrség is keresi az illetőt, akárcsak bizonyos magándetektívek. Nagyon sokan kíváncsiak erre a fickóra, Gertie. Nos, arról van szó, hogy akárhol található is ez a Fleetwood, ellenőrzésünk alá kell kerítenünk. Ez pedig nem lesz egyszerű. Fleetwood valószínűleg ellenkezni fog. Ha valóban amnéziás, akkor meg kell őt győznünk. Ha csak megjátssza, akkor nem lesz semmi kedve velünk tartani. De egy emlékezetkihagyást szimuláló ember nagyon sebezhető.

– Hogyhogy? – kérdezte Della.

– Akármit mesélnek is neki a múltjáról, képtelen ellentmondani.

A nő arca egyszerre felragyogott.

– Aha, és Gertie azt fogja mondani…

– Pontosan – jelentette ki az ügyvéd. – Látom, megértette. '

– És milyen a krapek? – kíváncsiskodott Gertie.

– Szépfiú, amolyan szívtipró típus. Hosszú szempillák, göndör fekete haj…

– Vállalom! – kiáltotta Gertie. – Szétszedem az alibijét, vagy bebizonyítom, hogy valóban elvesztette az emlékezőtehetségét. Vagy az egyik, vagy a másik.

– Csak hát – folytatta az ügyvéd –, van egy kis baj. Engem detektívek követnek. Mindenekelőtt őket kell lerázni, anélkül hogy sejtenék, milyen komoly ügyön dolgozunk. Nos, a következőket tesszük. Mindannyian együtt távozunk innen. Lent az előcsarnokban megállunk néhány percre beszélgetni. Azután én elindulok, mintha a bíróságra mennék, maguk pedig átsétálnak a szemben lévő üzletbe. Ami engem illet, leállok a kocsimmal két utcával odébb, egy tűzcsap előtt. Ebben az órában sehol máshol nem lesz parkolóhely. A barátaink lesznek annyira ravaszok, hogy a nyomomba eredjenek. Mellettem nem lesz parkolóhely, az utca közepén pedig nem állhatnak meg. Egyikük a kocsiban marad, a másik kiszáll, hogy gyalog kövessen. Meg sem próbálom lerázni. Egy utcai fülkéből felhívom Drake irodáját, majd gyalog folytatom az utam, mintha valami dolgom lenne a környéken. Maguk rövid idő

után kijönnek az üzletből és elsétálnak a kocsimig. Della, magánál van a másik kocsikulcs, ugye? Biztosan lesz már a szélvédőn egy büntetőcédula, vagy pedig a rendőr éppen akkor fogja felírni a rendszámot. Ne is törődjön vele, csak szálljon be és induljon el! Én azalatt kimegyek a buszpályaudvarra és felülök arra a távolsági járatra, ami húsz perccel azután indul, hogy elbúcsúztunk egymástól. Akkor most mindjárt egyeztetjük is az óráinkat… A buszban hátul, a jobb oldalon fogok ülni, az ablak mellett. A nyomomban lévő fickó néhány üléssel arrébb foglal majd helyet magának. Ezalatt maguk elhajtanak a Hetedik utcába és megállnak a lehető legtávolabb a taximegállótól. Mikor arra megy a buszom, követni kezdik. Valamelyik elhagyatott megállónál leszállok, az őrangyalom persze a nyomomban. De maguk ott lesznek a kocsival, én pedig beszállok. Jó hangosan közlöm, mennyi idő kellett ahhoz, hogy odaérjek a buszpályaudvarról, amire a detektív azt fogja hinni, valamelyik tanú vallomását ellenőriztem. Mi elhajtunk, ő pedig ott marad és vár egy taxit, vagy stoppol, és reménykedik, hogy néhány dollárért elviszi őt valaki. Minden azon múlik, össze tudjuk-e pontosan hangolni az eseményket. Ha sikerül, akkor azonnal teljes gőzzel távozunk a helyszínről.

– Hová? – kérdezte Della.

– Visszafordulunk, a főútra és elhajtunk Gertie lakására. Gertie, ugye elszállásol minket egy napra, és meghív vacsorára is? Útközben majd veszünk valami elemózsiát.

– Ez nagyszerű – lelkendezett Gertie. – Az utóbbi időben úgyis fogyókúráztam. Minden egyes finom falatot megvontam magamtól, és már csupa csont és bőr vagyok. Szinte elszorul a szívem, ha tükörbe nézek. Elhihetik, mennyire elegem van már belőle. Szereti a bélszínt, ugye, Mr. Mason? A hentesem éppen szólt, hogy friss áru érkezett. Elvégre nem mindennap történik meg, hogy egy szegény magányos lány hirtelen férjes asszony lesz, ezért ezt megünnepeljük!

XII.

Este fél nyolc volt, a hölgyek Gertie konyhájában serénykedtek. A nap jórészt azzal telt el, hogy heverésztek, néha felhívták Drake irodáját, közben pedig kártyáztak és zenét hallgattak.

Mason, aki a lakásban található egyetlen fotelben terpeszkedett, egyik cigarettáról a másikra gyújtott, miközben a szőnyeg mintázatát tanulmányozta. Arra gondolt, előfordulhat – amint azt Paul Drake is megjegyezte –, hogy egy hétbe is beletelik, míg Fleetwood nyomára bukkannak.

A nyitott ablakon jött ugyan be valami friss levegő, de ez nem volt elég ahhoz, hogy elűzze a sült hús és a friss kávé illatát, ami a konyhából szállingózott.

Az ügyvéd tíz percen belül már harmadszor nézte meg az óráját. Ábrándozásából a telefon csörgése riasztotta fel.

Szinte rávetette magát a készülékre.

– Halló!

Drake hangján hallatszott az izgatottság.

– Megtaláltuk, Perry!

– Fleetwoodot?

– Igen.

– Hol van?

– Egy kis farmon rejtőzik a hegyek között, úgy öt mérföldnyire a baleset helyszínétől.

– Egy pillanat. Della, kerítsen egy papírt és írja! Mondjad, Paul!

– Az út mellett van egy tábla, azzal a kiírással, hogy *„Ötven mérföld hegyi út. Ellenőrizze, van-e elég üzemagyaga!”* Állítsd itt nullára a távolságjelzőt a kocsidon.

– Az út mellett van a tábla? – kérdezte Mason.

– Igen, közvetlenül az emelkedő előtt, harminc méterre egy útelágazástól.

– Jól van, felírtuk. És azután?

– Pontosan harminckét mérföldet tegyél meg onnantól, akkor elérsz az első hegygerincen túl egy kis völgyet, ahol az út a patakpartot követi, illetve nem is patak, inkább csak egy kis vízmosás. Teljesen elhagyatott a táják, de nyílik onnan egy dűlőút jobbra. Azon befordulsz. Nemsokára odaérsz egy kis vegyesbolthoz. Akkor harmincnégy mérföldet fog mutatni a távolságjelző. Ezután megint jobbra fordulsz, egy vacak kis ösvényen, ami úgy fest, mintha néhány száz méter után megszűnne. De nem, megy tovább, felvezet egy kis fennsíkra, ami tíz-tizenöt hektár kiterjedésű. Ott van fenn két tanya. Az első a tiéd, a levélládán az van kiírva, hogy *„P. E. Overbrook”,* erről megismered. A tulaj nem sejt semmit. Nincs fent villany, rádiója sincs.

– Ismeri Fleetwoodot?

– Ezt nem tudnám megmondani. Az emberem látta Fleetwoodot az épület

körül ténferegni, ez minden.

Mason visszaismételte az adatokat és a nevet.

– Pontosan jegyeztem fel, Paul?

– Tökéletesen.

– Nos, akkor indulunk – döntött Mason. – Kapcsolatban állsz az embereddel?

– Van telefon a vegyesboltban, de időt vesz igénybe a hívás. Azon felül ez kézi kapcsolású telefon, a központos hallja, amit mondasz.

– Tudom – felelte az ügyvéd. – Ha van valami újság, hagyj üzenetet az emberednél, esetleg beszélek vele útközben. Nemsokára ott leszünk.

Mason letette a telefont.

– Mindent feljegyzett, Della?

– Igen, főnök.

– Akkor indulás!

Tizenöt másodperccel azután, hogy Mason letette a telefont, mindannyian a liftben álltak. Gertie még sietve bekrémezte a kezét, és most próbálta letörölni a felesleget.

A kocsi gondosan teletankolva várta őket, és a motor, amely gond nélkül képes volt kilencven mérföldes sebességre, felbőgött és nekilódult, mint egy versenyparipa a zsoké sarkantyújának érintésére. Mason olyan gyorsan vezetett, ami épp hogy csak alatta marad annak a határnak, ami felett biztosan börtönbüntetésre ítélik a sofőrt.

Rövidesen elhagyták a várost szegélyező körgyűrűt, Mason rálépett a gázra, és tíz perccel tíz óra előtt rákanyarodott a hegyi útra.

Húsz perccel később Della, aki a távolságmutatót figyelte, Mason karjára tette a kezét és megszólalt:

– Közeledünk, főnök.

Az ügyvéd lassított.

Néhány perccel ezután elhaladtak a vegyesbolt előtt, menet közben belegázolva egy hatalmas pocsolyába. Még egy kanyar és kiérkeztek a fennsíkra.

A ház és a mellette lévő csűr feketén rajzolódott ki a csillagos égbolt háttere előtt. Egy kutya dühösen ugatott a közelben, szemei megcsillantak a kocsi reflektorának fényében. Mason lekapcsolta a motort. A kutya erre elhallgatott és egyszerre köröskörül csend lett, amit csak a kihűlő motor kattogása zavart meg.

A kutya odament az autóhoz, körbeszimatolta, de már nem morgott.

– A jószág barátságosnak látszik – jegyezte meg Mason reménykedve, ahogy kilépett a kocsiból.

Az eb odaszaladt hozzá és megszaglászta a bokáját.

– Hé, van itt valaki? – kiáltotta az ügyvéd.

Az egyik ablak mögött gyufaláng felvillanása látszott, majd egy petróleumlámpa sárga fénye kezdett világítani.

– Mi az? – szólt ki egy férfihang.

– Fontos üzenet – válaszolta Mason. – Nyisson ajtót, kérem!

Az ablak mögött erőteljes alak árnyéka jelent meg. Egy felgyulladó gázlámpa fénye nyomta el a petróleumlámpa halvány sugarait. Lépések hallatszottak, majd kitárult az ajtó.

Overbrook, egy valóságos óriás, nadrágjába gyűrt hálóingben, kezében a lámpával megjelent a küszöbön.

– Maga jön, Gertie! – suttogta Mason.

A lány előrement a lámpa fénykörébe.

– Mr. Overbrook? – kérdezte izgalomtól remegő hangon.

– Én vagyok az, asszonyom.

– Jaj, mennyire örülök! – folytatta Gertie. – William itt van, ugye? Jól érzi magát?

– William? – kérdezte döbbenten a férfi.

– A férje – szólt közbe segítőkészen Mason.

A nagydarab farmer megcsóválta a fejét.

– A férfi, aki elvesztette az emlékezőtehetségét – magyarázta az ügyvéd.

– Aha – értette meg végre Overbrook. – Igen. Maga a rokona?

– Ő a férjem!

– Honnan tudta meg, hogy itt van?

– Már mindenhol kerestük – válaszolta Gertie. – Egészséges?

– Ez a kunyhó nem valami kényelmes. Csak amolyan legényszállás. De azért jöjjenek csak be! Hideg van kint ma éjszaka.

– Hol van William? – kérdezte Gertie.

– A szomszéd szobában.

Overbrook kinyitott egy ajtót.

– Hé, öreg!

– Mi az? – szólt ki egy álmos hang.

– Látogatója érkezett. Jöjjön ki!

– Senkivel sem akarok találkozni. Alszom.

– Bemegyek érte – ajánlkozott a farmer és megrántotta a vállát. – Fáradt.

De ez nem is meglepő, amilyen napjai voltak.

Átment a másik szobába, ahonnan ezt követően halk beszélgetés zaja szűrődött ki.

– Nem fog lelépni valami hátsó kijáraton? – kérdezte suttogva Della.

– Ha elmenekül – magyarázta Mason –, azzal beismeri a bűnösségét. Nem, valószínűbb, hogy tovább játssza nekünk az amnéziást. Majd meglátják.

A szomszédban elhallgatott a beszélgetés és csoszogó léptek zaja közeledett. Overbrook jelent meg a küszöbön.

– Nem tudom, mit tegyek? – szólt bocsánatkérően. – Be akarnak menni hozzá?

– Nem mondta neki, hogy a felesége van itt?

– Nem. Csak annyit közöltem vele, valaki látni akarja.

– Az a legjobb – folytatta Mason –, ha a meglepetésre építünk. Valami megrázkódtatás kell neki, egy erős sokk. Az emlékezetkiesés legtöbbször bizonyos mentális egyensúlyzavar eredménye. A tudat így próbál elmenekülni valami elől, amivel nem mer szembenézni. Ez egyfajta menedék. Az emberi agy bezárul egy olyan tény, vagy gondolat előtt, ami máskülönben esetleg az őrületbe kergetné. A legjobb kezelés erre a sokkterápia. Meg kell őt döbbentenünk. Ne árulja el neki, ki van itt, ne készítse fel! Csak mondja azt, hogy valaki látni szeretné! Mellesleg hogyan került magához? Idehozta valaki?

– Múlt éjszaka érkezett – felelte Overbrook. – Támolygott. A kutya ugatni kezdett; először azt hittem, valami vadat szimatol, talán büdösborzot. Azután a viselkedéséből rájöttem, emberről van szó. Kinéztem az ablakon, de autónak nyoma sem látszott. Elhagyatott volt a tájék. Vállamra vettem a puskát és felgyújtottam a lámpát. A férfi egészen az ajtóig jött és kopogott. Megkérdeztem kicsoda, de azt válaszolta, fogalma sincs róla. Néhány percig így beszélgettünk az ajtón keresztül. Kimentem, és a kutya sakkban tartotta, amíg átkutattam a zsebeit, nincs-e nála fegyver. Nem volt. Még egy zsebkendő sem. Sem papírok, semmi, amiből kiderülhetett volna a személyazonossága.

– Furcsa – jegyezte meg Mason.

– Semmi más, csak egy nagy csomó bankjegy – folytatta Overbrook. – Akkora bankjegyköteg, hogy egy ló megfulladt volna tőle! Természetesen gyanakodtam, erre elmesélte a történetét. Azt mondta, egyfajta ködben botorkál, fogalma sincs, kicsoda is ő, de nagyon fáradt és aludni szeretne. Nem akart válaszolni a kérdésekre, nem akarta, hogy bárki is megtudja, hol van. Hozzátette, segíteni fog a ház körül és pénzt is ad, bármit megtesz, ha

megengedem neki, hogy lepihenhessen.

– Szegény fiúval többször is megtörtént ez az utóbbi időben – vigasztalta Mason. – Szerencsére egyre kevésbé súlyosak a rohamai. Másfél éven belül most fordult elő harmadszor.

– Talán gránátrobbanás okozta légnyomás?

– Igen. Háborús sérülés.

Kinyílt a másik szoba ajtaja. Harminc év körüli, bamba tekintetű, leesett ajkú, középmagas férfi lépett be, és értetlen pillantást vetett a többiekre. Nyájas arca, fekete szeme, és sötét, göndör haja volt.

– William! – kiáltott fel Gertie és odaszaladt hozzá.

Fleetwood hátrált egy lépést.

– Ó, William, drágám! – suttogta Gertie könnyes szemmel miközben a nyakába csimpaszkodott.

Mason nagyot sóhajtott.

– Hála Istennek! Valóban szegény William az – mondta megkönnyebbülten.

Overbrook úgy mosolygott, mint valami aránytalanul nagyra nőtt Cupido, akinek éppen sikerült összeboronálnia két szerelmes fiatalt.

– Gondolom, nem volt nála táska, vagy bármilyen csomag? – kérdezte Mason.

– Úgy érkezett ide, ahogy most látja – felelte a farmer. – Kölcsönadtam neki a borotvámat, meg vettem neki egy fogkefét.

– Nos, öreg William – szólt hozzá Mason és barátságosan megveregette Fleetwood vállát –, hazaviszünk.

– Soha az életben nem láttam még magukat! – közölte a férfi mély meggyőződéssel a hangjában.

Mason felkacagott.

– Biztos vagy ebben, öregem? Gertie-t, a feleségedet sem ismered fel?

Fleetwood úgy nézett rá, mint egy üldözött vadállat.

– Dehogy! Semmire nem emlékszik, szegénykém! – mondta Gertie. – Hogyan is emlékezhetne? Gyere haza, kedvesem! Jól ránk ijesztettél, tudod-e?

– Haza? Hová?

– William! – szólt rá Gertie szemrehányó hangon, majd megenyhülten folytatta: – Ne is törődj vele! Az orvos azt mondja, elég, ha hazaviszünk, attól majd meggyógyulsz.

– Mennyivel tartozunk magának? – kérdezte Mason a farmertől.

– Semmivel. Egy fityinggel sem! Megtettem, ami tőlem tellett, ez minden.

Az ügyvéd előhúzott a zsebéből egy húszdollárost.

– Vegyen ebből magának valamit – mondta –, valami apróságot, ami kézzel foghatóan emlékezteti majd a hálánkra. Nos, William, menjünk!

– Menjünk? De hová?

– Haza, természetesen! – erősködött Gertie. — Gyere, drágám! Majd meglátod.

– Maga nem a feleségem. Én nőtlen vagyok.

Mason hangosan felkacagott.

– Nem! – ismételte csökönyösen Fleetwood.

– Biztos vagy ebben, öregem? – kérdezte Mason olyan hangsúllyal, amit egy makacskodó gyerekkel szemben szoktak alkalmazni.

– Érzem – válaszolta Fleetwood.

– Nem fog sokáig tartani – suttogta Gertie a megrázkódtatástól elhaló hangon.

– Ne erőltesse, Mrs. Raymond! – tanácsolta Mason megértően. – A maga helyében finoman kezelném, nem siettetném.

Fleetwood tétován állt, valami ürügyet keresett a maradásra, de szemmel láthatóan semmi értelmes nem jutott az eszébe.

– Nagyon sajnálom, hogy zavartuk – búcsúzott Mason és kezet nyújtott a farmernek. – De tudja, milyenek az amnéziások! Nem mertünk holnap reggelig várni. Előfordulhatott volna, hogy éjszaka felkel és minden további nélkül elmegy.

– Emlékszem, hogy ide jöttem – mondta Fleetwood. – Itt is hagyhatnak. Majd holnap megyek.

– Hogyan érkeztél ide? – kérdezte Mason barátságosan mosolyogva.

– Gyalog.

– És honnan jöttél?

– Az országútról.

– Hogy kerültél az országútra? Kivel voltál?

– Stoppoltam.

– Hol?

Fleetwood hidegen és ellenségesen nézett Masonre.

– Nem tudom – morogta.

– Látja? – fordult Overbrookhoz az ügyvéd. – Talán nem kellett volna kérdezősködnöm. Csak tudni akartam, milyen állapotban van. Menjünk, Gertie! Gyere, William!

Fleetwood kelletlenül követte, de a küszöbön megállt.

– Nem érzem, hogy maga a feleségem – szólt Gertie-hez, aki karon fogva vezette.

A nő idegesen felnevetett.

– A múltkor sem érezted – mondta és könnyek csillogtak a szemében. – Azt hitted, a szeretőd vagyok. Öt év házasság után! Gyere, kedvesem!

Odaértek a kocsihoz. A kutya, miután látta, hogy gazdája barátságosan fogadja az idegeneket, boldogan csóválta a farkát. Overbrook megállt a küszöbön és vidáman mosolygott rájuk.

Mason kinyitotta az ajtót. Fleetwood tétovázott. Gertie finoman betuszkolta az ülésre.

– Gyere! Ne hidd, hogy megint megszabadulsz tőlem! Gyere, drágám!

– Üljön a volánhoz, Della! – szólt Mason és beszállt a hátsó ülésre Gertie és Fleetwood mellé.

Della Street visszatolatott, hármat dudált búcsúzóul, majd elindult, szétfröccsentve a vizet egy pocsolyából.

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte Fleeetwood.

– Csak magát akarjuk – válaszolta Mason.

– Milyen jogon? Nem akarok magukkal menni! Engedjenek kiszállni!

– Ugyan, William, megint el akarod hagyni a kis feleségedet? – kérdezte Mason döbbenten.

– Ő lenne a feleségem?

– Honnan tudja, hogy nem a felsége?

Gertie hozzáhajolt és szenvedélyesen megcsókolta.

– Várj csak egy kicsit, drágám, majd meglátod!

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Fleetwood.

– Természetesen, tévedés mindig előfordulhat – jegyezte meg Mason.

– Ez most az!

– Amennyiben maga nem William Raymond – folytatta az ügyvéd –, akkor csak Robert George Fleetwood lehet, akinek a rendőrség nagyon szeretne feltenni néhány kérdést. Válasszon!

– Ismétlem, nem tudok semmit.

– Megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy visszahozzuk az emlékezetét – biztosította Mason.

– Ki az a Fleetwood?

– Olyan alak, mint maga, amnéziás. A rendőrség keresi.

– Nem maradok egy perccel sem tovább önökkel! Ez a nő nem a felségem.

– Gondolja, hogy ön Fleetwood?

– Nem.

– Akkor tehát ön William Raymond.

– Állítsák meg ezt a kocsit! Nekem is vannak jogaim! Érvényesíteni fogom azokat!

– Ahogy akarja – egyezett bele az ügyvéd. – Maga vagy William Raymond, vagy Fleetwood. Ha úgy érzi, megsértettük a jogait, akkor azonnal elmegyünk a rendőrkapitányságra és ott panaszt tehet. Ők majd ápolásban is részesítik. Pszichiáterre fogják bízni, aki hipnózist alkalmaz, vagy bead magának egy jó adag scopolamint. Nincs jobb módszer ennél, hogy szóra bírjanak valakit és kiszedjék belőle az igazságot. Felszínre hozza a tudattalant, és akkor úgy fog válaszolni a kérdéseikre, mintha csak álmában beszélne.

– Nem akarok a rendőrségre menni! – ijedt meg Fleetwood.

– Akkor válasszon, a rendőrségre megy, vagy haza, Gertie-vel?

– Jól van – fordult Fleetwood Gertie-hez. – Ha magának úgy tetszik, hogy a feleségemnek adja ki magát, csak tessék. Remélem, jól megértjük majd egymást.

– Fleetwood, maga bánt el Bertrand Allreddel? – kérdezte Mason.

– Nem tudom, miről beszél.

– Mikor látta utoljára Allredet?

– Nem ismerek semmiféle Allredet.

– Vigyázzon! – figyelmeztette Mason udvariasan. – Ez azután történt, hogy elvesztette az emlékezetét, Fleetwood. Az amnéziások tökéletesen emlékeznek arra, mi történt az emlékezetvesztésüket követően. Más szóval, pontosan tisztában kell lennie azzal, hogy valaki azt állította, ő a maga nővére, majd elvitte az autóján. Azután megismerkedett a férjével is.

– Semmire nem emlékszem ebből.

– Mióta nem emlékszik semmire.

– Nem vagyok köteles válaszolni a kérdéseire. Először is, kicsoda maga?

– Inkább a rendőrség kérdéseire szeretne válaszolni, Fleetwood?

– Miért szólít Fleetwoodnak?

– Mert ön vagy Fleetwood, és ebben az esetben a rendőrkapitányságra megyünk, vagy William Raymond, aki éppen hazafelé tart. Döntse el végre, kicsoda ön!

– Ha ez a nő ragaszkodik hozzá, akkor én vagyok William Raymond.

– Azt hiszem, képes vagyok felismerni a férjemet! – mondta sértődötten Gertie.

– Vigyázzon! – morogta Fleetwood gyanakodva. – Nem vagyok hajlandó belemenni valami házassági komédiába, sem pedig kijelenteni, hogy bárki is a feleségem. Nem szeretnék családjogi vétséget elkövetni.

– Hallják? – nyöszörögte Gertie. – El akar hagyni. Ó, milyen szerencsétlen vagyok! Pedig azt állítottad, drágám, én vagyok a világon a legfontosabb a számodra…

– Kezd idegesíteni! – kiáltott rá Fleetwood.

– Természetesen – folytatta Mason egyre behízelgőbb hangon –, ha ön Fleetwood, akkor egy csomó látogatóra számíthat. Egy bizonyos George Jerome akar magával beszélni, meg egy Keith nevű úriember, aki ég a vágytól, hogy találkozzanak végre. Csinos kis bevételre tehetnék szert, ha bármelyiküknek átadnám. Keith különösen szeretne néhány szót váltani önnel. Kedves fiú az a Keith. Ismeri?

– Senkit sem ismerek és semmit sem tudok!

– Ugyan, William, ne duzzogj! – szólt rá kedvesen Gertie.

– Magából elegem van!

– A férjem kiabál velem! Öt évvel ezelőtt bezzeg nem így beszéltél, William, akkor este, a holdfényes tóparton!

Della Street elérte az aszfaltutat, ráfordult a kanyarra, háttal a hegyeknek.

– Én itt kiszállok! – jelentette ki Fleetwood. – Kíváncsi vagyok, ki tudna visszatartani!

– Akkor nézzen körül! – mondta nyugodtan Mason.

– Maguk elrabolnak! Tisztában vannak vele, mit jelent ez?

– Ez nem emberrablás. Találtam egy amnéziás beteget és beszállítom a rendőrkapitányságra.

– Engem? A rendőrségre?

– Mondtam már.

– Nem akarom!

– Amennyiben szigorúan a törvényesség talaján óhajt maradni, úgy nincs más választása.

– Ki beszélt törvényességről?

– Nem akar önszántából velem jönni – felelte az ügyvéd. – Állítólag elraboltam magát. Emlékezetkiesésben szenved, maga is elismerte. Azt állítja, Gertie téved. Tehát a rendőrségen a helye.

– Na és ha visszanyerem az emlékezőtehetségemet? Akkor elenged?

– Kénytelen leszek. Kicsoda ön? Fleetwood?

A férfi habozni látszott, majd így válaszolt:

– Nem tudom.

– Rendben. Ha maga William Raymond, akkor hazamegy Gertie-vel. Ha pedig Fleetwood, akkor irány a rendőrség.

– Jó, elfogadom Gertie-t – szólt Fleetwood és hátradőlt az ülésen. – Elvégre talán nem is lesz annyira kellemetlen. Csókolj meg, drágám!

– Most nem! – jelentette ki Gertie, hirtelen hideggé vált hangon. – Nyilvánosan megtagadtál engem. Azt hiszem, beadom a válókeresetet.

Fleetwoodnak egyre jobban tetszett a helyzet.

– De akkor még nem tudtam, ki vagy te, kedvesem.

– És most?

– Meggyőztél. Nem fontos, szeretsz-e, vagy sem. A törvényes hitvesem vagy.

– Nem – felelte Gertie és elhúzódott tőle. – Nekem is amnéziám van. Nem emlékszem rá, kicsoda maga. Azt hiszem, egy idegen ül mellettem.

– Ez őrültség! – dühödött fel Fleetwood. – Hagyjanak kiszállni!

Della nagy sebességgel vezette a kocsit. Mason csendben cigarettázott.

– Ki az az Allred, akiről az előbb beszélt? – kérdezte hirtelen Fleetwood.

– Úgy rémlik, azt állította, nem emlékszik a nevére.

– Valahol már hallottam. Mondjon róla valamit!

– Mit akar tudni?

– Ki volt?

– Miből gondolja, hogy meghalt?

– Ezt nem állítottam.

– Azt kérdezte, *„ki volt”*.

– Nem is tudom.

– Miért nem fogalmazott úgy, hogy *„ki ő”?*

– Nem tudom. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy valami halott rokon.

– Gondolja, hogy meghalt?

– Fogalmam sincs, ismétlem! Semmit sem tudok róla. Fejezze be ezt a vallatást!

Ezután majdnem egy órán át csendben autóztak, míg végül úgy tűnt, Fleetwood elhatározta magát.

– Nem megyek tovább – szólalt meg hirtelen.

– Akkor hova akar menni?

– Haza.

– Hol van az a *„haza”?*

– Már mondtam, hogy nem tudom. De magukkal nem megyek tovább! Vigyenek ahhoz az emberhez, akiről az előbb beszélt! Keith, ha jól emlékszem. Igen, ez az.

– Ismeri?

– Maga említette a nevét. Honnan vette azt a mesét az orvosról, aki szerint nyugalomra van szükségem?

– Az amnéziára ez az általános gyógymód.

Megint hosszabb csend következett. Fleetwood morózusan hallgatott.

Beértek a városba. Della kérdő tekintetet vetett Masonre, aki egy fejbiccentéssel válaszolt.

– Az amnéziának megvan az a furcsa jellegzetessége – mondta –, hogy ha a beteg visszanyeri az emlékezetét, akkor semmire sem emlékszik abból, ami a betegsége alatt történt, feltéve, ha valóban amnéziája volt. Ezt ne felejtse el, Fleetwood!

– Nem vagyok Fleetwood!

– Lehet – egyezett bele Mason. – De azért ne felejtse el, amit mondtam! Krízis közben semmire nem emlékszik az előző életéből. Amikor vége, akkor pedig nem emlékszik semmire abból, ami a krízis alatt történt.

– Miért ad nekem tanácsokat?

– Csak a saját érdekében. Nem szeretném, ha elrontaná a játékát.

– Mit csináljak, főnök? – kérdezte Della a válla felett visszapillantva.

– Hagyja figyelmen kívül a közúti jelzéseket!

Della bólintott, majd ezt követően minden útjába kerülő piros lámpán áthajtott, de arra azért gondosan ügyelt, nehogy baleset legyen a dologból. Mivel késő éjszaka alig volt forgalom, ez nem is bizonyult túl nehéznek.

A negyedik piros lámpa után egy motoros rendőrjárőr leintette őket.

– Jó, hogy megállt, asszonyom. Miért volt olyan sürgős?

Mason letekerte maga mellett az ablakot.

– A központi rendőrkapitányságra megyünk. Ezért sietünk. Be kell szállítanunk ezt a férfit. Ha megtenné, hogy elkísér!

– Nem! Ez nem igaz! – kiáltotta Fleetwood. – Engedjenek kiszállni!

A járőr letámasztotta a motort az autó mellett. Fleetwood ezalatt megpróbálta kinyitni az ajtót és átmászni Gertie-n.

– Egy pillanat – mondta a rendőrjárőr. – Lássuk csak közelebbről, mi a helyzet!

– Nem! Nem tartóztathat le, nem követtem el semmit!

– Mit jelentsen ez?

– A rendőrség körözi ezt az embert – magyarázta nyugodtan Mason. – Ki akarják hallgatni Bertrand C. Allred meggyilkolásának ügyében.

Fleetwoodnak sikerült eközben kinyitnia a kocsi ajtaját.

– Hé, maga! – kiáltotta a járőr. – Álljon meg!

Fleetwood habozott.

– Jöjjön ide! Nem viccelek! Magyarázza meg!

– Ez a férfi Robert G. Fleetwood – folytatta Mason. – Ő volt az utolsó, aki életben látta Allredet.

– És ön kicsoda, uram? – kérdezte a járőr.

– Perry Mason.

– Maga? – kiáltotta Fleetwood. – Perry Mason?

– Személyesen.

– Szemétláda! Rohadék! Átvágott engem! Maga Lola Allred ügyvédje. Ismerem magát!

– Honnan tudja, hogy ügyvéd vagyok? Azt hittem, emlékezetkiesésben szenved. Honnan tudja az ügyfelem keresztnevét?

Fleetwood kapkodva szedte a levegőt, majd kezébe temette az arcát.

– Már emlékszem! – kiáltott fel.

– Mire emlékszik? – kérdezte a rendőr.

– Mindenre – válaszolta Fleetwood. – Visszatért az emlékezőtehetségem. Már tudom, valóban Robert Gregg Fleetwood vagyok.

– Hol volt eddig? – kérdezte Mason.

– Azt nem tudom. Az utolsó, ami rémlik, egy sötét esős éjszaka. Bertrand Allreddel beszélgettem, azután elindultam, hogy átöltözzek, és hirtelen erős ütést kaptam a fejemre. Többet nem tudok.

Mason a rendőrre kacsintott.

– Szegény fickó! – mondta. – Emlékezetkihagyása van. A hegyek közt találtunk rá. Azt sem tudta, hogy hívják.

– De már tudom! – vágta rá Fleetwood.

– Hol töltötte az elmúlt három napot?

– Nem tudom. Rosszul érzem magam, hányingerem van. Képtelen vagyok bármire is koncentrálni.

Mason a rendőrjárőrhöz fordult:

– Bekapcsolná a szirénáját, hogy bekísérjen minket a kapitányságra? Azt hiszem, Tragg hadnagy, a gyilkosságiaktól, szívesen kikérdezné a fickót.

– Ez jól fog nekem jönni az előléptetéseknél, Mr. Mason – mondta boldogan a rendőr. – Hálás vagyok érte magának. Gyerünk! A kisasszony, aki vezet, fog tudni követni?

– Ne aggódjon! – nyugtatta meg mosolyogva Mason. – Meg sem tudna lépni előle!

– Gyerünk! – ismételte meg a rendőr.

Gertie becsukta a kocsi ajtaját. Fleetwood csendben ült a lány és Mason között.

A motoros járőr bekapcsolta a piros villogót és a szirénát. Della rálépett a gázpedálra. Őrült rohanás következett a városon keresztül, míg végül néhány perc múlva megálltak a kapitányság épülete előtt.

A járőr letámasztotta a motorját és odalépett a kocsihoz.

– Jöjjön, uram!

Fleetwood kinyitotta az ajtót és kiszállt.

– Erre! – mondta neki a rendőr.

Fleetwood engedelmesen követte, de még egy utolsó gyilkos pillantást vetett Masonre.

XIII.

Mason megvárta, amíg a rendőr és Fleetwood eltűnik az épület belsejében, azután ő is bement, hogy telefonáljon Drake-nek. Felhívta Paul irodáját, ahol az éjszakai ügyeletes vette fel.

– Itt Perry Mason. Azonnal beszélnem kell Paullal. Hol érem el őt?

– Otthon van, valószínűleg mélyen alszik.

– Oké, akkor hívom ott.

Jó párat csengett a készülék, míg végre a detektív álmos hangja beleszólt.

– Ébredj fel, öregem! – nógatta Mason. – Nagy dolgok történnek.

– Nem lep meg – morogta Drake. – Gondolhattam volna… Egész nap Gertie díványán heverészel, azután meg…

– Heverészek? Még hogy heverészek! – vágott közbe Mason. – Arra gondolsz, hogy kártyáznom kellett, ha nem akartam elaludni? Soha nem volt még kényelmetlenebb nappali elfoglaltságom…

– Jól van, jól van – adta meg magát Drake. – Mi a helyzet?

– Megtaláltuk Fleetwoodot – közölte az ügyvéd. – Behoztuk a központi

rendőrkapitányságra. Nem tudta, ki is ő valójában. Majd hirtelen visszatért az emlékezőtehetsége, tanúk előtt. Innentől kezdve vége. Először nekem esett, mikor rájött, én vagyok Mrs. Allred ügyvédje, és felfogta, hogy átvertük. A kezébe temette az arcát, majd közölte, elmúlt az amnéziája.

– Szép kis balhé lehetett.

– Minden azon múlik, mi történik a most következő órákban. Van valami haverod a főkapitányságon, aki esetleg…

– Igen, tudom mit akarsz. Az egyik emberemnek van újságíró-igazolványa. Hacsak nem kezelik nagyon bizalmasan…

– Állítsd rá az ügyre azonnal! – adta ki az utasítást Mason. – Segítségre van szükségem. Te meg öltözz fel és siess az irodádba! Sürget az idő.

– Miért?

– Fleetwood kiszámíthatatlan, mindenre fel kell készülnünk vele kapcsolatban. A legjobbra is, de a legrosszabbra is.

– Értem. Felhívom a munkatársamat. Más?

– Most ez minden. Illetve, várj! Az a farmer, Overbrook, szimpatikus pofának látszik, de azért mégis szeretnék tudni róla valami közelebbit.

– Beszéltél vele?

– Igen, de nem úgy, ahogy szerettem volna, mivel Fleetwood jelenléte zavart, továbbá azt kellett neki mondanunk, hogy Gertie a férfi felesége.

– Igen, értem. Majd megteszem, ami tőlem telik. Telefonálok egyet-kettőt, azután rohanok az irodába.

– Tökéletes – mondta Mason. – Ott találkozunk.

Az ügyvéd letette a kagylót és átsétált a gyilkossági osztály irodájába.

– Bent van Tragg hadnagy? – kérdezte az ügyeletest.

– Igen, most érkezett. Mázlija volt, ugyanis fejlemények vannak az Allred-ügyben.

– Mondja meg neki, hogy Perry Mason szeretne beszélni vele.

– Senkit nem fogad. Egy tanút hallgat ki éppen és…

– Azért csak szóljon be neki! Mindössze néhány mondatot akarok váltani vele. Ez segítségére lehet Fleetwood kihallgatásánál.

– Jól van, megpróbálom – egyezett bele az ügyeletes és felállt.

Fél percen belül visszajött.

– Pár perc türelmet kér, Mr. Mason. Azonnal jön, amint lehetséges.

Mason rágyújtott és leült az egyik kényelmetlen székre, amit a várakozóknak tartottak fenn.

Még csak a cigaretta felénél tartott, amikor kivágódott Tragg szobájának

az ajtaja és kirohant a hadnagy.

– Maga az, Mason? Mit akar?

Az ügyvéd karon fogta a nyomozót és a helyiség egyik sarkába vezette.

– Mindig azt állítja, nem vagyok hajlandó együttműködni magukkal. Azt hiszem, ez alkalommal szereztem néhány jó pontot.

– A francba, most az egyszer igaza van – ismerte el Tragg. – Hogyan csípte meg a madárkát?

– Tudtam, hogy amnéziás. Tehát úgy gondoltam, bizonyára a környéken húzta meg magát.

– Értem. És azután?

– Csak akkor nyerte vissza az emlékezőtehetségét, mikor ideértünk a városba.

– A motoros járőr is ezt mondta.

– Ahogy visszatért a memóriája – folytatta az ügyvéd természetesen elfelejtett mindent, ami a betegsége alatt történt. Arra emlékszik csupán, hogy Allred házának a kertjében ment a sövény mellett és erős ütést kapott a fejére. Utána semmi, egészen addig, míg át nem lépte a kapitányság épületének küszöbét.

– Igen, éppen erről az amnézia dologról társalogtunk – mondta Tragg és az ajkát harapdálta – Az a gyanúm, tudok neki ajánlani valami gyógymódot.

– Segíthetek benne, ha óhajtja. A véletlen úgy hozta, hogy elég sokat tudok az elmúlt két-három nap eseményeiről.

– Mit? Hallgatom.

– De ennek ára van.

– A fenébe!

– Tehát?

– Tehát mi?

– Azonnal találkozni szeretnék Mrs. Allreddel.

– Lehetetlen. Most nincs látogatási idő.

– Azért ez rázós, amit mond. Először is, én vagyok az ügyvédje, másodszor pedig, ha jól tudom, nem áll letartóztatás alatt. Nem emeltek vádat ellene. Csak éppen őrizetben tartják, hogy bármikor beszélhessenek vele.

– Tudhattam volna, hogy van valami hátsó szándéka, Mason!

– Miért? Azt hitte, valami ajándékot kap, a két szép szeméért?

– Ez valóban nem a maga stílusa – ismerte el keserűen a nyomozó. – Önnel nagyon kell vigyázni. Ha lovat vennék magától, előbb megszámolnám a fogait…

– Hát csak számolja. Meglesz minden foga. Csak éppen beszélni nem fog. Viszont ha én kérem, talán meg is szólal.

– De az is lehet, hogy csak rajtam fog röhögni – jegyezte meg Tragg gyanakvóan.

Mason vállat vont.

– Mi lesz, ha beszélt Mrs. Allreddel? – folytatta a hadnagy.

– Akkor vallomást tesz magának. Elmond mindent részletesen. Semmit nem fog eltitkolni.

Tragg ráfirkantott néhány szót Mason belépőkártyájára.

– Jól van, adja ezt oda az őrnek!

– Azért csak szóljon át neki – ajánlotta Mason –, az megkönnyíti a dolgot. Mrs. Allrednek lesz ideje felöltözni, és…

– Oké, oké. De ne felejtse el, a nőnek utána beszélnie kell!

– Beszélni fog, megígérem.

– Mikor?

– Reggel nyolckor.

– Előtte nem?

– Előtte nem.

– Miért ez az időhúzás?

– Szeretném, ha nyugodtan tudna reggelizni. Nincs annál rosszabb, mintha éhgyomorral kell vallomást tenni.

– Rendben. És mi lesz Fleetwooddal?

– Visszajövök, mielőtt kihallgatná Mrs. Allredet, és ajánlok egy csalhatatlan módszert arra, hogyan gyógyítsa ki Fleetwoodot az amnéziájából.

– Megígéri?

– Megígérem – ismételte Mason komolyan. – Egy Overbrook nevű farmernél volt. Úgy állított be hozzá, hogy még a saját nevére sem emlékszik. Adok magának elég információt, hogy teljesen összezavarhassa. Megkapja a muníciót, azután lövöldözzön vele, ahogy tud!

– Tökéletes. Telefonálok az őrségre. Menjen, beszéljen Mrs. Allreddel!

Mason átvette a látogatókártyát és átment az őrizetesek részlegébe. Tíz perccel később megjelent Mrs. Allred, akin látszott, sietve kellett magára kapnia a ruháit. Még arra sem volt ideje, hogy kisminkelje magát.

– Megtaláltuk Fleetwoodot – közölte Mason minden bevezető nélkül.

– Hol?

– Egy bizonyos Overbrook nevű farmer házában. Mond ez a név magának valamit?

– Semmit – válaszolta Mrs. Allred és megcsóválta a fejét.

– A baleset helyszínétől körülbelül öt mérföldnyire – folytatta az ügyvéd. – Fleetwood hétfőn éjjel gyalog tehette meg a távot, amnéziás állapotban. Van ezzel kapcsolatban valami mondanivalója?

A nő megint nemet intett.

– Akartam adni egy utolsó esélyt, hogy végiggondolja.

– Végiggondoljam? Mit?

– Igazat mondott nekem?

– Igen.

– Az az érzésem, Fleetwood valamiképpen megpróbálja majd magát vádolni.

– Hogyan?

– Fogalmam sincs – vallotta be az ügyvéd. – Ez az emlékezetkihagyás szerintem valami csapda. Akkor lepleztem le, amikor megérkeztünk a rendőrkapitányságra.

– Gondolja, hogy mindent elmond?

Most Mason csóválta meg a fejét.

– Esetleg elmond mindent, ami addig történt, amíg az ütést kapta a fejére. Ami azután történt, arra nem emlékszik.

– Biztos ebben?

– Hogyne! – állította Mason mély meggyőződéssel. – Kénytelen így tenni. Az amnéziások nem emlékeznek arra, mi történt a betegségük alatt.

– Fleetwood tisztában van ezzel?

– Meghiszem azt! Elég energiámba került, amíg elmagyaráztam ezt neki – válaszolta mosolyogva az ügyvéd.

– Aha, értem.

– És most térjünk rá a lényegre! Ameddig maga nem volt hajlandó tanúvallomást tenni, Tragg nem merte megkockáztatni, hogy megvádolja a gyilkossággal, mert attól félt, Fleetwood kihallgatása után esetleg vissza kell vonnia a vádat. De ennek most vége. Fleetwood magára fogja kenni a dolgot, ebben biztos vagyok. Az én feladatom az, hogy őt próbáljam bemártani.

– Nem értem.

– Pedig roppant egyszerű – mondta Mason gúnyosan. – Mindent az ő nyakába fogok varrni.

– Miért?

– Hogy magát kihúzzam a bajból.

– Hamisan fogja vádolni egy gyilkosság elkövetésével?

– Hát, igen. Egészen addig, amíg túlságosan meleg nem lesz a helyzet a számára, és mindent ki nem tálal. Ne felejtse el, nem elhanyagolható előnyben van velünk szemben. Az amnéziáról szóló története a legjobb védekezés. Másrészt viszont ez sebezhetővé is teszi őt. Semmit nem tagadhat le, ami a betegsége alatt történt. Tehát nem védekezhet a vádak ellen, amiket ellene fogalmazok majd meg. „Nem emlékszem”, ez lesz minden, amit mondhat. Nyugodtan számíthat rám, nem fogom őt kímélni. Előbb-utóbb kénytelen lesz együttműködni.

– De mi van, ha volt ideje kitalálni valami mesét…

– Azt nem hagyom. Belekényszerítem valamibe, mielőtt még kiötölhet egy szép kerek kis históriát. Eddig csak két ember került szóba gyanúsítottként, akik megölhették a férjét. Maga és Fleetwood. Ha továbbra is megtagadja a tanúvallomást, annak elterjed a híre, megírják az újságok, és elveszíti a közönség szimpátiáját. Reggel Tragg hadnagy kihallgatja magát. Válaszoljon őszintén neki, teljes nyíltsággal! Próbáljon mindent megmagyarázni a gyilkossággal kapcsolatosan. Nem lesz egyszerű! Mondja az igazat, megteheti. Csúnyán visszaüthet magára, ha a legkisebb részletben is hazudik.

– Szándékomban áll igazat mondani, Mr. Mason.

– Akkor minden rendben. Beszéljen Tragg hadnaggyal teljesen nyíltan! Terítse ki elé a lelkét! Ha újságírók fényképezni akarják, vágjon jó képet hozzá! Mindenkinek mondjon el mindent! De vigyázzon! A legkisebb valótlanság sem lehet benne! Egyetlen hazugság sem, különben az életfogytiglant, vagy a villamosszéket kockáztatja.

– A teljes igazságot mondtam önnek is, Mr. Mason.

– Rendben. Akkor reggel nyolckor kezdődik az előadás.

– Gondolja, hogy Fleetwoodot szóra bírja addig?

– Mindent el fogok követni ennek érdekében, asszonyom. És nagyon csalódnék magamban, ha nem tudnék annyira befűteni neki, hogy kipakoljon.

– Ön nagyon kedves, Mr. Mason – szólt elismerően a nő.

– Még nem ismer engem – válaszolta mosolyogva az ügyvéd. – Mellesleg, ami Patriciát illeti, mondja el a rendőröknek, hogy amikor befordult a házhoz, a kocsival nekiment a sövénynek. Azt viszont ne említse, hogy egy pillanatra is eszükbe jutott, esetleg ő gázolta el Fleetwoodot!

– De hiszen… Patricia valóban azt gondolta.

– Maga sem gondolja komolyan, hogy Patricia ütötte el, nemde?

– Miért, Mr. Mason? Én… hiszen ő volt…

– Nevetséges! – vágott közbe az ügyvéd. – A férje parkolt úgy a kocsijával, hogy Patricia kénytelen volt nekimenni a sövénynek, ha be akart fordulni. És ő találta meg az ájult Fleetwoodot is.

A nő szemei elkerekedtek a rémülettől.

– Azt állítja… – dadogta –, hogy az egészet előre megrendezték?

– Természetesen. A férje ütötte le Fleetwoodot egy jól irányzott csapással. Azt hitte, hogy megölte. De egy holttest fejsérüléssel, az elég kínos dolog. Akkor mit tegyen, hogyan szabaduljon meg tőle? A legjobb megoldást választotta. Megpróbálta elhitetni Patriciával, hogy ő volt a baleset okozója, ő a felelős a történtekért.

Mrs. Allred a szája elé kapta remegő kezeit.

– Gondolja végig! – tanácsolta Mason. – Ne erősködjön! Hagyja, hogy Tragg hadnagy találja ki, mi történt, onnantól kezdve ez lesz az ő kedvenc verziója.

Az ügyvéd elbúcsúzott és egyedül hagyta a magába roskadt nőt.

XIV.

– Drake bent van? – érdeklődött Mason az éjjeliőrtől, aki lehívta neki a liftet.

– Igen, negyedórával ezelőtt érkezett. Nagy nyüzsgés van maguknál.

– Hát, az ügyfelek… – jegyezte meg rezignáltan az ügyvéd.

Drake irodájában a nap és az éjszaka minden órájában volt valaki a telefon mellett, és ahogy a recepciós hölgy néma fejbólintással igent intett, Mason csak rákacsintott, miközben ujjával a detektív irodájának ajtajára bökött.

Mikor Mason belépett Drake szobájába, barátja éppen telefonon beszélt.

– Értem. Ismételd meg a címet… Jól van, maradj a nyomában és figyelj, hátha ki tudsz deríteni még valamit! Folyamatos tájékoztatást kérek.

Drake letetette a kagylót és Masonhoz fordult:

– Csinos kis ügy!

– Miről van szó? – kérdezte kíváncsian az ügyvéd.

– Az emberem volt a rendőrkapitányságról.

– Mit derített ki?

– A legújabb hírek szerint Fleetwood kitart az emlékezetkiesésről szóló történet mellett.

– Éppen erről szeretnék veled beszélni, Paul. Más híre nem volt?

– Fleetwood ragaszkodik hozzá, hogy találkozhasson a barátnőjével.

– Megvan nekünk a lány telefonszáma?

– A neve, a címe és a telefonszáma is. Úgy hívják, Bernice Archer. Fleetwood nemrég beszélt vele telefonon. Közölte vele, hogy amnéziás rohama volt és egy farmon találtak rá, annál az Overbrooknál, továbbá hogy most nyerte vissza az emlékezőtehetségét, és kérte a lányt, ne higgyen semmiféle kósza híreszteléseknek, amit róla hallhat, mielőtt nem tud neki személyesen megmagyarázni mindent.

– Milyen hangnemben beszéltek egymással? – kérdezte Mason. – Volt valami nehézsége vele?

– Mit értesz ez alatt?

– Dühös volt a lány?

– Nem, egyáltalán nem. Nagyon békés kis beszélgetés volt. Csak ennyit mondott neki, utána elköszönt.

Mason a homlokát ráncolta.

– Ez nem passzol, Paul!

– Micsoda?

– Képzeld magad a lány helyébe. Mindenki tudja, hogy van egy barátod, aki azután egy este szőrén-szálán eltűnik. Azt beszélik róla, megszökött egy férjes asszonnyal. Még csak üzenetet sem hagy neked. Majd pedig egy reggelen felhív és azt mondja: „Tudod, drágám, nem szabad elhinni, amit rólam mesélnek. Épphogy csak elvesztettem az emlékezetemet. Amint módomban lesz, megkereslek.” Nos? Akármit is mondasz, ez egyáltalán nem passzol.

– Szerinted a lánynak toporzékolnia kellene? Hisztériás rohamot kéne kapnia a telefonnál?

– Ez lenne logikus. Könnyek és vádaskodások, utána pedig valami ilyesmi: „Szeretsz még? Mondd, hogy szeretsz! Ugye semmi közöd ahhoz a nőhöz!” Szóval el tudod képzelni, nem muszáj részletezni.

– Van abban valami, amit mondasz – vallotta be Drake némi töprengés után.

– Rosszul áll az ügyünk, Paul. Meg kell próbálnunk egérutat nyerni valamelyik irányba.

– Miért, mi történt?

– Az ügyfelem is elmondta a saját verzióját, és határozottan állítja, hogy igazat beszél. Lehet, hogy így van, de akkor veszélyes a helyzet.

– Tehát?

– Tehát, Fleetwood csávában van. Kitalálta ezt a mesét az emlékezetkihagyásról, én viszont rendőrkézre juttattam, mielőtt még alaposan átgondolhatta volna a mondanivalóját. Tehát gyanúba keveredett. Ő volt az utolsó, aki életben látta Allredet, és nem tagadhatja a gyilkosságot, mivel a saját vallomása szerint fogalma sincs arról, mi történt vele. Viszont egy olyan ravasz fickó, mint ő, keményen fog védekezni minden vád ellen. Ezt pedig csak úgy teheti meg, ha bevallja, kitalált volt az egész amnézia, és valójában pontosan emlékszik mindenre.

– Abban a pillanatban viszont eláshatja magát – felelte Drake határozottan.

– Tudom, és pontosan erre számítottam, amikor el akartam fogadtatni Mrs. Allred vallomását. Most viszont minden attól függ, mit mond majd Fleetwood, ha végre hajlandó lesz beszélni.

– Ha valóban elvitte Mrs. Allred kocsiját, és tényleg ő volt az, aki utoljára látta Allredet, akkor teljesen mindegy, milyen újabb mesével jön elő, ha egyszer az elején amnéziát tettetett, utána pedig bevallja, hogy mindenre emlékezik. A legjobb az lenne a számára, ha ragaszkodna az emlékezetvesztéshez, és viselné ennek az összes következményét.

– Ez lehetséges, de most kár vele foglalkoznunk. A fontos az, hogy ne sodorja bajba az ügyfelünket. Nyomást kellene gyakorolnunk rá. Véleményem szerint nemsokára abbahagyja a szimulálást, és előáll valami gondosan felépített történettel.

– Annak nagyon is frappáns kis történetnek kell lenni, Perry.

– Elég ravasz a fickó, ezt ne felejtsd el! Kényszeríteni kellene valahogy a vallomástételre, mielőtt még módja lenne mindent alaposan átgondolni.

– Hogy képzeled ezt?

– Kezdjük talán a barátnőjével.

– Meglátogathatjuk holnap reggel, a korai órákban.

– Miért nem most azonnal?

Drake csak egy vállrándítással felelt.

– Fleetwood nemrég telefonált neki – folytatta Mason. – Még biztos nem alszik. Ugorjunk el hozzá!

– Felőlem mehetünk – egyezett bele Drake. – Úgyis túl sok kávét ittam ahhoz, hogy aludni tudjak. Azt hittem, munkát adsz nekem egész éjszakára.

– Lehet, hogy így is lesz. A te kocsiddal megyünk. Megvan a cím?

– Persze.

– Akkor indulás!

Amint beültek a kocsiba, Mason hátradőlt az ülésen és lehunyta a szemét.

– Álmos vagy? – kérdezte Drake.

– Gondolkodom – mondta Mason. – Ez nem egy hétköznapi ügy. Az ügyésznek nem lesz sok választása, a két gyanúsított közül az egyik a gyilkos. Ha az ügyfelem hazudott, akkor könnyen lehet, hogy ő ölte meg a férjét. Ebben az esetben nem tehetek mást, legjobb tudásom szerint ellátom a védelmét. De ha Fleetwood követte el a gyilkosságot és most megpróbálja Mrs. Allredre hárítani, akkor ki kell védeni a csapást, sőt mi több, meg kell őt előznünk.

Negyedóra múlva Drake megállt egy magas épület előtt.

– Itt vagyunk – jelentette. – Hova tegyem a kocsit? Egyetlen parkolóhely sincs a járda mellett.

– De, ott szemben, a tűzcsap mellett. Csak hagyj elég helyet arra az esetre, ha netán valóban tűzvész keletkezne.

– Efelől ne aggódj! A tűzoltók nagyon leleményesek. Valamelyik nap egy parkoló autót találtak az egyik tűzcsap előtt, amire szükségük lett volna. Kivágták az ablakokat és átvezették rajta a fecskendő csövét! A tulaj így találta az autóját, amikor visszament. És még egy büntetési cédulát is raktak a szélvédőre, tilosban való parkolásért…

– Ez bizonyára megnyugtatta a pofát… mondta Mason. – Válj csak, Paul, itt egy krapek, aki elmegy az autójával. Az a Dodge, ott… Ne parkolj le, hajts tovább!

– Miért? – kérdezte Drake és rálépett a gázpedálra.

– Az ott George Jerome, Allred üzlettársa.

– Kövessük?

– Nem. Mindegy, hová megy. Az az érdekes, honnan jött.

– Azt hiszed…

– Nyilvánvalóan. Fleetwood barátnőjénél járt. Hogy is hívják?

– Bernice Archer.

– Kerüld meg az épülettömböt és fordulj vissza! Beállunk majd Jerome helyére.

– Termetes egy fickó – jegyezte meg Drake.

– Az bizony.

– Ez kettéroppantana, mint egy gyufaszálat. Nem szeretnék vele éjszaka találkozni egy kihalt utcában.

– Pedig lehet, hogy részed lesz benne, mielőtt lezárhatnánk ezt az ügyet. Túlságosan is beleártotta magát a dologba.

– Mit akar?

– Talán Fleetwood tanúvallomását, ami segítene neki megnyerni a perét.

Mason hátradőlt az ülésen. Drake megkerülte a házat és gondosan leparkolta a kocsiját a Jerome által szabadon hagyott helyre.

A két férfi kiszállt és odament az épület bejáratához.

– Gondolod, beenged minket? – kérdezte Drake.

– Mindenesetre próbáljuk meg!

A detektív megnyomta a Bernice Archer neve melletti gombot.

– Mi van, ha megkérdezi, kik vagyunk? Mit mondjunk neki?

– Remélem kinyitja az ajtót, anélkül hogy bármit is kérdezne. Azt fogja hinni, Jerome jön vissza.

Vártak néhány pillanatot, majd Drake újból csengetett.

A zár berregni kezdett, és Mason, aki a kezét már a kilincsen tartotta, megnyomta az ajtót.

– Oké, Paul, gyerünk!

A homályos hall túloldalán meglátták a felvonó fülkéjét.

– Jerome itt hagyta nekünk a liftet – állapította meg Mason elégedetten.

Beszálltak a felvonóba, Drake megnyomta az emelet gombját és elindultak felfelé.

– Ki kezdi? Te vagy én?

– Te indítod a rohamot – határozott Mason. – Mutatkozz be, mint detektív, de részleteket ne mondj, hacsak nem kérdezi! Faggasd ki Fleetwoodról! Majd utána én is találok valami alkalmat, hogy bekapcsolódjak. Ne áruld el neki, ki vagyok! Remélem, azt fogja hinni, hogy a kollégád.

A felvonó megérkezett. Drake megnézte az ajtók számozását,

– Itt van, Perry! Ez az, itt jobbra.

Odalépett az ajtóhoz és bekopogtatott.

A nő, aki ajtót nyitott, úgy huszonöt év körüli lehetett, szőke, világos szemmel és ragyogó arcbőrrel. Vékony selyemruhája tökéletes alakot takart.

A szobában lévő ágyon gyűrött lepedő hevert, a párnán látszott, hogy nemrég aludtak rajta. A nyitva lévő szekrényben felakasztott női ruhák lógtak.

Drake a lehető leghivatalosabb hangján szólalt meg:

– A nevem Paul Drake. Nyomozó vagyok, talán hallott már rólam.

– Láthatnám az igazolványát? – kérdezte a nő a meghatódottság legcsekélyebb jele nélkül.

Drake egy oldalpillantást vetett Mason felé, majd elővette a tárcáját és

egy pillanatra felmutatta az igazolványát. Mikor sietve vissza akarta tenni a zsebébe, a nő megszólalt:

– Egy pillanatra, kérem! – és kinyújtotta a kezét az igazolvány felé, amit azután tüzetesen áttanulmányozott.

– Látom. Magándetektív-igazolvány.

– Pontosan.

– És ez az úr?

– A nevem Mason – mutatkozott be az ügyvéd.

– Szintén nyomozó?

– Nem.

– Akkor megtudhatnám, kicsoda?

– Ügyvéd.

– Aha… – majd némi töprengés után hozzátette: – Akkor ön Perry Mason, ugye?

– Igen.

– Mrs. Allred ügyvédje.

– Pontosan – válaszolta Mason, akit kezdett szórakoztatni a jelenet.

– Foglaljanak helyet, kérem!

A nő a székekre mutatott, ő maga pedig az ágy szélére ült. A szétnyíló ruha látni engedte selyemharisnyás lábait. Utcai cipő volt rajta.

– Meglehetősen késő van már – jegyezte meg.

– Rendkívül fontos ügyben zavarjuk – magyarázta Mason mosolyogva.

– Gondolom.

– És tisztában vagyok azzal, hogy már más is zavarta ma este.

– Hogyhogy?

– Bob Fleetwood telefonált magának.

– Igen.

– Megtudhatnánk, mit akart?

– Csak annyit mondott, visszanyerte az emlékezőtehetségét. Ennek nagyon örülök.

– Ezek szerint tudta, hogy elvesztette az emlékezetét?

– Nem.

– Tehát telefonon közölte, hogy amnéziában szenvedett?

– Úgy van.

– Mióta ismeri őt? – tudakozódott Drake.

– Körülbelül hat hónapja.

– Szoros a kapcsolatuk?

– Bob tetszik nekem.
– És maga is tetszik neki?
– Azt hiszem, igen.
– Nem hallott arról, hogy egy férjes asszonnyal együtt szökött meg?
– Annyit tudtam csak, hogy eltűnt.
– És vele együtt Mrs. Allred is.
– Erről nem volt tudomásom.
– Szokott újságot olvasni?
– Szoktam.
– Azt olvasta, hogy a rendőrség kihallgatta Mrs. Allredet?
– Azt hiszem, igen.
– És nem tudta, hogy Bob Fleetwooddal együtt szökött meg?
– Nem emlékszem rá. Nem.
– Pedig megírták az újságok. Vagy legalábbis világosan céloztak rá.
– Lehetséges.
– De nem hitte el?
– Nem.
– És most sem hiszi?
– Előbb beszélnem kell Bobbal.
– Mikor találkozik vele?
– Amint lehetséges lesz. Ha engedélyt kapok rá. Rendőri őrizetben tartják, mint az ügy koronatanúját.
– Tud arról, hogy Bertrand Allredet meggyilkolták?
– Halottam a rádióban.
– Mennyit mondott el magának Bob a telefonban?
– Nem sokat, csak annyit, hogy legalább egy napig még benn tartják. Amnéziája volt, a rendőrség szerint egy hegyi farmon találtak rá, de most már visszanyerte az emlékezetét. Ennek persze nagyon örültem. Egyébként nem ez volt az első ilyen rohama.
Drake Masonre pillantott és alig észrevehetően megvonta a vállát.
– Van kocsija? – váltott témát hirtelen Mason.
A lány az ügyvéd felé fordult és úgy méregette, mint egy ökölvívó az ellenfelét meccs előtt.
– Igen – válaszolta végül.
– Mikor vette?
– Hat hónappal ezelőtt.
Mikor észrevette a szemvillanást, amivel Mason Drake-re pillantott,

hidegen hozzátette:

– Mielőtt még megismerkedtem volna Bob Fleetwooddal, ha pontosan akarja tudni, Mr. Mason.

– Nem érdekes – felelte az ügyvéd. – Csak feltűnt, hogy most másodszor említi a hat hónapos időszakot.

– Tényleg?

– És tegnap este is használta a kocsiját?

A nő hosszan nézett rá, mielőtt válaszolt volna.

– Ez nem tartozik magára – jelentette ki végül.

– Honnan tudja? Minden attól függ, merre ment vele.

– Egy barátnőmért mentem, akit idehoztam. Itt töltötte az éjszakát.

– Ez érdekes. Miért tette?

– Hogy érti ezt?

– Csak nem alibit akart bizonyítani?

– Ne vicceljen! Nagyon egyedül éreztem magam, ez minden. Sokáig beszélgettünk, mielőtt lefeküdtünk volna.

– Az a véleményem, hogy Fleetwood ostobaságot csinál.

– Valóban?

– Igen.

– És miért?

– Nem hinném, hogy ez az emlékezetvesztéses mese jót tenne neki.

– Mire gondol?

– Arra, hogy valami hihetőbbet is kitalálhatott volna.

– Attól tartok, nem értem önt, Mr. Mason.

– Túlságosan régi trükk, már nagyon elkoptatták. Ha valaki el akar menekülni a felelősség elől, gyakran hivatkozik arra, hogy elhagyta a memóriája.

– Beszélt Bobbal?

– Igen.

– Nem hiszi, hogy valóban elvesztette az emlékezőtehetségét?

– Egyáltalán nem.

– Akkor miért állítaná?

– Hogy kimásszon egy kényes helyzetből.

– Attól tartok, nem értem.

– Meg kellene mondania, mi történt Bertrand Allreddel.

– Semmit nem tud róla.

– Honnan veszi ezt?

– Biztos vagyok benne.

– Telepatikus úton jutott erre a meggyőződésre? – kérdezte Mason.

– Nem kell természetfeletti képesség, hogy rájöjjek, mi történt. Mrs. Allred megölte a férjét.

– Mitől olyan biztos ebben?

– Nem vagyok ostoba, Mr. Mason. Ön Mrs. Allred ügyvédje, nemde? Az ő érdekét képviseli, és fütyül rá, mi történik Bobbal.

– Nem feltétlenül. Az ügyfelem érdekeit képviselem, az igaz, de ugyanakkor meggyőződésem, Bob Fleetwoodnak fel kell hagynia ezzel az amnéziáról szóló mesével. Előbb vagy utóbb.

– És most azért jött hozzám, hogy ezt én mondjam meg neki? Milyen megható ez a gondoskodás egy ismeretlen részéről. A híres ügyvéd kiugraszt az ágyamból hajnali háromkor, hogy megmondja, mit kell Bobnak tennie!

– Azt teszi, amit jónak lát – hagyta rá Mason.

– Ez így is van! És hadd mondjak valamit!

– Hallgatom?

– Ne vállalja el Mrs. Allred védelmét, Mr. Mason! Adja át az ügyet egy kollégájának!

– Miért?

– Ez egy reménytelen eset, esélye sincs.

– Maga szerint bűnös?

– Tudom, hogy az!

– Tökéletes alibije van. Egy motorbiciklis hozta őt be a városba, mikor stoppolt az úton.

– A férje halála előtt, vagy után?

– Előtte.

– Honnan tudja?

– Tudom, ennyi elég.

– Mert ezt mondta magának – közölte Bernice Archer nevetve. – Ez nem elég, ügyvéd úr. Bárcsak elmondhatnám magának mindazt, amit én tudok! De ez sajnos lehetetlen. Így csupán megismétlem a tanácsomat: ne vállalja el annak a nőnek a védelmét! És most bocsássanak meg! Szeretnék lefeküdni.

– Az ágyból kelt fel? – kérdezte Mason és egy pillantást vetett a gyűrött ágyneműre.

– Így van.

– Mindig harisnyát és cipőt húz, ha felveszi a telefont?

A lány nem válaszolt, csak mereven nézett Masonre.

– Látogatója volt – folytatta az ügyvéd.

– Látogató? Senkit nem szoktam ilyen késői órán fogadni.

– És George Jerome?

– Ez azt jelenti, hogy figyeltet engem? – kérdezett vissza a lány egy dühös pillantás kíséretében.

– Mielőtt erre felelnék, árulja el, beszélt-e Jerome-mal?

A nő szó nélkül felállt, felvette a telefont és azt mondta a központosnak:

– A főkapitányságot kérném! Sürgős! – Majd rövid szünet után: – A Bertrand Allred ügyében nyomozó rendőrtiszttel szeretnék beszélni.

– Kérje Tragg hadnagyot! – tanácsolta Mason.

– Köszönöm. Tragg hadnaggyal szeretnék beszélni! – ismételte a lány a telefonba.

Fél percig csend volt.

– Halló! Tragg hadnagy? Bernice Archer vagyok, igen Bernice Archer, akinek Robert Fleetwood telefonált ma este. Otthon vagyok és itt ül nálam egy ügyvéd, Mr. Mason, meg egy detektív, Mr. Drake. Igen, ez az, Perry Mason… Ez az úr azt szeretné, hogy elmondjak mindent, amit az Allred-ügyről tudok, amely ügyben valószínűleg meghallgatnak, mint tanút… Köszönöm hadnagy! Értem… Csak ennyit szerettem volna tudni. Köszönöm!

Ezután visszafordult és mosolyogva mondta Masonnak:

– Tragg hadnagy megtiltotta, hogy bármit is mondjak magának, mielőtt vele beszéltem volna. Azonnal be kell mennem a főkapitányságra. Ha szükséges, küld értem egy járőrkocsit, hogy mindenféle zaklatástól megóvjon. És most bocsássanak meg uraim! Szeretnék felöltözni.

– Gyere, Paul! – szólt Mason és felállt. – Menjünk!

– Higgyen nekem, Mr. Mason. Felejtse el az Allred-ügyet.

– Miért?

– Mrs. Allred bűnös, és még maga sem tudja tisztára mosni.

– Érdekes – csodálkozott Mason –, nem sokkal ezelőtt a szememre hányta, hogy azt tanácsoltam Fleetwoodnak, ne beszéljen az emlékezetkihagyásáról, most pedig hirtelen az én saját érdekeimért aggódik. Ez valóban megható. Csak nem azt akarja jelenteni, hogy a barátja segítségére siet?

A lány átsétált a szobán és megállt az ajtó mellett.

– Ne mondja később, hogy nem figyelmeztettem idejében!

– Nem fogom.

– Jó éjszakát! – köszönt el Bernice Archer kedvesen és kinyitotta az

ajtót.

A két férfi hallgatásba burkolózva ballagott végig a folyosón. Csak mikor beszálltak a liftbe, akkor jegyezte meg Mason:

Kedves lány, és elég merész is.

– Ez a legkevesebb, amit elmondhatsz róla – értett egyet Drake. – A mindenit, Perry! Egy ilyen csinibaba, és még sütnivalója is akad! Ez aztán a ritkaság.

– Ne hagyd magad megtéveszteni, ez a lány veszélyes – folytatta Mason. – Pontosan felfogta, hogy itt vagy Mrs. Allred, vagy Fleetwood bőre forog kockán. És hajlandó is beszállni a játékba. Jerome beszélt vele ma este, ő pedig mélyen benne van ebben az ügyben, még ha most nem is látszik úgy. Túl sok ember szeretne sürgősen találkozni Fleetwooddal. És ezt Jerome közölte is a lánnyal. Jerome mondott el neki mindent, amit a rendőrség eddig megtudott.

– Feltéve, hogy Jerome mindenről tud.

– Már pedig én azt hiszem, rendkívül jól értesült. Mindenesetre ez neked most sürgős munkát jelent, öregem. Támadd meg a telefontársaságokat, és próbáld megértetni velük, mennyire komoly az ügy. Próbáld megszerezni a hívások listáját, nem telefonáltak-e Bernice Ardchernek hétfőn Springfieldből, vagy pedig egy nyilvános telefonfülkéből, például a benzinkúttól, a hegyi út mentén.

– Gondolod, hogy Fleetwood kapcsolatba lépett vele?

– Mindenképpen. Ellenőrizd le a telefontársaságokat, az autósmotelt, ahol megszálltak, faggassátok ki az út menti garázstulajdonosokat és benzinkutasokat. Tíz az egy ellen mernék fogadni, hogy Fleetwood nem a rendőrségtől hívta először a kis Archer lányt, mióta lelépett. És ha ez így áll, akkor ez a szemrevaló teremtés nyakig benne van az ügyben.

– Gondolhattam volna, hogy megint valami olyan melót bízol ránk, ami közben tövig koptathatjuk a lábunkat – morogta Drake.

– Nem szerettem volna csalódást okozni neked – válaszolta Mason. – Munkát akartál ma éjszakára, most megkaptad. Szeretném, ha formában maradnál, öregem. És a későbbiekre még van egy sokkal kecsegtetőbb ajánlatom is.

– Csak nem?

– De igen. Meg kell tudnod, mit művelt Bernice Archer szombat dél óta. Minden percéről tudni szeretnék, mit csinált, kivel találkozott. Megtudtál valami újat Overbrookról?

– Beszéltünk a szomszédaival. Rendes krapeknek látszik, szegény, de becsületes. Egy vagy két évvel ezelőtt mindenét el kellett zálogosítania egy rossz befektetés következtében, de azóta keményen dolgozik és részletekben törleszti az adósságát. Semmi másra nem költ, mint a kutyája eledelére. Példás életvitelt folytat. Ki se dugja az orrát a farmról, csak ha néha elmegy kenyeret venni.

– Előfordulhat, hogy ismerte Fleetwoodot?

– Ennek az esélye egy a millióhoz, Perry.

– Jól van, nyomozzatok tovább!

– Overbrook ügyében?

– Nem, róla ennyi elég. Foglalkozzatok Bernice Archer telefonjaival. Biztos vagyok benne, hogy hívták hétfőn, esküdni mernék rá.

– Már látom, hosszú ideig nem lesz egyetlen nyugodt éjszakám sem – jegyezte meg Drake és hatalmasat ásított.

XV.

Hajnali hat óra volt, mikor megcsörrent a telefon, és Mason, aki a fotelben szunyókált, felriadt a hangra.

Felvette a kagylót és anélkül, hogy belehallgatott volna, megszólalt:

– Nos, Paul, mit találtál?

– Érdekes híreim vannak.

– Mik?

– Azonosítottunk Bernice Archer telefonját, a száma *Donnybrook 6981*. Hétfőn este hét óra körül hívták, egy nyilvános benzinkúttól, Springfieldtől öt mérföldnyire. Az embereim kifaggatták a főnököt, egy Leighton nevű fickót, aki pontosan emlékszik mindenre.

– Hogy történt? – kérdezte Mason és érdeklődés csengett a hangjában.

– Megállt egy autó a benzinkútnál, és egy nő, akire pontosan illik Mrs. Allred személyleírása, kérte, hogy tankolják tele a járművet. Volt az autóban egy férfi, aki a megtévesztésig hasonlított Fleetwoodra. Végig nyugodtan ült, mint aki letargiába esett. Leighton azt mondja, a fickó úgy viselkedett, akár egy gyík, amelyik a napon sütteti magát. Végig a nő intézett mindent. Először azt hitte, a férfi részeg, de később úgy gondolta, talán csak menthetetlenül lusta. A nő néhány perc múlva bement a mosdóba, és abban a pillanatban

Fleetwood villámgyorsan magához tért. Azonnal kiszállt a kocsiból, rávetette magát a telefonra, aprópénzt dobott be és interurbán vonalat kért. A benzinkutas azért emlékszik ilyen pontosan mindenre, mert megdöbbentette őt a férfi viselkedése. Arra gondolt, az illető a nő férje, és most gyorsan felhívja a szeretőjét, vagy pedig épp ellenkezőleg, a barátnőjével van és a feleségének telefonál haza valami ürüggyel. A benzinkutas teletöltötte a tankot, ellenőrizte a hűtővizet és az olajat, lemosta a szélvédőt, meg minden egyebet. Aznap este, nem sokkal korábban esett az eső, így elég piszkos volt a kocsi. Fleetwood meg csak állt a telefon mellett és le nem vette a szemét a mosdó ajtajáról. Amikor a nő kilépett, azonnal letette a kagylót, mintha csak a kezét égetné, és bamba képpel visszamászott a kocsiba.

Mason szó nélkül hallgatta barátja elbeszélését.

– Miközben a nő fizetett, csörgött a telefon – folytatta Drake. – A benzinkutas ránézett a férfire, de az egy alig észrevehető fejrázással jelezte, hogy nem akar beszélni. Mikor a kocsi elment, Leighton felvette a telefont. A központos közölte, kapcsolja *Donnybrook 6981*-et, és Miss Archer fogadja a hívást. A krapek azt válaszolta, hogy a hívó fél nem tudott ilyen sokáig várni. Vita támadt, a központos szerint még négy perc sem telt el a hívás óta. Végül a benzinkutas azzal zárta le a vitát, hogy ez neki édes mindegy, a hívó fél már elment, őt pedig az egész nem érdekli.

– Ez hétfőn este volt? – kérdezte Mason.

– Igen, nem sokkal hét után.

– Hát ez remek, köszönöm! Azért ne gondolj alvásra Paul, még rengeteg munkánk lesz!

– Persze, persze. És gondolom holnap éjjel is. Néha lehetnél egy kicsit kíméletesebb, Perry… Legalább egy lélegzetvételnyi szünetet hagyhatnál!

– Majd veszel lélegzetet, ha lesz rá időnk – zárta le a beszélgetést Mason. – Maradj az irodádban! Nemsokára forró lesz a helyzet.

Miután elköszönt, az ügyvéd Tragg hadnagyot hívta a főkapitányságon.

– Nem mindenkinek vagyok itt ebben az órában – morogta a nyomozó, akinek a hangján érződött a kialvatlanság. – Mikor hallhatom azokat a megígért információkat?

– Máris megyek. Váljon meg!

– Várjam meg? Tegnap óta mást sem teszek, mint magára várok.

– Akkor legyen türelemmel még egy negyedórát! Fél pillanat alatt elintézem Fleetwood emlékezetvesztését.

– Szó sincs róla! – ellenkezett Tragg. – Maga csak közölje velem, amit

tud, én pedig kezelésbe veszem Fleetwoodot.

– Lehetetlen. Megígértem, hogy segítek, és ezt tartom is. De a magam módján akarok eljárni. Ha ön beszél vele, nem fog sikerülni.

– Majd meglátjuk. Azért csak jöjjön! Várom.

– Egy negyedóra.

Mason felvette a kabátját és rohant a főkapitányságra.

Tragg hadnagy szobája impozáns látványt nyújtott. Hatalmas helyiség volt, a falakon körös-körül kések, pisztolyok, ólmosbotok. Mindegyik alatt kis cédula jelezte, hol és milyen körülmények között használták.

A bútorok is néma tanúi voltak a szobában lejátszódott számtalan drámai eseménynek. Az íróasztal szélén jónéhány égésnyomot lehetett látni, olyan cigarettacsikkektől, melyeket letettek, de ottfelejtettek, mert közben sürgős telefonhívás érkezett és rohanni kellett egy újabb bűntény helyszínére. Itt-ott karcolások, amiket az asztalra dobott kések, vagy revolverek hagytak maguk után, vagy az elkeseredett letartóztatottak vágtak rá a bilincsükkel.

– Nos? – érdeklődött Tragg hadnagy. – Hogy állunk?

– Fleetwood titkolja, amit tud.

– Ezt már említette.

– De most be is tudom bizonyítani.

– Lásson hozzá!

– Hozassa be Fleetwoodot!

– Majd a tárgyaláson tanúskodik.

– A tárgyaláson?

– Persze! Ő lesz…

– Tehát így állunk! – vágott a szavába Mason. – De Fleetwood elvesztette a memóriáját. Nem emlékszik semmire. Akkor hogyan tanúskodhatna?

– Néhány megelőző eseményről tudhat.

– Aha – válaszolta az ügyvéd gúnyosan.

– Figyeljen ide, Mason! Ha most idehozatom és kikérdezi, mit kezdek majd a tárgyalóteremben, ha azzal jön neki, amit itt mondott magának? A szememre fogják vetni, hogy a védőügyvédnek engedtem a vád egyik tanúját kivallatni.

– Ha a tanúja itt most nem tud válaszolni a kérdéseimre, miközben maga vigyáz arra, nehogy erőszakosan bánhassak vele, akkor mi lesz majd a bíróság előtt, ahol jogom lesz őt szabadon kikérdezni, és akkor senki sem korlátozhat ebben?

Tragg hallgatott egy darabig. Próbálta megemészteni Mason érveit.

– Jól van – egyezett bele végül. – Behozatom, de végig ellenőrizni akarom a beszélgetést. Ha a kérdései nem tetszenek nekem, utasítom őt, hogy ne válaszoljon. És ha erőszakoskodik, akkor visszavitetem Fleetwoodot, maga pedig mehet a dolgára.

– Nos, akkor mire várunk? – kérdezte Mason és ásított, majd rágyújtott egy cigarettára.

Tragg felvette a kagylót és utasítást adott, vezessék elő Fleetwoodot.

Néhány perccel később nyílt az ajtó és egy rendőr betuszkolta az őrizetest a szobába.

– Jó napot, Fleetwood! – üdvözölte Mason.

– Már megint maga az?

– Üljön le! – szólt rá Tragg. – Néhány kérdést szeretnénk feltenni magának.

– Kicsoda?

– Mi ketten.

– Aludni akarok! – jelentette ki Fleetwood.

– Mi is – mondta a hadnagy. – De reményünk sincs rá.

– Bob – fogott hozzá Mason –, maguk jól megértették egymást Allreddel, ugye?

– Igen, persze.

– A fejére kapott ütéstől támadt az emlékezetvesztése?

– Igen.

– Hogy történt?

– Tudom is én? A kerti ösvényen mentem, és bumm! Egyszerre csak csillagokat láttam. Mikor visszanyertem az emlékezetemet, ott ültem az autóban maga mellett, és akkor közölte velem, hogy behoz a rendőrkapitányságra. Halvány emlékfoszlányaim vannak arról, ami közben történt, de hogy pontosan mit éltem át, arról fogalmam sincs. Űr van a memóriámban, amit képtelen vagyok kitölteni.

– Jól betanulta a leckét! – jegyezte meg szárazon az ügyvéd. – De ez túlságosan egysíkú. Olyan, mintha egy gramofonlemezt ismételgetne.

– Mit keres itt ez az alak? – fordult Fleetwood a hadnagyhoz. – Milyen jogon avatkozik az ügyeimbe?

Tragg szólni akart, de Mason megelőzte.

– Tehát azt állítja, semmire sem emlékszik a fejére kapott ütéstől kezdve egészen addig, amíg ide nem érkezett?

– Semmire, már mondtam magának.

– Abszolút semmire?

– Hányszor kell még megismételnem?

– És fogalma sincs, hol járt?

– Nem, persze hogy nem! Amnéziám volt. Csak annyit tudok, amennyit utána elmeséltek.

– Akkor rosszul mesélték el a dolgokat! – Mason hangja gúnyos volt: – Egy bizonyos Leighton, akinek benzinkútja van Springfieldtől nem messze, határozottan állítja, hogy mikor megálltak nála a kocsival és Mrs. Allred kiment a mosdóba, maga kihasználta az alkalmat és a telefonhoz sietett, hogy felhívja *Donnybrook 6981*-et. Ha elfelejtette volna, kié ez a szám, akkor megmondom. Bernice Archeré.

– És ebben mi rossz van? A barátnőm.

– Miként lehetséges, hogy emlékezett a nevére és a telefonszámára?

Fleetwood válaszolni akart, de meggondolta magát.

– És miért Mrs. Allred távollétében telefonált? – folytatta a faggatózást az ügyvéd.

– Hogy hívják azt a fickót, Mason? – szólt közbe Tragg hadnagy, aki hirtelen kiegyenesedett a székén.

– Leighton.

– Hol található?

– Springfield után öt mérföldnyire. Bob majd pontosan elmondja magának.

– Semmit sem tudok.

– Kivéve a barátnője nevét és telefonszámát. Hajlandó beszélni, vagy hívjuk ide Leightont?

– Menjen a pokolba! – vágta oda Fleetwood és összeszorított öklökkel felugrott.

A hadnagy az íróasztalán keresztül megragadta a gallérját és visszanyomta a székre. Mason meg sem mozdult és tökéletesen nyugodt mozdulattal gyújtott rá a cigarettájára.

– Tessék, hadnagy! Itt a tettes.

– Micsoda? – üvöltötte Fleetwood. – Maga vádol engem? Hogy megvédje az ügyfelét, Mrs. Allredet?

– Ez nyilvánvaló – felelte Mason. – Úgy védem az ügyfelemet, hogy leleplezem a valódi gyilkost. Aki itt ül ön előtt, hadnagy. Ez az ember végig hazudott. Ő látta utoljára életben az áldozatot. Állításával ellentétben

egyáltalán nem jöttek ki jól Allreddel. Vitába keveredett vele, mielőtt leütötték volna. Nem autó ütötte el, szó sincs róla. És tisztában van vele, hogy én tudom az igazságot. Mikor azt állítja, nem emlékszik semmire, hazudik.

Fleetwood könyörgő tekintetet vetett Tragg hadnagyra, de a nyomozó pillantásából semmi olyat nem tudott kiolvasni, ami megnyugtatta volna.

– Jól van, elmondom az igazat, a teljes igazságot – tört meg végül. – Meg fogják érteni, micsoda csávába kerültem. Allrednek volt egy üzlettársa, egy bizonyos Jerome, aki meglehetősen nehéz ember. Mikor átnéztem az üzleti könyveket, rájöttem, Allred átvágta Jerome-ot, aki nem olyan fickó, akit büntetlenül be lehetne csapni. Hibát követtem el, hogy ezt megemlítettem Allrednek, aki először meg akart vásárolni, majd fenyegetőzni kezdett. De a végén kedves és mézesmázos lett. Be akarta mesélni, hogy tévedésről van szó, és másnap majd be is bizonyítja nekem. Majd pedig meghívott vacsorára. Úgy tettem, mint aki mindent elhisz, mert tudtam, Allred meglehetősen erőszakos természet, nálam meg éppen nem volt fegyver, őszintén szólva, megijedtem. Azt mondtam neki, hazamegyek átöltözni. Előtte már megpróbáltam felhívni Jerome-ot, be is jelentkeztem nála, de le kellett tennem a telefont, mert Allred bejött a szobába, ezért úgy kellett tennem, mintha csak az iratokat rendezgettem volna. De Allred már gyanakodott rám. Tehát kimentem az épületből. Allred nagyon kedves volt, úgy szólított, hogy „Édes fiam”, és megveregette a vállamat. Kint koromsötét volt és esett az eső. Sokáig dolgoztunk és már fél nyolc körüljárt az idő. Allredék negyed kilenckor vacsoráztak. Átmentem a tornácon és elindultam a sövény mentén. Higgyék el, többször is visszafordultam, hogy hátranézzek. Óvatos voltam. A sövény végénél jártam, mikor úgy éreztem, felrobban a fejem. Azt hittem, rámszakadt az ég. Persze, ez lehetett volna Patricia autója is, de meg vagyok győződve róla, hogy Allred egyszerűen leütött. Mikor a földön feküdtem, még többször is megütött, hogy biztos legyen a dolgában.

Mason és Tragg hadnagy figyelmesen hallgatták az elbeszélést, anélkül hogy közbeszóltak volna.

– Most már pontosan tudom, mi történt – folytatta Fleetwood. – Patricia autón jött haza az édesanyjával. Látta, hogy Allred autója elállja az utat. Kissé kihúzódott a sövény felé és a lökhárító beakadt az ágakba. Allred pont erre számított. Azt hitte, sikerült neki a tökéletes bűntény. De nem számolt azzal, hogy olyan kemény a koponyám. Később meg úgy tett, mintha aggódna értem. Patricia pedig majdnem megbolondult a lelkifurdalástól. Mikor magamhoz tértem, rájöttem, komoly bajban vagyok. Őszintén szólva, akkor

még nem volt tiszta előttem Mrs. Allred szerepe. Csak annyit tudtam, hogy ott fekszem sebesülten azoknak az embereknek a hatalmában, akik meg akartak ölni. Támadt egy ötletem. Úgy tettem, mint aki lassan tér eszméletre. Allred kórházba akart vinni. Tudtam, mit jelentene ez. Kinyitottam a szemeimet és amnéziát színleltem. Azt hiszem, ezzel sikerült becsapnom Allredet. Talán nem teljesen, de így mégis, kiváló lehetőség kínálkozott a számára. Ha valóban elvesztettem a memóriámat, akkor semmit nem mondhatok majd Jerome-nak, mivel nem emlékszem rá, mit találtam az üzleti könyvekben. És így Allred már semmit sem kockáztat. Végül is nem ragaszkodott ahhoz, hogy megöljön… Azt mondta a feleségének, vigyen el engem valami nyugalmas helyre. A nővéremnek kellett kiadnia magát.

Masont felé fordult:

– Adjon egy cigarettát!

Az ügyvéd megkínálta a dobozából. Fleetwood keze annyira remegett, hogy a másik kezével kellett megtámasztania, mikor rá akart gyújtani.

– Folytassa! – szólt rá Tragg hadnagy.

– Allred nagyon ravasz volt. A feleségével küldött el, arra gondolva, ha valóban amnéziám van, akkor ráér később kieszelem valamit. De arra az esetre, ha csak megjátszom a beteget, elhíresztelte, hogy megszöktettem a feleségét. Roppant előnyös helyzetbe került. Mindkettőnket kockázat nélkül eltehetett volna láb alól, ha akar. Hiszen a megcsalt férjnek mindenhez joga van. Szóval, egy darabig azt hittem, ha jól taktikázom amíg elrendezi Jerome-mal a dolgait, akkor megúszhatom baj nélkül. De azért tartottam tőle és megpróbáltam érintkezésbe lépni Jerome-mal, megkérni, jöjjön értem, hozzon magával fegyvert és beszélje meg az ügyet Allreddel. Akkor azután Jerome-mal együtt távozhattam volna. De sajnos képtelen voltam telefonálni neki. Azt reméltem, van vagy négy-öt napom. Elhagytuk Springfieldet és mentünk vagy száz mérföldet. Ezután Mrs. Allred telefonált a férjének. Az valószínűleg utasította, forduljon vissza, és vegyen ki szobát a *Snug-Rest Auto Court*nál. Este értünk oda és vártunk. Ittunk is egy kicsit. Azután megérkezett Allred. Kiadta a parancsot, szedelőzködjünk és induljunk tovább. Mikor összepakoltunk és betettük a csomagokat a kocsiba, ráparancsolt Lolára, másszon be a csomagtartóba. Akkor megértettem, mire készül, és azt hiszem, ő is rájött, hogy mindent tudok. Az oldalamba nyomta a pisztolyát, és mikor a felesége megpróbálta megragadni a karját, orrbavágta őt a fegyverrel. Vérzett is. Majd pedig a pisztollyal fenyegetve bekényszerítette a csomagtartóba és rácsukta a tetőt. Utána engem beültetett a volán mögé. Kénytelen voltam

engedelmeskedni neki. Azt hittem, ha elég gyorsan hajtok, sikerül balesetet okoznom. De Allred ravasz volt. Utasított, hogy végig kettesben vezessem a kocsit.

– Mi csinált azután? – kérdezte a hadnagy.

– Tudja, hogy van ez. Kettesben a kocsi motorja nagyon erős, és szinte hihetetlen, mi mindent meg lehet tenni egy utassal, ha váratlanul cselekszik az ember. Az egyik kanyarban tövig nyomtam a gázpedált és az autó megugrott. Allred hátraesett. Vissza akarta nyerni az egyensúlyát és ismét rám szegezni a revolvert. Ebben a pillanatban fékeztem. Előre esett és beverte a fejét a szélvédőbe. A könyökömmel az arcába vágtam, elvettem tőle a fegyvert és jól fejbe vágtam vele. Allred összeesett az ülés szélén. Először ki akartam dobni az autóból, de attól féltem, a rendőröknek majd bead valami mesét arról, hogy elloptam a kocsiját. Nem akartam mást, csak lelépni, és megúszni az egészet baj nélkül. A legjobbnak az látszott, ha megállók a város szélén és gyalog megyek tovább. Azután jutott eszembe Overbrook.

– Ismerte őt? – kérdezte a hadnagy.

– Személyesen nem, de emlékeztem a leveleire Allred egyik dossziéjából. Egy spekulációs ügyről volt szó benne, ami Overbrook számára rosszul végződött.

– És Mrs. Allred?

Fleetwood elmosolyodott.

– Akár hiszik, akár nem, Mrs. Allred jól elboldogult. Valahogy felfeszítette a zárat, valószínűleg egy franciakulccsal, és mikor megálltam a kocsival, kinyitotta a csomagtartót és úgy elrohant, mint egy nyúl.

– Azután?

– Utána kiáltottam: „*Minden rendben van, Lola!”*. De nem hallgatott rám, csak rohant, mintha kergetnék.

– Allred meghalt? – kérdezte Mason.

– Nem, csak elájult. Nehezen lélegzett.

– Magánál volt Allred revolvere?

– Igen.

– Miért rettegett tőle ennyire? Ha magánál volt a fegyver, akkor szép nyugodtan elsétálhatott volna gyalog, ha akar.

– Hová mehettem volna? Hideg, esős éjszaka volt, és a hegyek között nagyon zord az időjárás. Hol aludtam volna? Semmi kedvem nem volt éjszaka a hegyi utakon autózni. És Allredet sem akartam kitenni az országútra. Inkább otthagytam neki a kocsit, hogyha majd magához tér, hazahajthasson vele.

Minden szándékom arra irányult, hogy jó messze kerüljek tőle, és úgy gondoltam, a legjobb, ha továbbra is emlékezetkihagyást tettetek. Így minden felelősségtől meg tudok szabadulni. És különben is, a barátnőm, Bernice Archer… vele kapcsolatban is jól jött ez.

– Nem legyeskedett túl sokat Patricia Faxon körül?

– Attól függ, mit ért ez alatt. Patricia csinos lány, és tényleg szerencsét próbáltam nála.

– Sikerült?

– Nem.

– És nem is próbálkozott tovább?

– Nézzék, nem vagyok egy angyal – mondta Fleetwood. – Valószínűleg faképnél hagytam volna Bernice Archert, ha lehetőségem lett volna feleségül venni Patricia Faxont. Csak füttyentenie kellett volna. Volt egy időszak, amikor azt hittem, sikerül. Patricia saját vagyonnal is rendelkezik, az anyja meg tele van dohánnyal. A jövendő férje nem kell, hogy sokat aggódjon, és ha az illető ért a bányaügyletekhez; akkor igazán csinos-zsákmány üti a markát. De ne is beszéljünk erről többet! Látják, most tökéletesen őszinte voltam. Bernice Archer aranyos lány, és én szeretem őt.

– Találkozott már vele, mióta itt van? – kérdezte Mason.

– Persze, azonnal jött, amint lehetett. Több, mint egy órán át itt maradt. Nagyon rendes teremtés.

– És mindent elmesélt neki?

– Egyáltalán nem. Azt mondtam, semmire sem emlékszem, ami az amnéziám alatt történt.

– És elhitte?

– Azt nem tudnám megmondani. Bernice esetében soha nem lehet biztos az ember semmiben. Mindenesetre úgy tett, mint aki hisz nekem.

– Tehát semmit nem mondott a barátnőjének arról, ami a hegyekben történt?

– Egyáltalán nem. Azt állítottam, semmire nem emlékszem attól fogva, hogy Allred házában fejbe vertek, egész addig, amíg megérkeztem ide a rendőrkapitányságra.

– Rendben van – állította le türelmetlenül Tragg hadnagy. – A szívügyei nem érdekelnek. A részleteket akarom tudni. Mrs. Allred valahogy kinyitotta a csomagtartót és kiugrott a kocsiból. Teljes egészében sikerült kinyitnia a csomagtartó tetejét?

– Nem, a tető magától visszazáródott, amikor elengedte. Nem tudta

annyira felnyitni, hogy a kitámasztó rúd megtartotta volna.

– És a vérfoltok?

– Az orra vérzett – mondta Fleetwood. – Csak így történhetett.

– Maga mit csinált azokban a percekben?

– Kiszálltam az autóból, otthagyva Allredet az ülésen. Még mindig eszméletlen volt, de egyszer-kétszer már megmoccant. Tudtam, egészen közel vagyok Overbrook farmjához. Nem messze kutyaugatást hallottam. Megkerültem az autót, odaléptem az út szélére és teljes erőből elhajítottam a fegyvert. Jó messzire dobtam. Másodpercek teltek el, amíg hallottam a koppanást. Ezután elindultam a kutyaugatás irányába. Száz-százötven méternyire volt onnan a ház. Bekopogtam, sikerült felébresztenem Overbrookot. Azt mondtam neki, valószínűleg baleset érhetett, mert csak arra emlékszem, hogy ott álltam az úton, és fogalmam sem volt, ki vagyok és honnan jövök. Overbrook először rettenetesen gyanakvó volt. Gondosan megmotozott. Végül közölte, hogy a háznál nincs asszony, és bent minden roppant purián. Alhatom a szobájában, ahol van egy takaró, de lepedő az már nincs. Megköszöntem neki és azzal biztattam, hogy másnap reggelre már valószínűleg visszanyerem az emlékezőtehetségemet. Bementem a szobámba és megvártam, amíg visszafekszik. Majdnem elindultam, hogy megnézzem, Allred visszanyerte-e az eszméletét és elhajtott-e a kocsival, de nem számoltam a kutyával. Overbrook bizonyára megparancsolta neki, ne engedjen ki a szobából. Mikor résnyire nyitottam az ajtót, láttam, hogy az ajtó előtt ül, borzolja a szőrét és dühösen morog. Így tehát leültem az ágyamra, és körülbelül fél óra múlva hallottam egy induló motor zaját.

– Mikor indultak el Allreddel a *Snug-Rest* motelből? – kérdezte Mason.

– Fogalmam sincs – felelte Fleetwood. – Allred mindent elvett tőlem, az órámat is, csak a pénzem maradt nálam. Nem akarta, hogy bármiből is megállapítható legyen a személyazonosságom. Még a zsebkendőmet is elvette, mivel rajta volt a tisztítócédula. Teljesen kifosztott.

– Kivéve a pénzét, amihez nem nyúlt.

– Sőt, még néhány száz dollárt hozzá is tett, mivel azt a látszatot akarta kelteni, hogy egy csomó készpénz volt csak nálam, semmi más.

Mason sokatmondó tekintetett vetett Tragg hadnagyra, aki vállat vont.

– És Mrs. Allred táskája? – kérdezte az ügyvéd.

– Mi van vele?

– Annak a csomagtartóban kellett volna lennie.

– Igen.

– És azt akarja nekünk bemesélni, hogy magával vitte a táskáját, amikor elrohant, mert attól félt, veszélyben az élete? – kérdezte Mason gúnyosan.

– Nem, Mr. Mason. Csak valami szerszám volt a kezében, ami úgy nézett ki, mint egy fémrúd. Ezt tisztán láttam a kocsi hátsó lámpájának fényében.

– Márpedig a táskát nem találták meg – vágta rá diadalmas hangon az ügyvéd.

– Ez meglepő – jegyezte meg Fleetwood és elgondolkodott. – De az is lehet, hogy én tévedtem.

– A maga története teljességgel valószínűtlen – válaszolta az ügyvéd. – Egy nő, aki életveszélyben van, de visszatér a csomagjáért!

– Egy pillanat! – mondta Fleetwood. – Lehet, hogy van rá magyarázat, miként történt. Mrs. Allred megpróbált megállítani valami járművet, hogy visszajuthasson a városba. Allred közben magához tért és elindult az úton, ahol találkozott a feleségével, aki éppen integetett. Mivel a nő képtelen volt megkülönböztetni a kocsikat és csak a fényszórók vakító csillogását látta, leintette a félje autóját. Allred talán kényszeríteni akarta arra, üljön be mellé, és erre az asszony fejbe verte a kezében tartott szerszámmal. Ezután magához vette a táskáját és letaszította a kocsit a szakadékba. Valószínűleg ahhoz a helyhez közel történt az egész, ahonnan a járművet a szakadékba lökték.

– Jó vicc! – kommentálta Mason.

– Higgyenek nekem! – erősködött Fleetwood. – Allred csak azt kapta, amit megérdemelt, és ha Mrs. Allred a szakadékba lökte a kocsival együtt, az jogos önvédelemnek minősül. Próbálja meg vallomásra bírni, és majd meglátja, igazam van-e! Mrs. Allred…

Tragg hadnagy telefonja felberregett. A nyomozó egy pillanatra habozott, felvegye-e, de végül mégis beleszólt:

– Igen… kicsoda? Á, ön az, sheriff? Új megvilágításba kerültek a dolgok… Igen, értem, fogjon csak hozzá!

Tragg egy darabig figyelmesen hallgatott, majd meglehetősen rosszindulatú pillantást vetett Fleetwood felé, ahogy tovább beszélt a telefonba:

– Nézze csak meg személyesen, sheriff! Ez nagyon érdekes. Lehet, hogy fordulat áll be az ügyben… Értem. Még néhány kérdést fel kell neki tennem, azután jelentkezem… Rendben. Viszontlátásra!

A hadnagy letette a kagylót és töprengő tekintetet vetett Fleetwoodra.

– Hol állította le Allred kocsiját? – kérdezte.

– Már mondtam. Száz vagy százötven méterre Overbrook farmjától.

– Ezt tudom. De hogy nézett ki a hely?

– Hát, elég pocsékul. A reflektor fényében elfogadhatónak tűnt, de a talaj teljesen fel volt ázva.

– Figyeljen ide, Fleetwood! – elégelte meg Tragg. – Éppen eleget szórakozott velünk. Ez már a második, ha nem a harmadik alkalom, hogy módosítja a vallomását. Ennyi elég is volt, különben komoly bajba kerülhet.

– Most teljesen őszintén beszéltem, hadnagy. Minden pontosan úgy történt, ahogy mondtam.

– Remélem is, a maga érdekében. Azt állította, Mrs. Allred kiugrott a kocsiból és futva menekült.

– Igen.

– És később visszajött?

– Visszajött? – ismételte Fleetwood és felkacagott. – Esze ágában sem volt visszajönni! Ezer ördög képtelen lett volna rá, hogy visszarángassa.

– Biztos ebben?

– Halálosan rettegett a férjétől, és tökéletesen igaza is volt.

– Tisztában volt vele, hogy a félje elvesztette az eszméletét?

– Én odakiabáltam neki, de ennek ellenére csak rohant tovább.

– Mit kiabált?

– Egészen pontosan nem emlékszem. A nevét kiáltottam, majd hozzátettem: *„Nálam van a revolvere, ő pedig elájult”*.

– És ekkor?

– Mrs. Allred csak rohant tovább. Addigra már elég messze volt, így nem láthattam pontosan. Ne felejtsék el, hogy a kocsi hátsó részétől távolodva futott, így egyre messzebb került a reflektor fényétől.

– És maga hol állt?

– Éppen elindultam, hogy megkerüljem a kocsit. Ott álltam a fényszórók mellett.

– Tehát ő pontosan kivehette a maga alakját a kocsi mellett?

– Ez biztos – válaszolta Fleetwood néhány másodperces gondolkodás után. – Ott álltam megvilágítva.

– Akkor tulajdonképpen fogalma sincs arról, mit csinált Mrs. Allred azután, hogy ön rákiáltott.

– Őszintén szólva, így áll a helyzet. Teljesen sötét volt, és apró szitáló eső hullott, ami még külön is akadályozta a látást. Elég sokáig tartott, míg elbotorkáltam Overbrook farmjára.

– Az az érzésem, lassacskán rendbe jönnek az ügyei, Fleetwood –

közölte Tragg. – De néhány órán át még itt kell maradnia, hogy a rendelkezésünkre álljon, ha szükséges.

– Ennek semmi akadálya, hadnagy – közölte Fleetwood. – Tulajdonképpen örülök is, hogy mindent elmondtam. Megkönnyebbültem tőle.

– Teljesen biztos benne, hogy elhajította a revolvert?

– Hát hogyne, persze! Erről meg is bizonyosodhatnak, hadnagy. Könnyen megtalálják azt a helyet, ahol a kocsit hagytam, és bizonyára rá fognak akadni a fegyverre is. Az út bal oldalán dobtam el, olyan messzire, amennyire csak tudtam. Legalább huszonöt-harminc métert repült. A talaj puhára ázott, könnyen rá fognak lelni a nyomokra.

– Ez már meg is történt – mondta szárazon Tragg. – Most személyesen kimegyek a helyszínre Körülnézni. Eddig úgy tűnik, a tények igazolják a maga elbeszélését. És most figyeljen! Lekapcsolta az autó motorját, amikor otthagyta?

– Igen.

– És a lámpákat?

– Azokat nem. Égve hagytam őket.

– Tehát bárki könnyen ráakadhatott a kocsira?

– Igen.

– És amikor megkerülte az autót, akkor az elejénél állt meg?

– Úgy van.

– És hol volt, amikor elhajította revolvert?

– Szinte ugyanott, a kocsi elejénél.

– Tehát, a fényszórók megvilágították magát?

– Igen.

– Tehát ha valaki a közelben volt, akkor láthatta, mit csinál?

– Igen.

– Nem beszélt magának minderről az ügyfele – fordult Tragg Mason felé.

Mason néhány másodpercig töprengett, majd nemet intett.

– Kár! – jegyezte meg Tragg. – Jobban tette volna.

– Mire gondol? – kérdezte Mason.

– Kezdem már érteni, mi történt – jelentette ki a hadnagy. – A maga ügyfele elrohant a kocsitól, de nem messze tőle megállt. Hallotta, mit kiabált utána Fleetwood, majd látta, amikor elhajította a revolvert és elindult a farm irányában. Várt egy kicsit. Még mindig a kezében tartotta a nagyméretű franciakulcsot. Tudta, hogy a férje meg akarta őt ölni. Jó ideig várt ott a sötétben, az esőben, majd pedig elindult vissza a kocsihoz. Allred éppen

kezdte visszanyerni az eszméletét. Az asszony kinyitotta a bal oldali ajtót, és jó erősen fejbe verte a férjét. Majd pedig beült a volánhoz, elvezette a kocsit egy meredekebb lejtős szakasz tetejéig, kivette a táskáját hátulról, elhajította a franciakulcsot és elindult a kocsival a szakadék felé. Mielőtt az lezuhant volna, kiugrott. Később leállított egy motorbiciklist és visszajött a városba. A legjobb az lenne a számára, ha bűnösnek vallaná magát, és jogos önvédelemre hivatkozna.

– Ne is számítson rá! – közölte Mason határozottan.

– A nyomok ellene vallanak – válaszolta Tragg sokat sejtető mosollyal.

– Fleetwood, ha a maga története igaz – kezdte Mason –, akkor mivel magyarázza, hogy nem…

– Elég volt! – szakította félbe Tragg hadnagy, és felállt.

– Mit jelentsen ez?

Tragg mosolygott.

– Nagy szívességet tett nekem, Mason. Rávette a tanút, hogy nyilatkozatot tegyen. Végre kitálalt nekünk egy olyan történetet, amelyek pontosan alátámaszthatóak bizonyítékokkal. Úgyhogy maradjunk ennyiben! Majd a bíróság előtt nyugodtan kikérdezheti a tanút. Most pedig menjen haza és aludjon!

– Csak két kérdést szeretnék feltenni, Tragg! – kérte az ügyvéd. – Egyrészt…

Tragg csak mosolyogva ingatta a fejét.

– Ha arra gondolok, hogy az egész ügyet én bogoztam ki magának.

– Akármit mond is, Mason – szakította félbe Tragg hadnagy Fleetwood felé fordulva –, ne válaszoljon neki! Érti?

Fleetwood beleegyezően bólintott.

Mason belátta, hogy ezt a játszmát elvesztette, elnyomta a cigarettáját és felállt.

– Hát akkor ennyi volt – jegyezte meg és sóhajtott egyet.

– Nem fordul elő túl sűrűn – mondta Tragg gúnyosan –, hogy a nagy Perry Mason saját kezűleg hurkolja meg a kötelet az ügyfele nyaka körül!

– Ez igaz! – állapította meg Mason kesernyésen. – És végül is az igazságot akartam. Tudtam, hogy Fleetwood hazudott, amikor amnéziásnak tettette magát.

– Ezt mindannyian tudtuk – közölte Tragg. – Vártam, mikor fogja kiteríteni a lapjait. Idehívtam magát, mert reméltem, hogy hasznomra lesz, de azt nem is gondoltam volna, hogy ennyire. Álmodni sem mertem, hogy elvégzi

helyettem a melót.

– Azt én sem… – mormolta Mason és elindult kifelé a szobából.

XVI.

A látogatószoba falán az óra negyed tízet mutatott. Mason a helyiséget kettéválasztó vastag acélrács mellett ült, Mrs. Allred pedig a túloldalon. A szoba sarkában a fegyőrnő apatikus nyugalommal várta, hogy az ügyvéd befejezze védencével a megbeszélést.

– Mit mondott Tragg hadnagynak? – kérdezte Mason.

– Az ég világon semmit. Nem is találkoztam vele.

– Ez rosszat jelent.

– Miért?

Mason röviden elmesélte Fleetwood vallomásának a lényegét. Mrs. Allred szótlanul hallgatta. Mikor az ügyvéd befejezte, nyomasztó csend telepedett a helyiségre.

– Ez az egész nem más, mint hazugságok láncolata – fakadt ki végül a nő.

Az ügyvéd megcsóválta a fejét.

– Csak sajnos van valami bizonyíték, ami alátámasztja mindezt, viszont fogalmam sincs, mi lehet az. És ha Tragg nem hallgatta ki magát, az azt jelenti, hogy határozott elképzelést alakított ki az ügyről. Talán a nyomok… Csak egyetlen megoldás lehetséges: maga nem mondott nekem igazat. Fleetwood sokáig mellébeszélt, de végül egy teljesen kerek történettel állt elő, aminek az a lényege, hogy maga egy csinos kis gyilkossági ügy gyanúsítottjává vált. Minden a helyén van: a lehetőség, az indíték és a módszer. Olyan szépen összeillenek a részletek, hogy az esküdtszék bármilyen szimpatikusnak is találja önt, kénytelen lesz szándékos emberölésben bűnösnek kimondani.

– Biztos, hogy Fleetwood ölte meg a férjemet, Mr. Mason.

– Én erről egyáltalán nem vagyok meggyőződve – közölte az ügyvéd és megcsóválta a fejét.

– De igen, ő volt az! Vagy ő, vagy én!

– Úgy tűnik.

– És ön is tudja, hogy nem én öltem meg.

– Nagyon szeretném, ha az esküdtszék is osztozna ebben a meggyőződésemben.

– Tehát ilyen súlyos a helyzetem?

– Fleetwood vallomása maga ellen szól.

– És hisz neki?

– Az az elvem, hogy az ügyfeleimnek hiszek – tért ki a válasz elől Mason.

– Ha nem lennék az ügyfele, akkor hitelt adna Fleetwood vallomásának?

– Lehetséges – ismerte be az ügyvéd. – Szeretném tudni, volt-e valaha is bezárva a kocsija csomagtartójában?

– Soha.

– És tud valakiről, akit bezártak oda?

– Nem.

– Márpedig vér volt a csomagtartó kárpitján. A nyomozók megtalálták.

– Értem.

– Tud erre valami magyarázatot? A maga orra nem vérzett?

– Nem.

Mason elgondolkodva folytatta:

– Ha legalább valami Fleetwoodéhoz hasonló történettel állt volna elő, ami csak kis részletekben különbözik, az mindent megmagyarázott volna, beleértve a csomagtartóban található vérnyomokat is.

– De hiszen igazat mondtam önnek, Mr. Mason!

– Tudja, néha egy művészien kigondolt apró hazugság sokat segít az igazságnak. Fleetwood verziója tökéletesen logikusan hangzik, és ráadásul magát is kedvező színben tünteti fel. De mégiscsak azt jelenti, hogy maga ölte meg a férjét. Ha meg tudná magyarázni azokat a vérnyomokat…

– De nem tudom!

– Éppen ez a veszélyes Fleetwood vallomásában. Minden kérdésre feleletet ad, és ezzel tökéletes alapot nyújt a vádhatóság számára.

– Ellenem?

– Hát, igen.

– Nem öltem meg a férjemet, Mr. Mason.

– Jó, akkor álljon elő a saját verziójával! Fleetwood vallomása áll majd szemben a magáéval. De ha bármely esetleges új tanúvallomás alátámasztja, amit Fleetwood állított, akkor maga vesztett. El fogják ítélni szándékos emberölésért. A legjobb esetben is csak jogos önvédelemre hivatkozhat.

– Miféle új tanúvallomásra céloz?

– Nem tudom. Lehet, hogy csak tárgyi bizonyítékok lesznek, lábnyomok, vagy valami ilyesmi…

– Higgye el, igazat mondtam!

– Szeretném hinni – válaszolta az ügyvéd és intett a fegyőrnőnek, hogy befejezte a beszélgetést.

XVII.

Dél volt, amikor Drake bekopogtatott Mason irodájába. Della Street nyitott ajtót. A detektív kíséretében egy ötven év körüli sovány férfi lépett be.

– Emlékszel Bert Humphreys-ra? – kérdezte Drake. – Dolgozott neked annak idején a Melrose-ügyben.

– Igen, emlékszem – válaszolta az ügyvéd. – Jó napot, Humphreys!

Humphreys csak biccentett, olyan arckifejezéssel, mint akinek sürgős mondanivalója van, és nem kívánja felesleges dolgokra vesztegetni a szót.

– Üljön le, Bert, és mesélje el a történetét! – folytatta Drake, majd Masonhoz fordulva hozzátette: – Humphreys Springfieldben volt. Azonnal felhívtam őt, amikor azt kérted, kutassunk az autó nyomai után a felázott talajon. Rögtön kocsiba vágta magát, így sikerült legalább egy órával megelőznie a zsarukat, akik jó nagy ribilliót csaptak, mikor ott találták őt a bűntény helyszínén, de nem tehettek ellene semmit.

– Beszéljen, Humphreys! – mondta Mason. – Mi történt? Mit derített ki?

A férfi elővett a zsebéből egy összehajtogatott cédulát, kiterítette, és kezével végigsimította.

– Rajzoltam egy vázlatot, de előtte hadd mondjam el, mi történt. Elmentem Overbrook tanyájára és közöltem vele, hogy nyomozást folytatok. Azt hitte, a sheriff irodájából jöttem, így mindent kitálalt.

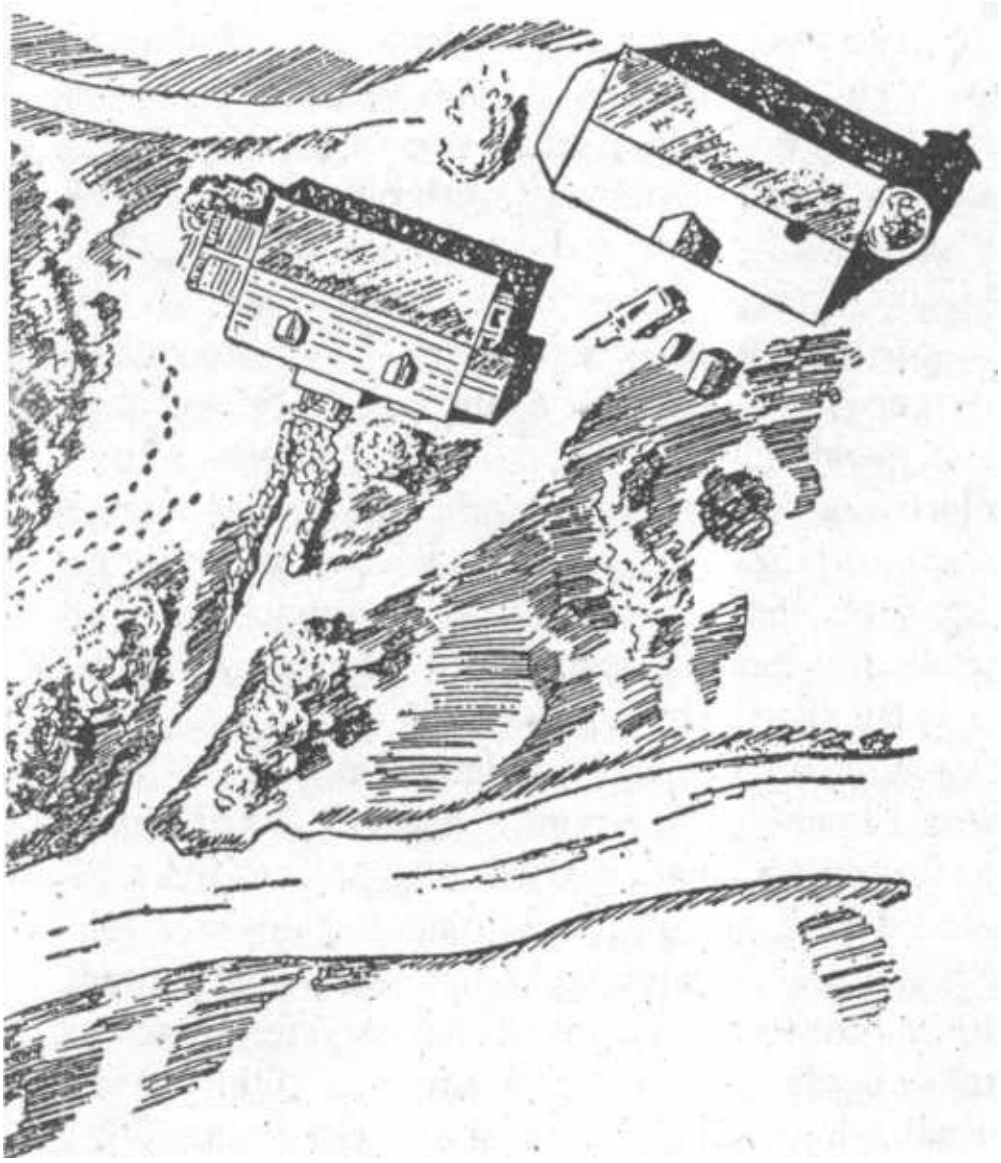

(1) *Fleetwood nyomai*
(2) *Női lábnyomok a kocsitól*
(3) *Női lábnyomok a kocsi felé*
(4) *Overbrook nyomai*
(Fleetwood nyomait követve)
(5) *Kutyanyomok*

– Mit tudott meg tőle?

– Fleetwood érkezése meglepte és nyugtalanította. A kutya ugatásából arra következtetett, hogy az állat hangokat hallott, és esetleg többen is járkáltak az úton. Ezért ma reggel Overbrook, aki kiváló vadász, követte Fleetwood lábnyomát.

– Tehát megtalálta a nyomokat?

– Igen, a háztól nem messze. Szombaton majdnem egész nap esett, így a talaj teljesen fel volt ázva, ami megkönnyítette a dolgokat. Szóval követte Fleetwood lábnyomait visszafelé, és így természetesen odaért arra a helyre, ahol a kocsi megállt. Ott pedig újabb lábnyomokat látott, amik gondolkodóba ejtették. Így nem állt meg, hanem folytatta a keresést.

– Biztos ebben?

– Ebben igen. Kiválóan látszanak a saját lábnyomai. Elment addig a pontig, ahol a kocsi állt, majd pedig tovább haladt a köves útig, visszament a házába, ahol felpakolt a traktorára néhány régi deszkát, ami a tyúkketrec szétszerelése után megmaradt. Elszállította ezeket a köves útig, majd egyenként lerakva egyfajta hidat csinált, ami összekötötte az utat azzal a hellyel, ahol a kocsi állt. Gondosan ügyelt rá, hogy ne zavarja össze a lábnyomokat. Overbrook roppant gondos, lelkiismeretes ember, aki valószínűleg jobb munkát végzett, mint a rendőrök nagy többsége tette volna. Könnyedén azonosíthatók a lábnyomok, vagy legalább is azok voltak, amikor én elhagytam a helyszínt. A nyomozók gipszmintákat vettek róluk.

– És?

– Overbrook tehát lerakta a deszkáit, azután elment a telefonfülkéhez és felhívta sheriff irodáját. Elmondta neki, mit talált és mit csinált, mire a sheriff értesítette Tragg hadnagyot. Megkérték Overbrookot, őrizze a színhelyet, amíg a hatósági emberek odaérnek. Ekkor jöttem én, és fogtam bele a nyomozásba. Overbrook behívott magához és mindent elmesélt, mivel azt hitte, én is a rendőrséghez tartozom. Éppen befejeztem a kis vázlatomat, mikor a sheriff megérkezett Tragg hadnaggyal. Mogorva képet vágtak, ahogy megláttak, de mit tehettek volna? Semmihez nem nyúltam, hála Overbrook deszkáinak. Persze felszólítottak, sürgősen lépjek le. Ha tudták volna, mi van a zsebemben, elvették volna a vázlatomat, de Overbrook nem köpött be. Ezek után láttak munkához a zsaruk.

– Mutassa a helyszínrajzot! – kérte Mason.

Humphreys kiterítette a papírt az íróasztalra.

– Itt van minden maga előtt. Ez az a hely, ahol a kocsi megfordult.

– Biztos, hogy a minket érdeklő autóról van szó? – kérdezte Mason. – Nincs semmi kétség?

– Úgy tűnik, nincs. Tisztán látszik mind a négy kerék nyoma, érkezéskor és induláskor is. Mrs. Allred kocsiján új gumik voltak elöl, és összesen három különféle márkájú gumi volt a kerekeken. Mivel a kocsi fordult, van egy szakasz, ahol olyan tisztán látszanak a nyomok, mintha tintával rajzolták volna fehér lapra. A bordázatok tökéletesen jól kivehetők. Előzetesen megvizsgáltam a szakadékból kiemelt kocsin lévő gumikat. Valóban Mrs. Allred kocsijáról van szó, vagy legalábbis egy pontosan ugyanolyan gumikkal felszerelt kocsiról.

– Csak tisztázni akartam ezt a részletet – bólintott Mason.

– Tehát itt vagyunk – folytatta Humphreys és ujjával a vázlatra bökött. – Az út két oldalán szántóföld terül el. Az egyik felén kerítés húzódik, a másik felén szabad tér. Most nézze a rajzot! Itt a kocsi. Ahol megfordult, a talaj rendkívül laza, a nyomok jól kivehetőek. Láthatók Fleetwood lábnyomai, ahogy kilépett a kocsiból. A jobb oldali ajtónál szállt ki, és a kocsi elejéhez ment. Ott megállt, pont a fényszórók sugarában. Onnan kiáltott Mrs. Allrednek.

– Az ő lábnyomai is láthatóak?

– Itt vannak jelölve a vázlaton. Mrs. Allred a csomagtartóból mászott ki és elrohant. A nyomai a köves út széléig követhetőek, ameddig futott. Ott a talaj szilárd, nem láthatóak a lábnyomok. Fogalmunk sincs, meddig ment, de nem juthatott túl messzire, valószínűleg végig hallótávolságban maradt. Végiggondolta a dolgokat, visszanyerte a hidegvérét és megfordult. Láthatóak a cipőjének a nyomai, ahogy visszamegy a kocsihoz. Egyenesen a bal oldali ajtóhoz ment.

– Azután mi történt? – kérdezte Mason.

– Beszállt a vezetőülésre, majd elhajtott.

– Honnan tudja?

– Láthatja maga is – mondta Humphreys. – Gondosan megvizsgáltam a problémát. Mrs. Allred kiugrott a csomagtartóból és elrohant az út felé, majd visszament. Fleetwood kiszállt a kocsiból és elindult Overbrook farmjára. Más lábnyom nincs. A talaj rendkívül puha. Ha Fleetwood visszament volna a kocsihoz, látnánk a nyomait.

– És Overbrook?

– Az ő lábnyomai ma reggel keletkeztek. Tisztán követhető, egyenes nyom. Kilép a házából, elmegy az autóig, megáll, mielőtt keresztezné a többi

nyomot, mintha hirtelen rádöbbent volna, milyen fontos, amit talált, majd visszamegy a farmra. Ott beül a traktorba és elindul a deszkáival.

– Nem gondolja, hogy esetleg valaki óvatosan megközelíthette a kocsit, gondosan lépdelve…

– Teljességgel lehetetlen – mondott ellent Humphreys. – A talaj annyira puha, hogy még a kutya lábnyomai is látszanak, ahogy a gazdáját kísérte, mikor az a deszkákat rakta a földre. Van itt egy kipontozott vonal, ami nagyjából a kutya útját jelzi, amely nem keresztezi az emberi lábnyomokat. Csak azért rajzoltam be, hogy bebizonyítsam, a felázott talajon még az állat lábnyomai is tisztán és világosan kivehetőek.

– És ezek biztosan Fleetwood nyomai? Nincs efelől semmi kétség?

– Nincs. Kövesse csak! Kilép a kocsiból és megkerüli. Megáll, hogy kiáltson Mrs. Allrednek. Ugyanonnan jó messzire elhajítja a revolvert. Ezt követően elindul és elmegy Overbrook farmjára. Minden világos.

Mason elgondolkodva szemlélte a vázlatrajzot.

– Mindent feltüntetett?

– Igen.

– Ha valóban így áll a helyzet, akkor mindez elsőrendűen fontos. bizonyíték – állapította meg Mason.

– Úgy van. Senki sem szállhatott be a kocsiba, anélkül hogy nyomot hagyott volna.

– Senki?

Az ügyvéd mintha egy utolsó reménysugárba kapaszkodott volna. Humphrey azonban makacsul megrázta a fejét.

– És ha elkerüli a puha talaj szakaszokat? Ha csak a kövekre lép?

– Ott nincsenek kövek.

– Vagy pedig? Várjon csak… – erősködött Mason. – A kocsi fölé nyúló faágak…

– Tizenöt méteres körzetben nincsen fa. Nem, Mr. Mason, elhiheti, figyeltem minden kis részletre. Mikor a kocsi megállt, legalább két személy volt benne. Egyikük, egy nő, a csomagtartóban, a másik, egy férfi, a volánnál. A férfi a bal oldali ajtón lépett ki, megkerülte a járművet és megállt a fényszóróknál. A lábnyomok elhelyezkedése bizonyítja, hogy a kocsi hátsó része felé fordult, majd pedig elhajította a revolvert és megindult Overbrook farmja irányába. A nő visszatért és elindult a kocsival. Megfordult vele és visszahajtott az útra.

Mason továbbra is a rajzot tanulmányozta és idegesen dobolt ujjaival az

asztallapon.

– Ez el is dönti az ügyet, Perry – vonta le a következtetést Drake.

Az ügyvéd bólintott.

– Nem hinném, hogy sikerül megállapítani valakinek a személyazonosságát egy lábnyomból, akármilyen tisztán látszik is az – erősködött. – Egy nő volt a csomagtartóban, azt tudjuk. Kiszállt, elfutott, majd visszajött. De valóban Mrs. Allred lett volna? Ezt semmi nem bizonyítja.

– Fleetwood határozottan állítja – mondta Drake.

– Igen, az a Fleetwood, akinek eddig minden szava hazugság volt.

– De ezen a ponton a rendőri nyomozás alátámasztja a vallomását.

– Gyanús nekem az a Bernice Archer – folytatta Mason. – Könnyen lehet, hogy ő volt a csomagtartóban.

– Ki van zárva – ellenkezett Drake. – Emlékezz rá, hogy Bernice Archer hétfőn a városban volt. Ő maga vette fel a telefont, amikor Springfieldből hívták, az éjszakát pedig a barátnőjével töltötte. Éjjel egyig vagy kettőig beszélgettek, azután a barátnője ott aludt nála. Mindent ellenőriztünk. Emlékezz továbbá arra, hogy a benzinkutas, akinél Mrs. Allred tankolt hétfőn este hét óra felé, határozottan felismerte őt. A kocsit pedig este tizenegy körül lökték le a szakadékba. Legkorábban fél tizenegykor. Allred karórája és a kocsi műszerfalán levő óra egyaránt tizenegyet mutatott.

– Ezt nem értem – mondta Mason. – Nem a zuhanás következtében álltak le az órák?

– Nem! A rendőrség szerint Mrs. Allred átállította az órákat, mert alibit akart biztosítani magának.

Az ügyvéd felállt és járkálni kezdett a szobában.

Drake ujjával a vázlatrajzra bökött és így szólt:

– Ez meg fogja tenni a hatását az esküdtszékre.

– Tudom – válaszolta Mason.

– Az ügyfeled vallomásának összhangban kell lennie ezekkel a tárgyi bizonyítékokkal.

– Már pedig ez nincs így, Paul.

– Az esküdtszék előtt viszont erre van szükség.

– Ha Mrs. Allred igazat mond, az azt jelenti, hogy Fleetwoodnak volt egy cinkosa, egy másik nő, aki ott volt vele a kocsiban. Ha viszont Mrs. Allred hazudik, azért teszi, hogy fedezzen valakit. De kit?

– Patriciát? – kockáztatta meg a detektív.

– Lehetséges. Hol volt a lány hétfő este, Paul?

– Nem tudjuk.

– Derítsétek ki!

– Megpróbálom.

– A nyomok vitathatatlanok – szólt közbe Humphreys. – Ha meg tudja nekem mondani, Mr. Mason, hogy a nő miként szállhatott ki az autóból, azután, hogy visszament, akkor maga egy varázsló. Hacsak el nem repült onnan… Nem, az egész történet itt van feketén-fehéren a papíron. A nő beszállt és elhajtott az autóval.

– Fleetwood pedig nem ment vissza a helyszínre, ugye?

– Ki van zárva. Látszanának a nyomai.

– Overbrook is hazudhatott, lehet, hogy más időpontban rakta le a deszkákat…

– Nem – jelentette ki határozottan Humphreys. – Beszéltem a szomszédjával, aki látta, hogy felpakol reggel a traktorra. Overbrook mondta is neki, hogy lábnyomokat akar biztosítani, amelyek érdekelhetik a sheriffet. A szomszéd egy darabig nézte is, ahogy serénykedett, utána ment a dolgára. Overbrook néhány perccel később telefonált a rendőrségre.

– Sajnos nem kétséges, hogy most az egyszer Fleetwood igazat mondott – vonta le a végkövetkeztetést Drake.

XVIII.

A kerületi ügyész D. T. Danvers-t bízta meg Mrs. Allred ügyében a vád képviseletével az előkészítő tárgyaláson. Danvers-t mindenki arról ismerte, hogy a büntetőügyekben szinte közmondásosan ragaszkodott a legkisebb részletek felderítéséhez is.

Danvers alacsony, tömzsi, bikanyakú férfi volt, határozott és agresszív fellépéssel, amellyel általában sikerült lehengerelnie a tárgyalóterem közönségét. Ennek ellenére baráti viszonyt ápolt a védőkkel is, úgyhogy széles mosollyal nyújtott kezet Masonnek.

– Gondolom, most is a szokásos színjátékra készül, Mr. Mason – szólt hozzá vidáman. – Rengeteg apró keresztkérdés, valamint ellenvetések tucatjai, hogy összezavarjon minket, majd pedig amikor önre kerül a sor, akkor jön a nagyjelenet: „Tisztelt bíróság, úgy látom a vádhatóság képviselője tőle telhetően teljesítette a kötelességét, a bíróság már világosan látja az

ügyet. Nem tartom szükségesnek részletes védőbeszéd elmondását, védencem ártatlansága így is nyilvánvaló, tehát kérem a szabadlábra helyezését!”

Mason jóízűen felkacagott.

– Valóban úgy véli, Danvers, hogy már itt tartunk?

Ekkor Colton bíró bevonult a terembe és helyet foglalt a pulpituson.

– Kalifornia állam kontra Lola Faxon Allred előkészítő tárgyalás – jelentette be. – Készen állnak uraim?

– A védelem felkészült – közölte Mason.

– A vádhatóság készen áll – mondta Danvers.

– Hívják be az első tanút – rendelkezett a bíró.

Belépett a halottkém, aki Bertrand Allred boncolását végezte. Szakkifejezésekkel tarkított, részletes leírást adott az áldozat sebesüléseiről, a halál okáról, továbbá kijelentette, hogy a halál hétfőn este kilenc és fél tizenegy között állt be.

– Magáé a tanú – fordult Dánvers Mason felé.

– Mondja, a zuhanás önmagában okozhatta-e azokat a sérüléseket, amelyekről most beszélt, és amelyek a halált előidézték?

– Igen, egy kivételével. Az áldozat fején lévő egyik sérülés egy kemény tárggyal rámért ütéstől származik. Fémrúd, revolveragy, vagy franciakulcs lehetett, mindenesetre egy súlyos és lekerekített tárgy.

– Lehet-e a sérülés oka, hogy az áldozat beverte a fejét a kocsi kormányába vagy a műszerfalba?

– Nem hinném.

– De nem biztos benne?

– Nem. Egészen halvány valószínűsége ennek is fennáll. Mikor a kocsi a szakadékba zuhant, nekiütődött a talajnak, majd arrébb gurult. Rendkívül erős ütődés volt.

– Jól van, köszönöm!

A következő tanú a rendőrségi laboratórium munkatársa volt, aki megvizsgálta a kocsi csomagtartójának kárpitját. Az azon található foltok emberi vértől származtak.

– Ön következik, ügyvéd úr – adta át a szót Danvers.

– Milyen vér volt? – kérdezte Mason a tanútól. – Úgy értem, milyen vércsoport?

– Nullás.

– Tudja, milyen vércsoporthoz tartozik a vádlott?

– Mrs. Allred nullás vércsoportú.

– És az áldozat, Bertrand Allred?

– Azt nem tudom. Nem vizsgáltam.

– Tehát megelégedett azzal, hogy megállapítsa, a kárpiton talált vércsoport azonos ügyfelem vércsoportjával. Ezek után nem foglalkozott tovább a kérdéssel. Erről van szó?

– Tulajdonképpen, én…

– Igen vagy nem?

– Igen.

– És mit derített még ki?

– Hát… Részletesen megvizsgáltam, valóban vérről van-e szó, és hogy a vér emberi vér-e.

– És megállapította, hogy az?

– Igen.

– És hogy nullás vércsoportú?

– Igen, uram.

– Továbbá megállapította, hogy a vádlott is nullás vércsoportú.

– Igen.

– Tisztában van-e azzal a ténnyel, hogy a fehér bőrű népesség negyven-ötven százalékának nullás a vércsoportja?

– Hát… Igen.

– És ennek ellenére, még a vizsgálatok lezárása előtt biztos volt abban, hogy a vér a vádlottól származik?

– Nem egészen.

– Akkor miért állította a vallomásában, hogy a kárpiton talált vér a vádlotté.

– Nézze, én csak annyit mondtam, hogy a vérfolt a vádlottól is származhatott. Mindössze ennyit állítottam.

– És az áldozat vérét egyáltalán nem vizsgálta?

– Várjon egy kicsit, ez így nem pontos! Van erről néhány feljegyzésem. Bocsássanak meg egy pillanatra!

A tanú elővett egy jegyzetfüzetet a zsebéből, belepillantott, majd folytatta:

– Az áldozat vérével kapcsolatban is végeztem vizsgálatot, de más célból… Igen, itt is van. Az áldozat is a nullás vércsoporthoz tartozott. De ez nem jelent semmit, mivel, mint ön is említette, a fehér népesség negyven-ötven százaléka ide tartozik. A vizsgálatom nem arra irányult, hogy bebizonyítsam, a kárpiton a vádlott vére van, hanem arra, hogy származhatott-

e a vérfolt a vádlottól.

– Akár az áldozattól, akár minden második fehér bőrű amerikaitól.

– Igen.

– Jól van, köszönöm!

A következő tanú a rendőrjárőr volt, aki megtalálta a szakadékba zuhant kocsit, Allred holttestével. A sebességváltó egyesben volt, amikor a jármű lezuhant. A balesetet minden bizonnyal szándékosan idézték elő.

Mason nem tett fel egyetlen kérdést sem a tanúnak.

– Szólítom Robert Fleetwood tanút! Fáradjon, legyen szíves, a tanúk emelvényére! – mondta Danvers.

Fleetwood letette az esküt, majd részletesen elmesélte az eseményeket, amelyek ahhoz vezettek, hogy Allred este tíz óra körül megjelent a *Snug-Rest* motelben.

– Mi történt azután? – kérdezte Danvers.

– Allred rendkívül barátságosnak mutatkozott. Még mindig azt állította, hogy ő a sógorom. Kezet fogtunk, majd megkérdezte tőlem, visszanyertem-e már az emlékezetemet. Azt mondtam, még nem. Erre közölte, tovább kell mennünk, hogy kényelmesebb szállást találjunk, nem messze a *Snug-Rest* moteltől. Nálam mindössze néhány piperecikk volt, meg egy borotva, amiket Bertrand Allred adott kölcsön. Mrs. Allrednél egy egészen kis méretű bőrönd volt, inkább utazótáska. Hamarosan elkészültünk a csomagolással. Mikor kimentünk, Allred felemelte a kocsi csomagtartóját, mintha be akarná tenni a bőröndöt, majd hirtelen előrántott egy revolvert, amit a feleségére szegezett, és megparancsolta neki, másszon be a csomagtartóba. Mikor Mrs. Allred tiltakozott, durván orron vágta, és ebből az asszony megértette, hogy a férje nem viccel. Kényszerűen bemászott a csomagtartóba. Láttam, hogy vérzik az orra.

Folytatta a vallomását, amely végig rendkívül meggyőzően hatott. Elmesélte, Allred hogyan vesztette el az eszméletét, ő pedig hogyan jutott el Overbrook tanyájára.

– Ismerte Overbrookot?

– Személyesen nem. Az egyik aktában találkoztam a nevével. Leveleztünk vele bányarészvény ügyben. Tudtam róla, semmiképpen sem fog kiszolgáltatni Allrednek.

– Azután mi történ?

– Nos, továbbra is ragaszkodtam ahhoz, hogy amnéziában szenvedek. Úgy gondoltam, hasznosabb lesz, ha így teszek. Felhajtottam a kocsival az

Overbrook birtokához vezető úton, majd pedig kevesebb, mint negyed mérföldnyire a háztól leálltam az út szélén. Megfelelő helynek tűnt ahhoz, hogy leparkoljam az út melletti részen a járművet és otthagyjam. Az út mindkét oldalán vízszintes volt a talaj, ami ugyan felázott az esőzéstől, de a kocsi baj nélkül tudott rajta haladni.

– Hányas sebességben hajtott?

– Gondolom kettesben.

– Folytassa!

– Lehajtottam a kocsival az út mellé és megálltam.

– És ezt követően?

– Mrs. Allrednek sikerült kinyitnia a csomagtartót, valószínűleg egy franciakulcs segítségével…

– Tudja, hogy franciakulcs volt nála?

– Nem. Csak azt tudom, hogy a férje lecsukta a csomagtartó tetejét, és mikor én megálltam a kocsival, Mrs. Allred kiugrott és rohanni kezdett.

– Milyen irányba?

– Az út felé rohant, amiről éppen lekanyarodtunk.

– Mondott valamit neki?

– Azt kiáltottam: *„Ne rohanjon, a férje elájult!”*

– Úgy véli, elég hangosan kiabált ahhoz, hogy meghallja?

– Biztos vagyok benne, hogy hallotta.

– Azután?

– Nem foglalkoztam vele tovább. Hirtelen rádöbbentem, hogy még mindig a kezemben tartom a revolvert, amit Allredtől vettem el. Elhajítottam, amilyen messzire csak tudtam.

– Merre felé?

– Nagyjából a kocsitól északi irányba. Ezután elindultam Overbrook tanyája felé. A kutyaugatás segített a tájékozódásban.

– Visszament később az útra?

– Nem. Egyenesen a farmra mentem. Felkeltettem Overbrookot és megkérdeztem tőle, ott tölthetem-e az éjszakát. Azt mondtam neki, fogalmam sincs, ki vagyok, elvesztettem az emlékezetemet.

– Elhitte?

– Igen. Felajánlotta, hogy alhatok az egyik ágyban.

– Lefeküdt?

– Igen.

– És akkor éjszaka el sem hagyta többet a házat?

– Nem. Nem tehettem, a kutya őrködött.
– Overbrook kutyája?
– Igen.
– Hol?
– A nappali szobában, az ajtó előtt.
– Honnan tudja?
– Egyszer motorzajt hallottam, azt hittem, Allred tért magához. Ki akartam nyitni az ajtót, de a kutya dühösen morgott.
– Volt ablak a szobán?
– Éppen ez az! A szoba a ház túlsó felén volt, így nem láthattam arra, amerre a kocsi állt. Ezért akartam kimenni, hogy a szoba ablakából kinézhessek.
– Egyszerű felépítésű a ház?
– Igen, csak négy helyiség van benne: Overbrook hálószobája, egy kis konyha, az a szoba, ahol én aludtam, és a nappali.
– Overbrook egyedül él?
– Igen. Nincs felesége.
– Mi történt ezt követően?
– A saját csapdámba estem – emlékezett vissza Fleetwood és egy apró grimaszt vágott. – Megérkezett Mr. Perry Mason egy fiatal hölgy kíséretében, aki a nyakamba ugrott és közölte, ő a feleségem. Mit tehettem volna? Nem akartam bevallani Overbrooknak, hogy hazudtam, mikor azt állítottam, elvesztettem az emlékezetemet. Tehát kitartottam a mesém mellett és követtem Mr. Masont, aki a rendőrkapitányságra vitt.
– Felteheti a kérdéseit a tanúnak – fordult Danvers Mason felé.
– Gondolom, van térképe arról a helyről, ahol az autó megállt Overbrook farmja mellett – mondta Perry Mason az ügyészhelyettesnek. – Miért ne vennénk most elő, így pontosabban kikérdezhetjük a tanút.
– Ahogy jónak látja – egyezett bele Danvers és átnyújtott az ügyvédnek egy rajzot, amely pontos mása volt annak, amit Humphreys rajzolt Paul Drake-nek.
– Ha szükségesnek látja – tette hozzá kikérdezhetjük a járőrt, aki a rajzot készítette…
– Azt hiszem, ez felesleges. Majd később meghallgatjuk a rendőrjárőrt. Mr. Fleetwood folytathatja a vallomását.
– Jól van. Itt van továbbá néhány fénykép a földön talált lábnyomokról – tette még hozzá Danvers.

– Nézze meg ezt a vázlatrajzot! – fordult Mason a tanúhoz. – Maga szerint pontosan ábrázolja a farm környékét?

– Igen, uram. Teljesen pontos.

– Hol hagyta a gépkocsit?

Fleetwood rámutatott a rajz egyik pontjára.

– Itt.

– Hol volt a kocsi hátsó része?

– Ezen az oldalon. Látja, itt van szaggatott vonallal jelölve a vázlaton a nő lábnyoma. Innen indul a nyom, és elvezet egészen az útig.

– És itt van mellette egy másik szaggatott vonal, amely a visszatérő lábnyomokat jelöli.

– Igen, uram.

– Ezek mit jelentenek?

– Ezt nem tudnám pontosan megmondani. Azt hiszem, Mrs. Allred…

– Lényegtelen, hogy mit hisz – vágott közbe Danvers. – Szorítkozzék arra, amit bizonyosan tud, én pedig ügyelni fogok, hogy Mr. Mason is csak ezzel kapcsolatban tehessen fel kérdéseket. Tiltakozom bíró úr! A védelem kérdése arra irányult, hogy a tanú által levont következtetéseket és…

– A tiltakozásnak helyt adtam volna, de a kérdésre már elhangzott a válasz.

– A válasz még töredékes, bíró úr.

– Így van. Töröljük a jegyzőkönyvből. Folytassa, Mr. Mason!

– Miért nem tett feljelentést a rendőrségen?

– Nem volt rá lehetőségem.

– Pedig sikerült telefonálnia és felhívnia a *Donnybrook 6981*-es számot.

– Így van.

– Minden bizonnyal valaki önhöz nagyon közel álló személyt.

– Igen.

– Akitől segítséget akart kérni?

– Valóban, szerettem volna kikerülni abból a kényes helyzetből, amelyben voltam.

– Beszélt azzal az illetővel?

– Nem. A szám egyébként Miss Bernice Archeré, aki a barátnőm.

– Közeli barátnője?

– Igen.

– El akarta neki mondani, mi történt magával?

– Nem akartam segítségül hívni őt, vagy megkérni, értesítse a

rendőrséget, de szerettem volna, ha nem hiszi azt, hogy egy férjes asszonnyal szöktem meg.

– A hívást egy benzinkút telefonjáról kérte, kihasználva Mrs. Allred rövid távollétét.

– Igen, uram.

– És nem várta meg, amíg kapcsolják a hívott felet.

– Nem, ugyanis elég sokáig tartott a kapcsolás. Ez alatt Mrs. Allred visszajött, és nem szerettem volna, ha rajtakap.

– Ez volt az első alkalom, hogy telefonálni próbált?

– Így van.

– A vasárnapi napot egy turistaszállóban töltötték?

– Igen.

– És a hétfő reggelt.

– Úgyszintén.

– Ott nem volt telefon.

– Nem.

– Nem is próbált találni egyet?

– De igen, uram.

– Mrs. Allred nem hagyta magára?

– Csak nagyon ritkán maradtam egyedül, akkor is csupán néhány percre.

– Megszökhetett volna Mrs. Allredtől?

– Igen, azt hiszem.

– De nem próbálta meg?

– Kíváncsi voltam, hogyan alakulnak az események.

– Pedig tisztában volt vele, hogy Allred bármikor csatlakozhat magukhoz.

– Őszintén szólva, Mr. Mason, szerettem volna elkerülni a botrányt, mivel nem akartam elmagyarázni, miért találtam ki az amnéziáról szóló történetet.

– Mi oka volt erre?

– Arra gondoltam, ha sikerült mindenkit megtévesztenem, és meggyőznöm róla Allredet, hogy azt hiszem, Patricia autója ütött el, akkor kiaknázhatom saját javamra a helyzetet. Szerettem volna elaltatni Allred gyanúját, és kapcsolatba lépni Mr. Jerome-mal.

– Megpróbálta felhívni Jerome-ot?

– Igen, mialatt Springfieldben voltunk a turistaszálláson. Felhívtam telefonon, de sajnos nem volt otthon. Üzenetet hagytam neki.

– Mi volt az üzenet? ’

– Tiltakozom, a kérdés nem tartozik a tárgyhoz! – szólt közbe Danvers. – A védelem túllépte a jogkörét.

– Én is úgy találom – értett egyet a bíró. – A tiltakozásnak helyt adok.

– Akkor közelítsük meg más oldalról! – mondta Mason. – Befolyásolták önt üzleti érdekek a Mrs. Allreddel, a jelenlegi ügy vádlottjával szembeni viselkedésében?

– Bizonyos értelemben igen.

– Tudott ön arról, hogy Mr. Jerome, Allred üzlettársa, meg akarta szakítani vele a kapcsolatait?

– Igen, természetesen.

– És szerette volna, ha Mr. Jerome alkalmazza önt?

– Tiltakozom a kérdés ellen! – szólt közbe Danvers.

– Elnézését kérem – válaszolta szárazon Mason –, de szeretnék rámutatni a tanú érdekeire. Ehhez pedig jogom van.

– A tiltakozást elutasítom – mondta a bíró. – Folytassa, Mr. Mason!

– Én… tulajdonképpen, gondoltam erre – válaszolt Fleetwood határozatlanul.

– A rejtett indok, ami megakadályozta, hogy faképnél hagyja Mrs. Allredet, valójában az volt, hogy a springfieldi turistaszállóban szabadon mozoghatott, és arra várt, hogy Allred ellen fordulhasson, megölhesse őt, arra számítva, Mr. Jerome hatalma és vagyona megóvja önt a következményektől.

– Ez nem igaz!

– Meg sem fordult a fejében?

– Egyáltalán nem.

– Akkor mi akadálya volt annak, hogy közölje Mrs. Allreddel: „Sajnálom Mrs. Allred, de én most megyek. Semmivel nem rosszabb az emlékezetem, mint a magáé”.

– Ez nem ilyen egyszerű. Meg akartam várni, amíg Jerome rábizonyítja Allredre a csalást. Ezért is hagytam neki üzenetet. Fel akartam tartóztatni addig Allredet, amíg Jerome összegyűjti ellene a bizonyítékokat.

– Röviden szólva, tehát Jerome-mal együttműködve járt el?

– Bizonyos értelemben igen. Azt reméltem, a későbbiekben meg tudok vele állapodni.

– Jól van, nagyon köszönöm – fejezte be Mason a tanú kihallgatását.

– Nincs több kérdés a tanúhoz – szólt Danvers. – Hívják be P. E. Overbrook tanút!

A farmer, aki valóságos óriásnak hatott munkaruhájában és pulóverében, szemmel láthatólag zavartan lépett be a számára idegen közegnek ható terembe.

Letette az esküt és félszegen fordult az ügyészhelyettes felé.

– Maga P. E. Overbrook, az *„Overbrook tanya”* tulajdonosa? Nézze meg ezt a vázlatrajzot! Pontosan van feltüntetve a helyszín, a maga háza és a környező mezők, valamint az út?

– Igen, uram.

– Nem gondolja, Mr. Danvers, hogy jobb lenne, ha engedné, hogy a tanú a saját szavaival mondja el a vallomását? – kérdezte Mason.

– Csak néhány előzetes kérdést szerettem volna feltenni, ügyvéd úr. Időt akartam nyerni.

– Vannak fontosabb dolgok is, mint az idő, ügyészhelyettes úr.

– Igen – válaszolta gúnyosan Danvers. – Én csak időt szeretnék megtakarítani, maga pedig néhány év börtönt az ügyfelének.

– Elég legyen, uraim! – figyelmeztette a feleket a bíró. – Folytassa, Mr. Danvers!

– Mr. Overbrook, találkozott már Mr. Fleetwooddal, az előző tanúval?

– Igen.

– Mikor látta őt először?

– Hétfő este, amikor megérkezett a tanyámra.

– Hány órakor?

– Ezt nem tudnám pontosan megmondani, már ágyban voltam. A kutya ugatása ébresztett fel. Nem néztem meg az órát.

– Tehát arra ébredt, hogy ugat a kutyája?

– Igen. Később pedig egy autót hallottam az úton.

– Nem aludt, amikor Fleetwood kopogtatott az ajtaján?

– Nem uram. A kutya nagyon hangosan nyüszített, ebből tudtam, jár valaki az udvaron. Ezután hallottam, hogy beszélnek a kutyához. Végül pedig kopogtattattak az ajtón.

– Hogyhogy a kutya nem harapta meg a látogatót?

– Nem szokása megtámadni az idegeneket. Megugatja, megszaglássza a látogatókat, de nem is tudom, mi történne, ha egyszer valami idegen rossz szándékkal közelítene. Ha viszont csak az ajtón akar valaki kopogtatni, akkor nem tesz mást, mint megugatja.

– Tehát ajtót nyitott?

– Igen.

– És azután?

– Az illető azt mondta nekem, hogy eltévedt, valószínűleg kocsival jött idáig, de talán balesete lehetett, így semmi másra nem emlékszik, azt sem tudja, kicsoda valójában. Persze, beengedtem a házba.

– És?

– Mivel fogalmam sem volt róla, ki az ismeretlen, és hallottam, hogy egy kocsi állt meg nem messze, óvatos voltam.

– Nem kérdezte őt az autóról?

– Nem, nem voltam egészen biztos a dolgomban. Csak a kutya viselkedéséből következtettem arra, hogy mozgás volt az úton.

– Fleetwood határozottan azt állította önnek, hogy autóval érkezett?

– Nem. Azt mondta, semmire sem emlékszik, egyszerre csak ott találta magát, amint éppen az úton gyalogol.

– Tisztában volt vele, hogy hazudik?

– Őszintén szólva, azt hittem, hogy a krapek teljesen lökött. Csak éppen hideg volt és szemerkélt az eső, nem hagyhattam kint ácsorogni ilyen időben. Másrészt viszont nem szerettem volna semmit sem kockáztatni. Közöltem vele, egyedül lakom, ezért meg kell elégednie egy ággyal és egy pokróccal, lepedőt már nem tudok adni. Azt mondta, neki ez is elég. Erre én átküldtem a szomszéd szobába.

– Később mi történt?

– Azután – folytatta Overbrook és cinkosan kacsintott egyet behívtam Prince-t, a kutyámat a szobába, és rábíztam, őrizze a látogatót. Felőle most már teljesen nyugodt lehettem, biztos voltam benne, semmiképpen nem hagyhatja el a szobát, amíg Prince őrködik.

– Meg van győződve arról, hogy nem léphetett ki a helyiségből?

– Ha azt mondom Prince kutyámnak, őrizzen valakit, akkor nyugodtan lefogadhatja, hogy az illető meg sem moccanhat – felelte Overbrook teljesen határozottan.

– Mekkora az a kutya?

– Legalább negyven kilót nyom. Szép nagyra nőtt jószág.

– Ezek után mi történt?

– Hát, másnap megérkezett Mr. Mason egy nő kíséretében, aki azt állította, hogy a férjét keresi. A férje pedig nem más, mint az én emberem. Mindez teljesen békésen történt, mint egy családi összejövetelen. A nő sírt és megölelte a férfit. Nekem ennyi elég is volt.

– Tehát, röviden, elhitte a meséjüket?

– Azt azért sejtettem, hogy valami nincs teljesen rendben, de elvégre ez nem tartozott rám.

– És akkor mindannyian együtt távoztak?

– Igen.

– Azután?

– Másnap reggelig semmi nem történt. Amikor felébredtem, sokat törtem a fejem a dolgon, és elhatároztam, megnézem a terepet. Elindultam Fleetwood nyomát követve.

Ez szerdán reggel volt?

– Igen. Elindultam a helyszínre. Gondosan vigyáztam rá, nehogy összetapossam a nyomokat. Végig mellettük mentem…

– Ezen a vázlaton – szólt közbe Danvers – van egy pontozott vonal, ami azt jelöli, hol ment Fleetwood a ház felé, egy másik vonal pedig az ön útját mutatja Fleetwood nyomai mentén. A két vonal párhuzamosan halad.

– Erről van szó. Megérkeztem oda, ahol megálltak az autóval, és éppen meg akartam kerülni a helyet, mikor észrevettem a nő lábnyomait. Úgy néztek ki, mintha a nő kiszállt volna a kocsiból és futni kezdett volna az út felé. Majd találtam újabb női lábnyomokat, amelyek az út felől tartottak a kocsi irányába. A nő valószínűleg visszaült az autóba és elhajtott. Arra gondoltam, értesíteni kellene a rendőröket. Úgy tűnt, mintha a nőt a kocsi csomagtartójába zárták volna.

– Mit tett ön ezt követően?

– Nem keresgéltem tovább, hanem a köves úton visszamentem. Láthatják is a nyomaimat. Rátértem, a gazdasági útra, ami a kukoricaföldhöz vezet.

– A farmhoz tartozó gazdasági útra?

– Igen, uram. Elmentem a házig, ott pedig felpakoltam a traktorra néhány deszkát, hogy azokat kivigyem a helyszínre.

– Hogyan járt el?

– Hát, ahogy akkor csinálják, ha nyomokat akarnak a talajon rögzíteni. Letettem egy deszkát, visszamentem a traktorhoz egy másikért, majd az első deszkára lépve végigmentem azon és letettem a következőt, egészen addig, ahol a kocsi állt. Ezután felültem a traktorra, visszamentem vele a farmra, majd beszálltam a furgonba és elindultam, hogy telefonálja a sheriffnek. Mondtam neki, találtam egy fickót, aki állítólag amnéziás volt, de nekem valami nagyon nem tetszett a viselkedésében, később pedig észrevettem, hogy egy nő volt a kocsi csomagtartójában, aki elrohant, de később visszament és elhajtott. Ez minden.

– Ekkor már tudott arról, hogy Allredet megölték?

– Nem, fogalmam sem volt róla.

– Nincs több kérdésem. Öné a tanú, Mr. Mason.

Az ügyvéd bátorítóan rámosolygott a tanúra.

– Tehát, Mr. Overbrook, Fleetwood hétfőn este érkezett magához, és valamikor kedden este távozott?

– Igen, amikor maga érte jött és elvitte.

– Közben végig a házban tartózkodott?

– Nem. Nem végig.

– És ön?

– Én egész idő alatt a ház körül voltam, apróbb munkákat végeztem a farmon.

– És egyedül hagyta Fleetwoodot?

– Igen, persze.

– Ezek szerint gond nélkül elmehetett, ahova csak akart. Maga nem parancsolt rá a kutyájára, hogy őrizze?

– Nem, a kutya velem volt.

– Nagyon szereti a kutyáját, úgy látom.

– Jól megértjük egymást.

– És mindenhova követi magát?

– Mindenhova – mondta Overbrook –, kivéve ha más utasítást adok neki, hogy őrizzen valamit, vagy valakit. Egyébként végig velem van.

– És hűséges magához? Úgy értem, ha megparancsolta volna neki, hogy őrizze Fleetwoodot napközben, akkor azt végre is hajtotta volna?

– Hogyne. Csak éppen ebből Fleetwood látta volna, hogy gyanakszom rá, ezt viszont el akartam kerülni.

– Nem tartott attól, hogy Fleetwood ellop öntől valamit?

Overbrook akkorát kacagott, hogy az egész terem visszhangzott belé.

– Hát, Mr. Mason, ettől egyáltalán nem kellett tartanom. Mit vihetett volna el tőlem? Egy fél sonkát, egy zsák lisztet, vagy egy zacskó sót. Van néhány pokrócom, meg egy két lepedő. Tudja, nagyon egyszerű körülmények között élek.

– És szerda reggel előtt eszébe sem jutott, hogy megnézze Fleetwood nyomait?

– Végig kellett gondolnom a dolgot. Akkor határoztam el magam, amikor önök érte jöttek. És mikor láttam a nő nyomait, aki futott…

– Meg sem kellett vizsgálnia a nyomokat, hogy tudja, mi történt?

– Hát, igen, a tanyán mi hozzá vagyunk szokva az ilyesmikhez. Abban a pillanatban, amint megláttam a lábnyomait, kitaláltam, hogy teljes erejéből futott az út felé, majd pedig később nyugodtan visszasétált. Akkor értesítettem a rendőrséget. Így történt.

– Maga szerint megközelíthette bárki is a kocsit, anélkül hogy nyomokat hagyott volna?

– Azon a talajon semmiképpen sem, uram. Tudja, teljesen fel volt ázva, olyan puha, mint egy szivacs. Kiadósabb esőzés után mindig így van.

– Ott volt, amikor megtalálták a revolvert?

– Igen.

– Mikor történt ez?

– A sheriff-fel együtt voltam. Megkérdezte, mit tudok a dologról, én pedig megmutattam neki Fleetwood lábnyomait. Tisztán lehetett látni, ahogy megállt a kocsi lámpái mellett, és ott, a jobb lába által hagyott nyomon látszott, hogy valamit cipelt, vagy valamit eldobott. Akkor a sheriff-fel együtt elkezdtünk kutatni, és én voltam az, aki ráakadt a fegyverre.

– Fel is vette?

– Nem vagyok olyan ostoba – jelentette ki Overbrook és vigyorgott. – Olvastam elég detektívregényt ahhoz, hogy tudjam, mik azok az ujjlenyomatok. Szóltam a sheriffnek, de ő sem nyúlt hozzá, hanem egy drót segítségével felemelte. Később hallottam, hogy megtalálták rajta…

– Hagyja ezt! Nem számít, mit hallott – szólt közbe Danvers. – Csak a tényekről beszéljen!

– Értettem, uram.

– Nincs több kérdésem – fejezte be Mason.

– Nincs több tanúnk, átadjuk a szót a bíróságnak – közölte Danvers.

– Hogyan? – kérdezte csodálkozva az ügyvéd? – Ez volt minden?

– Igen.

– Ebben az esetben kérem ügyfelem szabadlábra helyezését – mondta Mason. – A vád semmiféle bizonyítékot nem hozott fel arra nézve, hogy Mrs. Allred részt vett volna a bűncselekményben.

– Éppen ellenkezőleg – közölte Danvers. – A vádlott szerepe nyilvánvaló. Rendelkezésünkre áll a tanúk vallomása, amelyek bizonyítják, hogy Mr. Allred ájultan hevert a kocsiban, a felesége pedig a csomagtartóba volt zárva. A földön lévő lábnyomok nem hazudnak. A csomagtartóba zárt személy elrohant az út irányába, majd visszatért és elhajtott a kocsival. A férje ájultan hevert a vezető melletti ülésen. Nem térhetett magához, mert

akkor megtaláltuk volna az ő lábnyomait is. Tisztán látszik a rajzon, hogy megfordultak a kocsival és elhajtottak az út felé. Beidézhetnénk más tanúkat is a bíróság elé, de a védelemnek nincs más célja, minthogy megkíséreljen rákényszeríteni, tárjam elő az összes bizonyítékomat, anélkül hogy ő felfedné a kezében lévő adukat. Annál könnyebben vonhatná kétségbe az általunk előadott tényeket magán a tárgyaláson. Ennek az előkészítő eljárásnak a célja pedig csak annyi, hogy megállapítsuk, valóban bűncselekmény történt és a vádlott joggal gyanúsítható annak elkövetésével. Úgy vélem, ennek a kötelezettségemnek bőven eleget tettem.

– Osztom a véleményét – jelentette ki a bíró. – A védelem indítványát elutasítom. Kíván-e a védelem még szólni?

– Úgy látom, a hallgatóság soraiban jelen van Mr. George Jerome – jegyezte meg Mason. – Őt nem idézték meg tanúnak.

– Nem volt rá szükségünk – jelentette ki az ügyészhelyettes.

– Akkor kérem a meghallgatását, mint a védelem tanúját.

– Tiltakozom az eljárás ellen! – kiáltotta Danvers. – A védelem tisztában van vele, hogy a vádlottnak felelnie kell a tettéért, és most megpróbálja elterelni a bíróság figyelmét…

– Pontosan ismerem a védelemnek az előkészítő tárgyalások során alkalmazott taktikáit – mondta a bíró mosolyogva –, de úgy vélem, nem szabad megfosztanunk Mr. Masont attól a jogától, hogy tanúként idézzen meg valakit, ha úgy látja jónak.

– Ez nem volt szándékomban, bíró úr. Csak meg szeretném jegyezni, hogy Mr. George Jerome a vád tanúja lesz a büntető tárgyaláson, és amennyiben a védelem most a tanúk emelvényére szólítja, akkor szigorúan ügyelnünk kell az ilyen helyzetekre vonatkozó szabályok betartására. Ez egy egyszerű bizonyítási eljárás, keresztkérdéseknek nincs helye.

– Magának minden lehetősége meglesz arra, hogy tiltakozzon Mr. Mason kérdései ellen, ha úgy tartja jónak. Most pedig szólítom a tanúk emelvényére Mr. George Jerome-ot.

Jerome letette az esküt, majd dühös pillantást vetett Masonre és helyett foglalt a tanúk részére fenntartott széken.

– Maga George Jerome? Bertrand C. Allred üzlettársa?

– Igen, uram.

– Régóta ismerte már az áldozatot?

– Meglehetősen régóta.

– Mikor találkozott vele utoljára?

– Tiltakozom! – szólt közbe Danvers. – A kérdés nem tartozik ide.
– A tiltakozást elutasítom – mondta a bíró.
– Hétfőn este fél hét körül – válaszolta a tanú.
– Hol?
– Nála, pontosabban szólva az irodájában.
– Hétfőn este, tehát a gyilkosság estéjén.
– Igen, uram.
– Miről beszéltek?
– Tiltakozom, tisztelt bíróság, a kérdés nem tartozik a tárgyhoz!
– A tiltakozásnak helyt adok.
– Volt még ott valaki magukkal?
– Nem, uram.
– Mikor eltávozott a házból, Mr. Allred magával ment?
– Igen.
– A maga gépkocsijával?
– Igen, uram.
– A *Snug-Rest* motelbe vitte, ugye?
– Tiltakozom, a kérdés tendenciózus!
– Helyt adok.
– Hova vitte Mr. Allredet?
– A Hetedik utcába, egy autókölcsönző irodába. Ott megálltam, ő pedig kiszállt.
– Elárulta, mik a további szándékai?
– Azt mondta, kocsit szeretne bérelni.
– Hova akart menni a kocsival?
– Fogalmam sincs.
Ekkor Paul Drake felállt a helyéről, átverekedte magát a közönségen, majd odalépett Mason háta mögé és hozzá hajolva halkan a fülébe súgta:
– Megtudtam, hogy az ügyészség tisztában van vele, hogyan jutott Allred a *Snug-Rest* motelbe. Kocsit bérelt sofőrrel együtt. Fél tíz és fél tizenegy között ért oda, a sofőr nem biztos az időpontban. De ez sem segít sokat, mivel egyaránt alátámasztja Fleetwood és Mrs. Allred vallomását is.
– Köszönöm! – suttogta Mason, majd a tanú felé fordult: – Mr. Jerome, ugye tisztában volt vele, hová készül Mr. Allred?
– Egyáltalán nem.
– De azért sejtette?
– Tiltakozom, a kérdéssel a védelem befolyásolni akarja a tanút! – szólt

közbe az ügyészhelyettes.

– Természetesen – fordult Mason a bíró felé. – Mr. Jerome a vád tanúja…

– A bíróság tisztában van a helyzettel – szakította félbe a bíró. – Amennyiben olyan részletet szeretne tisztázni, amely szorosan kapcsolódik az imént tárgyalt kérdésekhez, úgy más lenne a helyzet. De így a tanúnak feltett kérdéseket feleslegeseknek ítélem. Felhívom a figyelmét, hogy a bíróság szigorúan tartani fogja magát az eljárási szabályokhoz. Nem hinném, Mr. Mason, hogy szándékában állna felhasználni a tanú mostani vallomását a büntetőper során.

– Nem áll szándékomban, bíró úr.

– Én is ezt reméltem.

Mason ismét Jerome felé fordult és azt kérdezte:

– De követte Mr. Allred kocsiját, ugye?

– Tiltakozom, a kérdés tendenciózus! – szólt közbe ismét az ügyészhelyettes.

– A tiltakozás megalapozott – jelentette ki a bíró.

– Járt ön hétfő este a *Snug-Rest* motel környékén? – próbálkozott tovább Mason?

– Tiltakozom, a kérdésfelvetés ellenkezik az eljárási szabályokkal!

– Helyt adok.

– Mikor látta utoljára Bertrand Allredet?

– Tiltakozom, a kérdés már elhangzott, és meg is válaszolták! – szólt ismét az ügyészhelyettes.

– Helyt adok.

– Mikor beszélt utoljára Robert Fleetwooddal Bertrand Allred halála előtt?

– Már nem emlékszem.

– Beszélt ön hétfőn bármikor Fleetwooddal?

– Nem emlékszem.

– Kapott üzenetet Fleetwoodtól a hétfői nap folyamán?

– Tiltakozom, ez nem tartozik a bizonyítási eljárás körébe!

– Mr. Mason – jelentette ki Colton bíró –, mielőtt mérlegelném, helyt adok-e a tiltakozásnak, szeretném még egyszer pontosan megvilágítani a bíróság álláspontját, amely szerint nincs helye a tárgyhoz nem tartozó kérdéseknek. Most pedig, amennyiben alapos oka van rá, hogy úgy gondolja…

– Úgy gondolom, bíró úr. Az előbbi tanú, Mr. Fleetwood azt állította, üzenetet hagyott Mr. Jerome részére.

– Rendben, a tiltakozást elutasítom. Tanú, válaszoljon a kérdésre!

– Valóban kaptam egy üzenetet, amely állítólag Fleetwoodtól jött. Az volt a tartalma, hogy ne kössek semmiféle egyezséget Allreddel, mielőtt beszéltem volna vele, mármint Fleetwooddal.

– És amikor beszélt vele, mit mondott erről?

– Tiltakozom, a kérdés nem tartozik a tárgyhoz!

– Helyt adok. Szeretném, ha a védelem egyszer és mindenkorra tudomásul venné a bíróság álláspontját ebben a kérdésben. Amennyiben a védelem alaposan valószínűsíteni tudja, hogy a tanúvallomás segítségével konkrét tényeket tárhatunk fel, úgy tágabb teret fogok engedni a kérdések feltevésére. De amint látom, nemsokára tizenkét óra, így a bíróság a tárgyalást felfüggeszti délután kettőig. A vádlott a sheriff őrizetében marad. Mr. Jerome, most elmehet, de kérem, két órakor ismét jelenjen meg a tanúvallomását folytatandó. A tárgyalást felfüggesztem.

Mrs. Allred előrehajolt és megérintette Mason karját.

– Beszélhetnék önnel? – kérdezte és hangjában izgatottság remegett.

Az ügyvéd a kísérő rendőrhöz fordult:

– Ügyfelem szeretne beszélni velem. Engedélyezne számunkra néhány percet?

– Rendben – felelte a rendőr. – De ne túl hosszú ideig!

Mason karon fogta ügyfelét és a terem sarkába vezette.

– Hallgatom, asszonyom!

– Fleetwood igazat mondott.

– Ez azt jelenti, hogy valóban önt zárták be a kocsi csomagtartójába?

– Igen.

– Ennél rosszabb pillanatot már nem is választhatott volna, hogy ezt közölje velem – morogta dühösen Mason.

– Nem tehetek róla. Patre kellett gondolnom.

– Patriciára? Neki mi köze ehhez?

– Semmi, Mr. Mason. Az ég világon semmi. Biztosíthatom róla. Kérem, ne értse félre a szavaimat! Abból csak még nagyobb baj lehetne.

– De hiszen azt mondta…

– Nem, nem! Mikor azt mondtam, hogy Patriciát akartam fedezni, ez csak annyit jelentett, árthatott volna neki, ha elismerem, én hajtottam el onnan a kocsival. Végig erre gondoltam, mármint hogy nem akarom Patet kellemetlen

helyzetbe hozni.

– Ha a változatosság kedvéért most elmondaná végre az igazságot – kérte gúnyosan az ügyvéd mi is történt valójában?

– Majdnem minden úgy volt, ahogy azt Bob Fleetwood elmesélte. Leállt a kocsival az út mellett, én pedig kiugrottam és elrohantam. Utánam kiáltott, hogy a férjem elvesztette az eszméletét. Kicsit arrébb megálltam és láttam, ahogy ott áll a reflektor fényében. Elhajította a revolvert, amilyen messze csak tudta. Azután láttam, amint elmegy. Azt hiszem az győzött meg, hogy eldobta a fegyvert. Tudtam, soha nem szabadulna meg a revolvertől, ha a férjem olyan állapotban lenne, hogy ártathatna neki. Volt valami végleges határozottság a mozdulatában. Erre visszamentem a kocsihoz és benéztem az ablakán. Bertrand oldalra dőlve feküdt, mozdulatlanul. Semmilyen hang nem hallatszott.

– Fleetwood határozottan állította, hogy zihálva lélegzett – mondta Mason.

– Hazudott. A férjem már halott volt.

– Biztos ebben?

– Teljesen biztos. Jó ideig álltam ott és néztem őt. Azután behajoltam a kocsiba és szólongattam. Semmit nem válaszolt. Megfogtam a csuklóját. Olyan hideg volt, hogy az kizárt minden tévedést. A pulzusa sem vert már, halott volt.

– Akkor miért nem ment el, hogy értesítse a rendőrséget?

– Csak akkor láttam át teljesen a helyzetet, amikor már beültem a kocsiba. Akkor döbbentem rá, hogy a puha talajon tökéletesen látszanak a lábnyomaim. Egy dologgal kapcsolatban Bob Fleetwood igazat mondott. Miután bepréselődtem a csomagtartóba, nagyon szűknek találtam a helyet, de azután eszembe jutott, hogy mindig tartottunk ott egy zseblámpát, arra az esetre, ha éjszaka kereket kellene cserélni. Meg is találtam és meggyújtottam. Ahogy megvizsgáltam a zárat, láttam, ki tudnám nyitni, ha lenne nálam egy feszítővas. Eszembe jutott a franciakulcs, amit sikerült kiszednem a szerszámoskészletből. Nem volt egyszerű, mert a kocsi rettenetesen rázott, de végül mégis ki tudtam feszíteni a zárat. Mikor az autó megállt, kinyitottam a csomagtartó tetejét, és egy másodpercet sem vesztegetve kiugrottam, majd rohanni kezdtem. A hátam mögött a csomagtartó teteje hatalmas robajjal zuhant vissza.

Mason végig feszült figyelemmel hallgatta védence elbeszélését.

– Úgy harminc lépést rohanhattam – folytatta Mrs. Allred –, amikor

meghallottam Fleetwood kiáltását, hogy minden rendben van, Bertrand elájult. Futottam tovább, de a vállam fölött visszanéztem és láttam, amikor Bob elhajította a revolvert, majd elindult. Ahogy mondtam magának, visszamentem a kocsihoz és ott találtam a férjemet holtan. Mit tehettem volna? Szálljak ki a kocsiból? A lábnyomok elárulták volna, hogy visszamentem az autóhoz, és azt hihették volna, én öltem meg Bertrandot a franciakulccsal. Ezért gondoltam arra, inkább szilárd talajra vezetem a kocsit, ahol kiszállhatok anélkül, hogy áruló nyomokat hagynék. Azután jött a gondolat, hogy lelökjem az autót a szakadékba. Mindenki balesetnek fogja hinni. Én meg azt fogom vallani, hogy Bob ellopta az autót, így ráhárítok minden felelősséget. A legrosszabb esetben kénytelen lenne azt vallani, hogy önvédelemből ölte meg Bertrandot. Tudom… komoly zűrbe keveredtem, Mr. Mason, de higgye el, borzasztó perceket éltem át.

– Most végre valóban igazat mondott? – kérdezte Mason.

– A tiszta igazat.

– Nézzen a szemembe!

Mrs. Allred rezzenéstelenül állta az ügyvéd pillantását.

– Ha mindezt hamarabb tudom – folytatta Mason –, az egész gyilkosságot Fleetwood nyakába varrhattam volna. Most viszont teljesen másképp áll a helyzet. Maga is hazudott, Fleetwood is. Az esküdtszék előtt dupla vagy semmit fogunk játszani. Az a tény, hogy Fleetwood eldobta a revolvert, engem többé-kevésbé meggyőz róla, hogy a férje már halott volt, mikor Fleetwood kiszállt a kocsiból. De maga a hazugságaival minden adut az ellenfél kezébe adott.

– Nagyon sajnálom, Mr. Mason!

– Még egyszer kérdem, igazat mondott most?

– Igen.

– Tudnia kell, ha csak megváltoztatta kicsit a történetét, hogy jobban igazodjon Fleetwood vallomásához, akkor végzetes ostobaságot követ el.

– Nem, nem, nem hazudtam, higgye el! Patre kell gondolnom… igen…

Mrs. Allred sírva fakadt.

– -Mindenesetre – döntött Mason –, nem adok magának több lehetőséget, hogy hazudjon. Mostantól hallgatni fog! Senkinek nem szól egy szót sem, megértette?

– Igen, Mr. Mason.

– És ne felejtse el, egy apró hazugság néha szebbé teszi a valóságot, de igazi meggyőző ereje csak az igazságnak van.

Ezután Mason intett a rendőrnek, hogy befejezte.

XIX.

Mason, Della Street és Paul Drake az ebédlőasztalnál ültek egy közeli vendéglőben.

– Nos, ügyfelem egy legújabb verzióval állt elő – törte meg Mason a csendet.

– Ami megerősíti Fleetwood vallomását?

– Nagyjából. Azt állítja, a férje már halott volt, mikor visszament a kocsihoz Fleetwood távozása után. Ha elfogadjuk, hogy ez alkalommal igazat mond, akkor is kíváncsi vagyok, miként tudnám erről meggyőzni az esküdtszéket.

– Allred véleményem szerint is halott volt – mondta Drake különben Fleetwood nem dobta volna el a fegyvert. Ez tipikusan olyan cselekmény, ami arra irányul, hogy megszabaduljon a gyilkos fegyvertől. Olyan erősen ütötte le Allredet, hogy az belehalt, és Fleetwood tisztában is volt ezzel. A halálos ütést a revolveraggyal mérte rá, és mikor ezután elhajította, az csak egy természetes és logikus erőfeszítés volt, nehogy megtalálhassák nála a bűnösségre utaló tárgyi bizonyítékot.

– Én is így látom, de próbáld ezt elhitetni az esküdtszékkel! Nem, inkább valami más utat kell találni a védelemnek.

– Mit?

– Meg kell értetni az esküdtekkel Bertrand Allred jellemét. Hagyjuk meg őket abban a hiszemben, hogy a férfi még élt, amikor a felesége visszaült a kocsiba. Mrs. Allred azt vallhatja, hogy haza akart hajtani, de útközben Allred magához tért és bántalmazni akarta, erre kénytelen volt védekezésből leütni őt, és így jogos önvédelemből követte el a gyilkosságot.

– Ez nagyon jól hangzik – ismerte el Drake.

– És talán meghatja az esküdteket, különösen Fleetwood tanúvallomása után. De vajon igazat mond-e Mrs. Allred? Egyáltalán nem vagyok biztos benne, és ez idegesít. Lehet, hogy csak hozzá akarja igazítani a vallomását Fleetwood elbeszéléséhez.

– És ez mennyiben érint téged? És mennyiben érinti Fleetwoodot?

– Tartok tőle, hogy zsákutcába kerülhetünk. Hidd el, Paul, ha bonyolult

ügybe csöppenünk, egyetlen biztos kiút van, mégpedig ha kiderítjük az igazságot.

– Az ügyfeled még nem tett vallomást. Eddig csak neked mondott el mindent.

– Szeretnék elölről végigmenni az ügyön – mondta Mason. – Ki akarom kérdezni részletesen Fleetwoodot, pontosan miért is hajította el a revolvert. Mi lehetett ezzel a célja? És mégis, van valami ebben az egész problémában…

Mason eltolta maga elől a tányért, kiterítette Humphreys rajzát és figyelmesen tanulmányozni kezdte.

– Ez tiszta matematika – közölte Drake. – Fleetwood valóban úgy cselekedett, ahogy azt a tanúvallomásában előadta. Ezt a földön található lábnyomok bizonyítják.

Mason egyszerre csak apró morgást hallatott, ami kis jóindulattal akár kuncogásnak is beillett volna.

– Mi az? – kérdezte Drake.

– Vigyen el az ördög, Paul, ha tudom! Támadt egy ötletem. Nagyon könnyen megeshet, hogy Mrs. Allred újból hazudott nekem.

– Mrs. Allred?

– Igen, a legfrissebb verziója is hazugság.

– De mi a célja ezzel?

– Fleetwood tanúvallomása annyira szilárd, hogy Mrs. Allred úgy gondolja, semmi esélye nem lenne az esküdtszék előtt, ha egyszerűen elmondaná az igazságot, amit a kutya sem hinne el neki.

– De mi az igazság? – kérdezte Della Street.

– Azt megpróbáljuk megtudni a délutáni tárgyaláson – válaszolta Mason.

XX.

A tárgyalás két órakor folytatódott.

– Mr. Jerome – nyitotta meg az ülést Colton bíró –, a maga tanúvallomását hallgattuk, mielőtt ebédszünetet tartottunk volna. Kérem, foglalja el ismét a helyét az emelvényen. Uraim, a vádlott jelen van, Mr. Mason, öné a szó.

– Tisztelt bíróság, egy új, rendkívül fontos tény jutott a tudomásunkra.

Szeretném visszahívni Overbrook tanút, hogy kiegészítse a vallomását.

– Tiltakozom, bíró úr! – mondta Danvers. – A védelemnek bőven volt ideje kérdéseket feltenni Mr. Overbrooknak, sőt, jónéhány felesleges kérdéssel is pazarolta az időnket és…

– Az én véleményem is ez – közölte a bíró.

– Biztosíthatom önt, bíró úr, nem időhúzásról van szó. Amennyiben lehetőséget ad rá, hogy kikérdezhessem Overbrook tanút, úgy vélem, meg tudom cáfolni Mr. Fleetwood vallomását és felmenthetem védencemet minden gyanú alól.

– Valóban így gondolja? – kérdezte Colton bíró.

– Igen, bíró úr.

– Ez teljesen új helyzet – állapította meg a bíró.

– Tisztelt bíróság, a vád befejezte a bizonyítást – szólt Danvers. – A vádhatóság már lezárta az eljárást.

– Valóban? És ha a bíróság úgy ítélné, hogy a vád által felsorakoztatott tények nem elégségesek ahhoz, hogy a vádlottat bíróság elé állítsuk, akkor, gondolom, sietve újabb tanúkat idéztetne be.

Danvers erre nem tudott mit felelni.

– Lépjen a tanúk emelvényére, Mr. Overbrook! – döntött Colton bíró.

Overbrook előrement és elfoglalta a helyét.

– Úgy láttam, maga igazi szakértője a nyomkövetésnek – tette fel az első kérdést Mason.

– Tudja, mi ott vidéken hozzá vagyunk ehhez szokva.

– Gyakran előfordul, hogy egy vadállat nyomait kell követnie?

– Igen, gyakran.

– Ebben az esetben megmagyarázná a bíróságnak, honnan tudta, hogy az út mellett talált nyomok egy nőtől erednek, aki kiszállt a csomagtartóból és futásnak eredt, majd pedig visszatért a kocsihoz?

– Világos, mint a nap. Nézze csak meg a rajzot! Pontosan mutatja a nyomokat.

– Igen, ez igaz, a nyomok tisztán látszanak. Egyrészt elvezetnek a kocsitól, majd visszatérnek a kocsihoz.

– Igen, uram.

– És ebből honnan tudja, hogy mi történt?

– Hiszen minden világosan látszik! Senki sem szállhatott volna ki a kocsiból, vagy mehetett volna oda anélkül, hogy lábnyomokat hagyott volna. A nő szemmel láthatóan kiugrott a csomagtartóból, elfutott az út felé, azután

pedig visszament. Ha csak nem voltak szárnyai, akkor el kellett hajtania a kocsival, mivel nem szállt ki belőle újból.

– De hiszen vannak nyomok, amik elvezetnek a kocsitól.

– Hogyan?

– Vannak lábnyomok, amik távolodnak a kocsitól.

– Nem, nincsenek. Alaposan megvizsgáltam a talajt, és ez a rajz teljesen pontos.

Mason a rajzra mutatott.

– De hiszen itt vannak a kocsitól távolodó lábnyomok.

– Igen, ezek azok a nyomok, amiket akkor hagyott, amikor először elszaladt.

– Mi bizonyítja, hogy ezek hamarabb keletkeztek, mint a kocsi felé vezető nyomok? – kérdezte Mason. – Honnan tudja, hogy az a nő nem először ment az út felől a kocsihoz, és utána rohant el onnan.

– Hát, ezt nem lehet biztosan állítani – mosolyodott el Overbrook. – Persze figyelembe kell venni, hogy mikor az út felől jött, akkor beszállt a kocsiba, a vezetőülésre. Akkor magyarázza el, hogyan tudott azután bemászni a csomagtartóba?

A teremből többfelől nevetés hallatszott és a bíró egy kalapácsütéssel csendre intette a közönséget.

– De tételezzük fel – folytatta Mason –, hogy ezeket a nyomokat akkor hagyták, amikor a kocsi már nem volt ott!

– Micsoda? – kiáltott fel Overbrook.

– Ezeket a nyomokat akkor is hagyhatták, amikor az autó már nem állt ott. Mi sem egyszerűbb annál, mint hogy valaki az útról odasétál arra a helyre, ahol a kocsi állt, majd ugrik egy nagyobbat, oda, ahol a kocsi csomagtartója lehetett, végül pedig elszalad az út felé.

– Hát – töprengett Overbrook és megvakarta a fejét –, ez igaz. Azt tényleg nem lehet tudni, mikor keletkeztek a nyomok.

– És ez azt is jelenti – mondta Mason –, hogy azt sem lehet tudni, mikor keletkeztek a maga lábnyomai.

– Mit akar ezzel mondani?

– Könnyen lehetséges, hogy ön hétfőn éjjel kiment egy kicsit körülnézni. Majd pedig szerdán reggel a traktorral kivitte a deszkákat, lerakta, onnan kezdve, ahol a hétfő esti lábnyomai végződtek, és így a maga lábnyomai folyamatos sort mutatnak. Nagyon ravasznak kellene ahhoz lenni, hogy bárki meg tudja különböztetni a hétfői és a szerdai nyomokat.

– Természetesen nem tettem minden lábnyom mellé egy stopperórát!

A közönség soraiból többen hangosan felnevettek.

– Nem – válaszolta udvariasan Mason –, de ez a fénykép, amit itt tartok a kezemben, valami furcsa dolgot mutat, ami a rajzon nem látszik. Ezek a kis kerek lábnyomok minden bizonnyal a kutyájától származnak. Meg tudná magyarázni a bíróságnak, miként lehetséges, hogy a kutya elkísérte magát a kocsi helye és az út között, de nem volt maga mellett, mikor a háztól addig a pontig ment, ahol az autó állt.

Overbrook láthatóan zavartan feszengett a széken.

– Nem tud válaszolni? – kérdezte Mason.

– Gondolkodom…

– Akkor segítek – ajánlotta kedvesen Mason. – A válasz a következő. Mikor a háztól a kocsiig ment, nem volt maga mellett a kutyája. Ez csak akkor történhetett, mikor hétfő éjjel otthon hagyta, hogy őrizze Fleetwoodot. Ezek a nyomok akkor keletkeztek, amikor ön hétfőn éjjel kiment, miután befogadta Fleetwoodot. Fogta a zseblámpáját és követte az éjszakai látogató nyomait, hogy megnézze, mi történt azzal az autóval, aminek a motorját hallotta. A kocsiban ott talált egy ájult embert, Bertrand Allredet, akit már régóta ismert és gyűlölt, mivel egy bányarészvény ügy kapcsán súlyosan megkárosította. Most végre itt volt az alkalom, hogy bosszút álljon, és ezt ki is használta. Elvezette a kocsit egy meredek szakaszhoz és lelökte a szakadékba. Majd szerdán reggel aggódni kezdett és különféle óvintézkedéseket tett. Fogta a deszkákat és lefektette úgy, hogy folyamatos lábnyomok látszódjanak a talajon. De amikor a deszkákkal dolgozott, legnagyobb meglepetésére újabb nyomokat is talált. Mégpedig egy nő lábnyomait, amelyekről úgy tűnt, a kocsi csomagtartójától vezetnek futva az út felé, majd pedig vissza az autóig. Ugye így történt, Mr. Overbrook?

– Tiltakozom, bíró úr! – kiáltotta dühösen Danvers. – A kérdés nem tartozik a tárgyhoz, a védelemnek nincs joga…

– Nézzen csak a tanú arcára, ügyészhelyettes úr – vágott közbe a bíró és meggyőződhet róla, hogy a kérdés teljesen jogos! A tiltakozást elutasítom. És amennyiben a vád valóban tisztázni szeretné a tényállást, akkor kérem, figyeljen gondosan Mr. Mason kérdéseire, valamint a tanú válaszaira. Nos, Mr. Overbrook, feleljen!

Overbrook úgy fészkelődött a székén, mintha parázson ülne.

– Feleljen a kérdésre! – ismételte a bíró.

– Nos, tisztelt bíróság – dadogta Overbrook –, elmondom az igazat…

Nagyjából tényleg így történt, de nem teljesen…

– Magyarázza meg! – mondta Mason.

– Mikor odaértem a kocsihoz – mesélte Overbrook bevilágítottam a lámpával és láttam, hogy egy halott férfi van benne. Felismertem Allredet és azonnal megértettem, komoly bajba kerültem, mert mindenki tudja rólam, hogy gyűlölöm. Biztos voltam benne, hogy engem fognak vádolni. Ezért beszálltam a kocsiba, elhajtottam és lelöktem a szakadékba. Hajnali három és négy óra között értem haza. A kutya nem ugatott, így csendben le tudtam feküdni. Másnap viszont kezdtem izgulni a nyomok miatt. Sejtettem, hogy előbb vagy utóbb nyomozni fognak a helyszínen, már csak Fleetwood miatt is. Ebben meg is bizonyosodtam azután, hogy maguk érte jöttek. Akkor pontosan azt tettem, amit maga mondott, leraktam a deszkákat szerda reggel a saját nyomaimra, hogy úgy tűnjön, azok egyetlen nyomvonalat alkotnak. Azt mondtam a sheriffnek, hogy az én lábnyomaim mind szerda reggel keletkeztek. Senki nem gondolt a kutyára, még én sem!

– Nos, Mr. Danvers – mondta Mason az ügyészhelyetteshez fordulva –, a tanú a magáé, felteheti a kérdéseit. Megtudhatnám, mik a szándékai a továbbiakban?

– Szeretném folytatni az eljárást.

– Meddig? – kérdezte Colton bíró.

– Ameddig… a tényállás teljes tisztázásáig, bíró úr.

– Jól van – válaszolta Colton bíró. – A bíróság elrendeli Overbrook tanú őrizetbe vételét. Csendet kérek a teremben! Fejezzék be a tapsot, ez bírósági tárgyalóterem! Kiüríttetem a termet… amennyiben nem hagyják abba a tapsolást…

XXI.

Perry Mason hátradőlt a fotelben, feltette a lábát az íróasztalra és vidáman rávigyorgott Drake-re.

– Csak ebéd után döbbentem rá, mit is mutat a rajz, mikor ismét részletesen áttanulmányoztam. Ez a baj az úgynevezett tárgyi bizonyítékokkal. Könnyedén megtéveszthetnek és összezavarhatnak. Mondtam már, vigyázni kell Bernice Archerrel. Tragg engedélyezte neki, hogy beszéljen Fleetwooddal a börtönben, és mikor megtudta, mi a helyzet, rábeszélte

Fleetwoodot, mondja azt, Allred bezárta a feleségét a kocsi csomagtartójába. Azonnal a helyszínre sietett elrendezni a nyomokat, úgy, hogy azok alátámasszák a barátja vallomását. Minden olyan egyszerű volt! Az úttól odasétált, ahol a kocsi állt, majd egy botra támaszkodva átugrott arra a helyre, ahol a csomagtartó lehetett, onnan pedig elrohant az út irányába. Balszerencséjére nem vette észre Overbrook nyomait a közelben, különben azonnal Overbrookra kente volna a gyilkosságot.

– De hát végül is ki ölte meg Allredet? – kérdezte kíváncsian Drake.

– No de Paul! Csak nem akarod elvenni a rendőrök munkáját? Hagyd, hogy maguk boldoguljanak! A mi dolgunk az volt, hogy felmentsük Mrs. Allredet a vád alól.

– Azért mégis szeretném tudni…

Mason nem hagyta befejezni a mondatot.

– Overbrook, mikor hétfőn éjjel elindult körülnézni, biztosan vitt valamilyen fegyvert. Persze nyilvánvalóan nem revolvert. Hiszen Overbrook valóságos óriás, csupa izom, bizonyára egy dorongot, valami szerszámot vagy fémrudat vett magához. Szerintem Allred visszanyerte az eszméletét, mikor Overbrook a helyszínre érkezett. Overbrook beült a volánhoz, talán azért, hogy orvoshoz vigye. Menet közben azután felismerte, ki is az utasa. Lehet, hogy vitázni kezdtek, talán dulakodtak is, és végül Overbrook leütötte.

– Honnan veszed ezt? – kérdezte csodálkozva Drake.

– A csomagtartóban talált vérnyomokból – válaszolta Mason. – Eddig még semmi magyarázat nincs a vérnyomokra. Bernice Archer elég ravasz volt ahhoz, hogy megértse, az nyer, aki először ki tud találni egy kerek történetet, ami megmagyarázza a vérfoltokat. Ezért tanította ki Fleetwoodot a meséjére, amit azután az megpróbált elhitetni velünk. De annyira igyekeztek egy vélhető bűnöst a nyomozók kezére juttatni, hogy túllőttek a célon. Fleetwood olyannyira hihető történetet mesélt a rendőröknek, hogy azok rögtön a kegyeikbe fogadták őt. A dolog iróniája, hogy Fleetwood minden további nélkül megúszta volna Bernice Archer közbeavatkozása nélkül, de a lány ezt nem fogta fel. Egyikük sem gondolt arra, a talaj milyen pontosan rögzíti a nyomokat. Bernice Archernek egyetlen célja volt, alátámasztani Fleetwood vallomását és ehhez megfelelő bizonyítékokat produkálni. Szerintem, ha a csomagtartó kárpitján talált vérnyomok nem Mrs. Allredtől származnak, akkor csak a félje sebétől eredhetnek. Valószínűleg Overbrook rejtette el a holttestet a csomagtartóban, mert megijedt. De később rádöbbent, hogy ez csak ront a helyzetén. Ekkor ültette oda a hullát a kormányhoz és lökte le az autót a

szakadékba.

– Miért nem lehet, hogy Fleetwood tette oda a holttestet?

– Nem, ez teljesen valószínűtlen – állította határozottan Mason. Allred legalább kilencven kilót nyomott, Fleetwood pedig meglehetősen sovány alkat, akinek nincs komoly testi ereje. Ezzel szemben Overbrook egy izmos farmer, aki különösebb erőfeszítés nélkül felemelhette a holttestet. De egyébként is, miért érdekel ez minket? Ez a rendőrség dolga. Ők manőverezték bele magukat ebbe a csapdába, amit főztek, egyék is meg!

Della kuncogott.

– És a hamis csekk? – kérdezte.

– Hát ez érdekes – mondta Mason. – Allred valóban túllépte az anyagi lehetőségeit. Könnyű kitalálni, mi volt a szándéka. Kompromittálni akarta a feleségét és Fleetwoodot, majd megölni mindkettőjüket, és valószínűleg szakadékba lökni velük a kocsit. A terv szinte tökéletes volt. Csupán azt kellett megvárnia, amíg az emberek pletykálni kezdenek. Ha ezután megtalálják a kocsi roncsait a holttestekkel, mindenki azt mondta volna, hogy a bűnös szeretők elnyerték méltó büntetésüket. Csakhogy Mrs. Allred Patriciát az én védelmem alá helyezte, a férje viszont mindenáron el akarta kerülni, hogy beavatkozzam az ügyükbe. Meggyőzte a feleségét arról, ne küldje el a nekem írott levelet, ahhoz viszont az asszony ragaszkodott, hogy a csekket postára adja. És akkor Allrednek nagyszerű ötlete támadt. Fel akarta kelteni a gyanúmat azzal, hogy egy nyilvánvalóan hamisított aláírású csekket küld. Így meggátolhatta, hogy bármit is tegyek, mielőtt Mrs. Allreddel kapcsolatba lépek. Mi kellett volna ahhoz, hogy Allred sikeresen végrehajtsa a tervét? Legfeljebb huszonnégy órára volt szüksége, hétfő éjjelre mindent befejezett volna. Ha késleltetni tudta volna a csekk kifizetését, az megoldotta volna a problémáját. Egy halott aláírására nem fizetnek ki egyetlen csekket sem, így a csekkek egy vasat sem értek volna. Mrs. Allred kapkodva gépelte le a Las Olitas-i banknak írt levelét. Valószínűleg otthagyta az asztalon a csekkfüzetével együtt. Allrednek nem volt más dolga, mint fogni egy indigót és ráhamisítani a csekkre a felesége aláírását. Ne felejtsétek el, Mrs. Allredet és Fleetwoodot előre küldte Springfieldbe! A feleségével is elhitette, hogy Patricia ütötte el a kocsijával Fleetwoodot. Könnyen rájöhetünk, hogyan okoskodott Allred. Meg akarta ölni Fleetwoodot, és kétszer is megpróbálta. Könnyen azt hihette, meghalt, amikor a sövény mellett leütötte. Úgy helyezte el a testet, ahogy akkor feküdt volna, ha Patricia üti el, mikor kikerüli Allred kocsiját, amit az a behajtó közepén hagyott. Mi sem lett volna egyszerűbb,

mint megrongálni a kocsi lökhárítóját, ha Patricia mégsem akad bele a sövénybe, így szintén úgy tűnt volna, mintha a lány okozta volna a balesetet. De Fleetwood később magához tért, így Allrednek valami mást kellett kieszelnie. Mikor Fleetwood azt állította, nem emlékszik semmire, Allred megpróbálta a maga javára fordítani a helyzetet. Elküldte őt a feleségével, közben pedig elhíresztelte, hogy a Mrs. Allred elhagyta őt a munkatársával.

– Szerintem Allred kicsit túlbonyolította a helyzetet – mondta Drake.

– Igen, és a saját csapdájába esett. Szinte biztos, hogy akkor érkezett a *Snug-Rest* motelbe a bérelt kocsin, amikor Fleetwood éppen kereket akart oldani. Allrednél revolver volt, így kényszeríteni tudta Fleetwoodot, szálljon be mellé Mrs. Allred kocsijába. Ettől a ponttól kezdve az a történet, amit Fleetwood elmesélt nekünk, akár igaz is lehet. Abban viszont hazudott, hogy Mrs. Allredet a csomagtartóba zárták. Ennek egyetlen oka volt, meg akarta magyarázni, hogyan kerülhettek a vérfoltok a csomagtartó kárpitjára.

– És Mrs. Allred csak azért változtatott a magának tett vallomásán, hogy kimásszon a bajból? – kérdezte Della Street.

– Pontosan. Mikor látta, hogy Fleetwood története mennyire hihető, úgy vélte, előnyös lehet számára, ha megerősíti az elmondottakat. Ugyanis így hivatkozhat jogos önvédelemre. Hiába, a tárgyi bizonyítékok soha nem hazudnak, de tudni kell azokat értelmezni.

– Az a fontos, hogy minden szerencsésen végződött – jegyezte meg Della Street. – Tulajdonképpen minden azzal a hamisított csekkel kezdődött. Ugye az keltette fel a gyanakvását, főnök?

– Nem – vallotta be Mason mosolyogva. – Azt találtam furcsának, ahogy a tanúk állítása szerint Fleetwood viselkedett, miután megszöktette a szeretőjét. Elég nehéz elképzelni egy hősszerelmest, aki bambán ül a kocsiban, mialatt álmai asszonya megtankolja a járművet, vagy szobát vesz ki egy motelben. Ezért kezdtem gyanakodni Allredre, hogy cinkelt lapokkal játszik.

– Akkor azt hiszem – mondta Della Street mosolyogva –, rá is írhatjuk az aktára, hogy *„A lusta szerető esete”*.

ISSN 1417 0582
ISBN 963 9022 48 9
Kiadja a Kossuth Nyomda Rt. Pallas Stúdiója
A kiadói és nyomdai munkáért felel:
Székely Károly elnök-vezérigazgató
Műszaki vezető: Fraunhoffer Péter
Műszaki szerkesztő: Zarubay Attila

Készítette a Kossuth Nyomda Rt. (97.4040)
Budapest, 1997